FRANZ BARDON

FRABATO MAGICIANUL

PREFAȚA

Nimeni nu poate să facă loc în propria sa inimă şi viață, ca şuvoiul binecuvântării lui Dumnezeu să curgă spre alții, fără să primească în ei înşişi o bogată răsplată. Franz Bardon a avut acest avantaj cu toată împotrivirea forțelor malefice.

Ani buni vor trece şi multe frunți vor păli plecate în studiu şi cercetare, înainte ca noi să putem înțelege, cât de cât, ceea ce rațiunea şi ştiința pot sau nu explica, despre ce este adevărat şi ce nu, despre ce este real sau iluzoriu, mă mulțumesc să constat, şi aceasta nefiind o premieră, că aşa-numitul „progres ştiințific" creează în oameni o apocalipsă universală, din care, pe zi ce trece, pe nesimțite, se exclude tot ce nu aparține lumii fenomenelor. Linia generală devine, clar, aceea că tot ce nu este ştiințific nu există, deci, este fals. Mai rău, oamenii condamnă aprioric orice idee sau demers numai prin simplul fapt că acestea „nu sunt ştiințifice".

Dacă veți spune uneori, precum Plotin, că „trezindu-vă din trupul vostru şi întorcându-vă la voi înşivă, deveniți exteriori lucrurilor şi contemplați o frumusețe de o minunată măreție", în mod sigur, după cum am mai spus şi în alte dați, veți fi declarați nebuni sau veți fi arşi pe rug. Acest lucru i s-a întâmplat şi lui Franz Bardon care, pentru noi, a venit de atâtea ori în mijlocul nostru, dovedindu-ne că un inițiat crede mereu într-o dimineață următoare. Ne-a învățat că adevărata inițiere înseamnă „TOTUL ÎN SLUJBA OMULUI", efort care începe cu mult mai departe şi, în viața adevăratului inițiat, mult mai târziu, la capătul unei perioade de îndelungată răbdare, multiple umilințe, sacrificii şi de mari eforturi, care durează o viață întreagă şi care fac cu totul ridicolă intervenția unor anumiți „cercetători" moderni.

De câte ori veți avea nevoie de un răspuns la probleme majore, puteți întreba, fără urmă de teamă şi, puteți fi siguri, veți avea un răspuns. Un răspuns pe care Dumnezeu vi-l va da. Tatăl îşi aude fiul oriunde s-ar afla şi răspunde dorinței inimii lui. Fiți doar siguri şi aşteptați până ce acest răspuns va veni. Va fi, fie sub forma unui simbol, unui om, a unui animal, a unei vorbe, a unei scânteieri de inspirație - întotdeauna la momentul potrivit. Răspunsul va fi definit şi uşor de înțeles, fiecare om având în el, în funcție de maturitatea sa, învățătura necesară de a înțelege acest limbaj. Niciodată nu veți greşi dacă vă veți lăsa viața exterioară condusă de Voința Dumnezeiască, care vă vorbeşte în acest sens.

Totul este Divinitate.

Fiți totdeauna conştienți de faptul că şi cel mai nesemnificativ lucru are un sens mistic, esoteric. Țineți-vă ochii deschişi deoarece Casa lui Dumnezeu este plină de miracole. Nu dați voie nici unei umbre de proastă dispoziție să vă cuprindă. Totul trebuie transformat într-o puritate fără pată, lumină spirituală, conştiință, mulțumire, fericire şi, cel mai important, în iubire.

DANIEL MENRATH. 1995

IN MEMORIAM

Deşi următoarea informaţie va produce suferinţă în rândul cititorilor interesaţi, consider că este de datoria mea să-i informez pe aceştia de faptul, trist de altfel pentru noi toţi, că Franz Bardon nu mai este, fizic, printre noi.

La data de 10 iulie 1958, Providenţa Divină a permis spiritului acestuia, care a atins perfecţiunea timp de mii de ani, să părăsească corpul său omenesc de care s-a servit Bardon pentru îndeplinirea misiunii sale şi în care nu se va mai întoarce niciodată. în general vorbind, mulţi dintre marii iniţiaţi de pe această planetă îşi părăsesc pentru totdeauna trupurile în împrejurări neobişnuite şi acesta este şi cazul lui Franz Bardon.

Numai puţini oameni ştiu că un mare iniţiat ca Franz Bardon n-are voie să urmeze procedura normală, completă a reîncarnării ca toţi ceilalţi muritori, de vreme ce, fiind un spirit perfect, el ar accepta chipul uman numai dacă Providenţa Divină i-ar încredinţa îndeplinirea unei noi misiuni.

Pentru a forma cititorului o idee clară asupra unui astfel de spirit, vă voi povesti câte ceva din viaţa autorului, mai ales că sunt un bun cunoscător al acesteia.

Franz Bardon menţiona în „FRABATO" că se încarnase într-un băiat de paisprezece ani, ca să devină mentor spiritual al lui Viktor Bardon, tatăl băiatului. Viktor Bardon era el însuşi preocupat de misticismul creştin şi, graţie perseverenţei şi credinţei, a dobândit capacitatea de clarviziune. Dar, cum îi lipsea experienţa practică în domeniu, nu putea, în ciuda clarviziunii sale, să-şi împlinească visul, spre care râvnea atât de mult, aşa încât n-a putut deveni un iniţiat divin. De aceea, rugăciunilor sale fierbinţi li se adăuga visul sublim de a întâlni un Guru adevărat în timpul actualei încarnări, ca să poată fi învăţat de acesta şi să acumuleze cât mai mult. Dorinţa sa exaltată n-a rămas neîmplinită. Spiritul lui Frabato s-a încarnat în trupul unicului său fiu, pe care Viktor Bardon l-a avut între cele douăsprezece fete şi, fiind cel mai mare dintre copii, el urma să devină adevăratul Guru al tatălui său, în afara misiunii pe care Providenţa Divină i-o dăduse.

Aşadar, în noaptea când s-a petrecut această înlocuire minunată, nimeni în afara clarvăzătorului Viktor Bardon n-a observat aceasta şi el mulţumi din toată inima lui Dumnezeu pentru această binecuvântare. Din acea zi el a avut un Guru al lui în persoana fiului său şi asta îl făcea foarte fericit.

Numai un înalt şi perfect iniţiat ca spiritul lui Franz Bardon putea încerca să facă un lucru ca acesta şi să reuşească în desăvârşirea nu doar a unei singure misiuni, ci a unui număr de misiuni încredinţate, beneficiind şi de ajutorul unui trup care i-a fost împrumutat în acest scop.

Alegerea şi acceptarea unui corp fizic care este deja la vârsta pubertăţii se realizează cu mai multe condiţii: ca o compensare, noul său locatar trebuie să

ofere proprietarului inițial o existență nouă, mai bună, începând într-un uter de mamă; mai mult decât atât, el trebuie să accepte Karma trupului ca fiind a sa.

Dar, deoarece Karma proprietarului inițial al trupului era foarte încărcată, Franz Bardon, în ciuda perfecțiunii sale spirituale şi a înaltelor capacități hermetice, a avut multe de îndurat înainte s-o poată purifica. Astfel, aş scoate în evidență lupta sa pentru existență, arestările lui repetate şi cei trei ani şi jumătate petrecuți într-un lagăr de concentrare, timp în care a trăit cele mai triste şi mai crude experiențe, cele mai umilitoare din viața sa. De asemenea, ultimele luni din viață i-au fost umbrite de întâmplări extrem de neplăcute, care, în final, au pus capăt muncii sale benefice. Acceptarea unei astfel de încarnări este, pentru noi toți, cea mai evidentă dovadă despre cât de mărinimos a fost întotdeauna spiritul lui Franz Bardon.

Aceste indicii demonstrează clar cititorului că, până şi un mare spirit - ale cărui înzestrări sunt foarte apropiate de capacitățile şi forța Providenței Divine - are totuşi de înfruntat multe lucruri, chiar şi experiențe dintre cele mai nefericite, fără să dea înapoi, deşi ar fi putut să-i prindă pe urmăritorii săi cu o simplă ridicare de mână.

Acelaşi lucru se petrece şi în cazul destinului altor ființe umane, pentru care, de la Providența Divină, nimănui nu-i este permis să intervină, nici chiar unui inițiat sau ales. Din acest motiv, este doar o chestiune de ignoranță când cineva învinuieşte întâmplările sorții ca fiind nedrepte şi, în acelaşi timp, numeşte inițiat o ființă umană incompetentă, doar pentru că aderă cu lealitate la Poruncile Providenței Divine, dorințele lor nebuneşti rămânând neîmplinite.

Am evitat descrierea clasică a vieții lui Franz Bardon, cu perioada şcolarității, apoi alegerea unei profesiuni şi activitatea lui profesională, considerând că povestirea mea este mai instructivă şi mai importantă pentru cititorii interesați şi studenții ştiinței hermetice.

Aceia care au fost îndeajuns de norocoşi să-l cunoască personal pe Franz Bardon ştiu foarte bine că unul dintre cei mai buni oameni a plecat dintre noi. Realii discipoli ai hermeticii îl privesc încă pe Franz Bardon ca pe adevăratul lor Guru, chiar dacă mai trăieşte într-o ființă umană sau nu.

Măreția sa spirituală nu va fi niciodată înlocuită.

Aceia care se ocupă practic de lucrările ştiințifice ale lui Franz Bardon, dar care nu l-au cunoscut niciodată personal pe autor sau nu l-au văzut câtuşi de puțin, îşi pot face o idee despre această măreție spirituală când voi da numele anumitor personalități care au trăit în ere diferite şi ale căror corpuri fizice au fost locuite de acelaşi mare spirit, spiritul lui Franz Bardon.

Hermes Trimegistos, a cărui Carte a înțelepciunii, numită şi „Thoth", conține 78 de cărți de tarot, este cunoscut cu siguranță de orice ocultist. De aceea, nimeni nu va fi surprins de motto-ul pe care Franz Bardon l-a ales pentru prima

sa carte, „Inițiere în hermetică”. Lao Tse, filozoful şi omul de ştiință chinez este, de asemenea, cunoscut tuturor filozofilor.

Este şi cazul astrologului francez Nostradamus, omului de ştiință englez Robert Fludd, Contelui de Saint Germain. Regăsim spiritul lui Franz Bardon în Appolonius din Tyana, un contemporan al lui lisus. înainte de ultima sa încarnare, el a fost întrupat în Mahum Tah-Ta, din Tibet, înțeleptul munților.

în urma plecării spiritului lui Franz Bardon, mii de oameni din întreaga lume şi-au pierdut salvatorul, sfătuitorul şi suportul în multe momente grele. Sacrificiul şi activitatea sa benevolă merită toată recunoştința, aprecierea şi gratitudinea.

Noi, cei care ştim că nu există moarte, nutrim speranța că Providența Divină, poate, ne va îngădui întâlnirea cu acest mare inițiat, nu contează prin cine sau ce, într-una din viitoarele noastre reîncarnări.

Praga, septembrie 1958

Otti Votavova

(11.04.1903-9.02.1973)

Capitolul I

În supraaglomerata sală de lectură a clubului era o agitație cumplită. Tensiunea primei părți a programului generase violente controverse în rândul auditoriului. „Cine este acest Frabato?”. „Faptele sunt evidente!”. Totul este trucaj şi înşelătorie!”.

„Poate cineva să se bazeze pe propriile percepții?” Pe toți îi stăpânea confuzia, încântarea şi incertitudinea.

Gongul a sunat sfârşitul pauzei. Rândurile s-au completat din nou repede, tumultul s-a stins şi cortina s-a ridicat atât de încet, pe cât lumina din sală s-a pierdut în întuneric.

Un candelabru mare de cristal ilumina scena. în mijloc o masă rotundă acoperită cu un brocart albastru închis. în partea dreaptă a mesei era un scaun, iar în spatele ei, plasate în semicerc, alte zece.

Decorul scenei nu dădea de înțeles că un magician ar fi fost gata să-şi înceapă reprezentația. Nu era în preajmă niciunul din obiectele care îi ajută de obicei pe aşa-zişii magicieni. Intrând pe scenă într-un fascicul de lumină, Frabato a salutat publicul cu o uşoară reverență.

Deşi fracul îi dădea o notă de certă seriozitate, zâmbetul lui familiar i-a eliberat pe toți de fiorul puternic care-i stăpâneşte de obicei pe cei care asistă la experimente magice.

Când aplauzele s-au potolit, Frabato s-a adresat publicului: „Doamnelor şi domnilor, explicându-vă principiile sugestiei şi autosugestiei în prima parte a programului şi demonstrându-vă acestea prin experimente, putem trece acum să abordăm altă temă. Magnetismul animal are o covârşitoare importanță pentru viațaființelor umane şi, de aceea, n-aş vrea să pierd ocazia să vă vorbesc despre aceasta.

Totul în lume este controlat de forțele electrice şi magnetice. Totuşi, capacitatea substanțelor materiale de a acumula şi conduce forțele electrice şi magnetice variază foarte mult. Acest fapt este important în a face magie. Dar nu doresc acum să aprofundam mai mult acest subiect, ci să explicăm esența magnetismului şi să-i demonstrăm practic existența.

Magnetismul animal este singurul element care a atins perfecțiunea în existența noastră. El reprezintă forța vitală şi conținutul întregii vieți pe pământ. Acest magnetism vital conectează planeta noastră la zona care înconjoară pământul ca o centură, aşa-numita „lume astrală”. De asemenea, el conectează ființele umane între ele. Radiația ființei umane este pur animală şi forța sa depinde de propria voință, de caracter, maturitate mentală, rezultată din starea generală de sănătate. Acest magnetism este puternic îndeosebi la acei oameni care îşi antrenează conştiincios şi sistematic capacitățile spirituale şi sufleteşti, care au învățat să se autoeduce, să-şi conducă propriul destin. Aceşti oameni

sunt capabili să-şi mărească energia vitală, în consecință, să realizeze lucruri extraordinare. De când a fost recunoscută ca forță obiectivă, magnetismul animal a fost folosit atât în scopuri pozitive, cât şi negative. Zicala: „Ce ai semănat, aceea culegi" este, într-un fel, expresia legii karmice şi a justiției divine."

Vindecarea efectelor prin magnetism poate fi cu succes realizată de un magician cu experiență. Aşa că acord o foarte mare importanță acestui fenomen.

Aş dori acum să vă arăt, printr-un număr de experimente, ce alte capacități şi forțe sunt conectate magnetismului animal. în acest scop, aş ruga trei spectatori să vină lângă mine, pe scenă."

Un murmur se auzea din sală. Apoi, ca să încurajeze publicul, a spus zâmbind: „Nu trebuie să vă fie teamă, nu i se va întâmpla nimănui nici un rău."

O doamnă drăguță, blondă a apărut pe scenă ezitând. „Priviți", s-a adresat Frabato publicului, „oamenii spun adesea că femeile reprezintă sexul slab, dar această doamnă este o dovadă a contrariului pentru toți bărbații aici de față."

Publicul a râs şi, în acelaşi moment, s-a urcat pe scenă un tânăr, urmat de o doamnă mai în vârstă.

„Sunt foarte recunoscător pentru ajutorul dumneavoastră", Ie-a spus Frabato persoanelor aflate pe scenă. „Acum v-aş ruga să-mi dați pentru scurt timp oricare dintre obiectele personale pe care le aveți asupra dumneavoastră şi să le puneți pe masă aici."

Doamna blondă a pus pe masă ceasul ei de argint de la mână. Tânărul domn, cu o expresie de generozitate, şi-a pus alături portmoneul. După un surâs încurajator al lui Frabato, doamna în vârstă şi-a scos de la gât colierul şi l-a adăugat celor două obiecte de pe masă.

„Ca o introducere", a spus Frabato, adresându-se din nou publicului, „vă voi arăta un mic experiment psihometric. Vă voi demonstra că fiecare ființă umană trăieşte în virtutea semnelor obiectelor cu care corpul intră în contact. Fiecare detaliu al existenței acestuia va fi relevat cu ochiul meu clarvăzător, foarte precis. Vă voi arăta că am dreptate, folosindu-mă de cele trei obiecte puse la dispoziție."

Frabato a păşit spre masă, a luat ceasul de argint şi s-a plimbat cu paşi rari de câteva ori, adânc absorbit de gânduri. Deodată s-a oprit, a pus pe frunte ceasul şi a stat aşa, timp de câteva minute, cu ochii pierduți în zare. Ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis s-a adresat apoi posesoarei: '

„Păreți a vă îndoi serios de capacitățile mele, altfel n-ați fi venit aici pe scenă cu ceasul împrumutat de la sora dvs. Faceți asta destul de des, fără ştirea ei, ea fiind plecată să lucreze la Berlin. Acest ceas este cadou de la o mătuşă decedată în urma unui accident. Moartea mătuşii este motivul pentru care sora dvs. nu

mai poartă ceasul". Fața doamnei exprima jenă şi ruşine, fapt care a demonstrat cert că Frabato spusese lucruri adevărate.

Deodată, tânărul a încercat să-şi ia de pe masă portmoneul. Totuşi, Frabato a fost mai iute decât el, i l-a luat şi l-a cântărit în mână, zicând:

„Nu păreți să aveți o conştiință curată, domnule. Voi verifica îndată ce se ascunde în spatele acestui obiect."

După ce a privit cu foarte mare atenție portmoneul, timp de câteva secunde, el a continuat: „Sunteți atât de tânăr şi cu toate acestea ați dezamăgit deja două fete. Fata din fotografia aflată în portmoneu v-a îndrăgit fiindcă i-ați clădit visuri în care ea a crezut cu adevărat. Cu toate acestea mai văd o scrisoare de dragoste de la o altă fată, pe care ați întâlnit-o recent la o reuniune şi v-a trezit interesul cu cochetăriile ei. Chestiunile personale nu mă privesc, dar vă pot asigura că nu veți fi fericit cu amândouă în acelaşi timp."

Tânărul devenise foarte jenat când s-a văzut astfel descoperit şi a replicat, întrucâtva temător:

„Nu mi-ar place să trăiesc în preajma dumneavoastră, pentru că nu mi-ar fi în siguranță nici gândurile cele mai intime, nici secretele."

Frabato a pus portmoneul pe masă şi a luat colierul, lăsându-l să-i alunece printre degete, ca pentru o cercetare atentă.

„Aş putea scrie un roman întreg despre colierul dvs.", a spus el, adresându-se doamnei în vârstă, „pentru că a trecut prin vremuri grele. Primii lui posesori au fost nişte aristocrați foarte bogați din Franța, care mai târziu au fost ghilotinați în timpul unei revoluții. Colierul acesta a adus tuturor celor care l-au avut mult ghinion. După ce soțul dvs. a fost ucis în primul război mondial, ați fost nevoită, pentru o bună bucată de vreme să trăiți dintr-o pensie mică. Lanțul a fost amanetat, de două ori, dar de fiecare dată l-ați luat înapoi."

Frabato a tăcut în acest moment, fiindcă femeia izbucnise în lacrimi. Publicul amuțise de emoție. Frabato a pus colierul înapoi pe masă şi s-a adresat din nou sălii:

„Doamnelor şi domnilor, aşa cum v-am demonstrat până acum, fiecare obiect îşi are istoria lui. Mai mult decât atât, ați putut să vă convingeți de varietatea posibilităților pe care le am, folosindu-mă de clarviziune."

Publicul a izbucnit în aplauze puternice, eliberându-se de tensiunea care-l marcase până atunci. Când liniştea s-a reinstalat, Frabato a continuat: „Aş vrea acum să rog cele trei persoane participante la experiment să părăsească sala, însoțite de doi observatori neutri."

Un domn cu ochelari şi o doamnă în rochie de culoare închisă s-au oferit imediat s-o facă şi au părăsit toți cinci sala.

„Pentru a vă demonstra efectele magnetismului bazat pe puterea voinței, voi încărca aceste obiecte cu efecte reale care vor fi evidente de îndată ce vor fi atinse.”

Un domn din mijlocul sălii a propus ca cel ce va atinge ceasul de argint să izbucnească într-un hohot de râs. Frabato a aprobat. Şi a doua propunere a fost unanim acceptată, ca portmoneul să provoace un plâns în hohote.

Numai asupra propunerii pentru colier nu se putea decide.

O doamnă din primul rând a propus: „Deoarece acest colier, de când există, a adus numai ghinion atâtor oameni, propun să faceți în aşa fel încât să fie aruncat cu dezgust de prima persoană care îl va atinge.”

Aplauze prelungi au făcut inutilă o altă propunere. Acum, Frabato a pus cele trei obiecte pe masă, la o distanță considerabilă unul de celălalt. Apoi a stăruit asupra fiecăruia dintre ele timp de câteva momente, într-o concentrare deplină; a făcut câteva gesturi cu mâna dreaptă şi s-a adresat publicului din nou:

„Doamnelor şi domnilor, eu sunt gata. Ca nimeni să nu poată spune că am lucrat prin hipnoză, voi pleca chiar acum la bufet. Două persoane să mă conducă afară şi să se întoarcă împreună cu persoanele testate, rugându-le să-şi ia lucrurile înapoi. Voi reveni pe scenă în zece minute.”

Frabato a părăsit sala condus de doi domni care, imediat după aceea, s-au întors cu cele trei persoane şi cu cei care le-au însoțit. Ezitând întrucâtva, femeia blondă, tânărul şi doamna în vârstă s-au apropiat de masă, în timp ce în rândurile publicului aşteptarea crea tensiune.

Au fost informați de domnii însoțitori că îşi pot lua obiectele înapoi şi să se întoarcă la locurile lor.

Blonda a .reacționat grăbit. Cu o mişcare rapidă, a apucat ceasul, iar în momentul următor a izbucnit într-uri hohot de râs de care s-a molipsit întreaga sală.

în timp ce ea pleca spre locul său, ceilalți doi stăteau acolo, ezitând, puțin surprinşi, dar tânărul a întins mâna după portmoneul lui. Nici nu şi l-a pus bine în buzunar că a şi început să-plângă, scuturat de hohote, cu capul ascuns în palme.

în câteva clipe şi-a revenit şi a părăsit scena în aplauze.

După tot ce văzuse, doamna în vârstă stătea înaintea colierului său, vizibil intimidată. în cele din urmă s-a întins după el, dar, atingându-l, l-a aruncat în colțul scenei. A primit înapoi colierul din mâinile unui domn amabil şi, fiindcă era surprinsă de propria reacție, publicul a încurajat-o,

Chiar în momentul în care au plecat cu toții de pe scenă, uşa de la sală s-a deschis şi Frabato a reapărut, salutând entuziast publicul. S-a urcat pe scenă cu paşi elastici şi a spus zâmbitor:

„Sunteți bine dispuşi. Văd că v-a plăcut spectacolul. Acum rog zece persoane, care au probleme cu sănătatea, într-un fel sau altul, să urce pe scenă.”

Un număr mare de spectatori s-au grăbit să urce. Locurile din spatele scenei s-au ocupat repede şi mulți au fost nevoiți să se întoarcă.

Frabato a trecut de la unul la altul, oprindu-se asupra fiecăruia în parte câteva secunde şi vorbind despre suferința fiecăruia, folosind cu aproximație terminologia medicală. Fețele oamenilor exprimau surprindere datorită diagnosticării corecte şi rapide. Apoi, s-a adresat oamenilor de pe scenă.

„Dragi vizitatori, văd pe fețele dvs. că aveți mare încredere în mine şi că aşteptați de la mine un tratament complet şi o vindecare rapidă. Cu ajutorul sugestiei voi încerca să vă ajut pe fiecare cât se poate. Deşi cazurilor severe nu le pot oferi o vindecare completă dintr-o dată, tuturor vă garantez o ameliorare certă. Rămâneți aşezați, fiți cât mai calmi, într-o poziție cât mai relaxată.”

După ce a rugat publicul din sală să fie liniştit, s-a aşezat şi el pe un scaun în aşa fel încât să poată vedea bine pe fiecare. A închis ochii şi, după câteva secunde, părea complet paralizat. După aproape un minut, a redeschis ochii, a sărit de pe scaun şi a întrebat pe fiecare dintre pacienți cum se simte.

„Excelent!” „Minunat!” „Ce uşurare!” erau exclamațiile lor. Fețele pacienților se înveseliseră sub influența vitalității crescute şi fiecare îşi exprima mulțumirile înainte de a părăsi scena.

„Acesta este sfârşitul spectacolului de astăzi”, a anunțat Frabato, „totuşi, n-aş vrea să omit a vă invita pe toți la spectacolul viitor, care va avea loc poimâine. Noapte bună, tuturor!”

însoțit de aplauze, a dispărut în spatele scenei. La scurt timp a lăsat auditoriul în culise şi a luat un taxi până la hotel.

A ajuns, a comandat o băutură răcoritoare, a lăsat vorbă că dorea să fie trezit a doua zi dimineață şi s-a încuiat în cameră.

Abia terminase meditația pe care o făcea în fiecare zi înainte de culcare, când cineva bătu în uşă. Băiatul de serviciu s-a scuzat pentru o aşa vizită târzie şi l-a informat că un domn îl aşteaptă în hol să-i vorbească.

Gânditor, Frabato a cercetat cu atenție ciudata carte de vizită trimisă de persoana respectivă. Avea un cerc mare în mijloc, în care era un alt cerc mai mic, iar în interiorul lui un triunghi cu o cruce.

în stânga şi în dreapta cercului erau doi dragoni, iar pe spatele cărții de vizită era scris doar „Hermes”, totul imprimat cu auriu.

S-a gândit puțin, apoi Frabato a cerut ca vizitatorul nocturn să fie poftit în camera sa. După câteva clipe, el a salutat un domn cu tâmplele albite, cu o expresie de noblețe în ținută...

Era foarte târziu când vizitatorul a plecat. Fața sa avea o mină răvăşită, semn că trăise o experiență extraordinară.

Capitolul II

Membrii Lojei masonice secrete FOGC, care erau foarte temuți chiar în cercurile oculte, se adunaseră pentru o reuniune generală la Dresda. Sala unde urma să aibă loc întâlnirea se afla într-o vilă imensă, ascunsă privirii, într-un parc proprietate particulară, în spatele unui gard viu foarte înalt şi a unor copaci maiestuoşi.

Marele Maestru al Lojei invitase 98 din 99 de membri la întâlnirea de astăzi. Ei veniseră cu mult timp înainte de începerea şedinței şi se aşezaseră de o parte şi de alta a două mese lungi.

Conversația din sală s-a întrerupt când a intrat Marele maestru, însoțit de asistentul său, care, în acelaşi timp, era şi secretar. Vis-a-vis de intrarea în sală se afla un podium, pe care era aşezat biroul Marelui Maestru. El a sunat clopoțelul şi s-a făcut dintr-o dată o liniște deplină. S-a adresat fraților cu o voce ridicată:

„Dragii mei frați, deschid sesiunea de astăzi. Sunt mulțumit că ați dat curs invitației mele, fără excepție. Aşa cum ştiți din regulamentul Lojei, o astfel de reuniune generală este convocată doar în cazul unor evenimente excepționale. Probabil că ați constatat deja lipsa din şedința de astăzi a Fratelui Silesius. Din păcate, el s-a făcut vinovat de divulgarea secretelor Lojei şi va trebui să-l judecăm, acesta fiind primul punct din ordinea de zi. Punctul doi: magicianul Frabato, care a devenit cunoscut pretutindeni în Dresda.

Dragii mei frați, ştiți cu toții că Fratele Silesius realizase deja 25 trepte de inițiere în Loja noastră şi ar fi trebuit să aibă conştiința încălcării legii acesteia. Ambiția lui l-a determinat să divulge unora din prietenii lui ritualurile noastre de evocare a prezenței elementelor stihiilor.

Conform legii Lojei noastre, încălcarea unui jurământ şi divulgarea secretelor sunt pedepsite cu moartea. Totuşi, şedința este validată numai în urma votului secret al tuturor membrilor prezenți. Deşi persoanei în cauză îi sunt prieten, nu-i pot găsi nici o scuză pentru purtarea sa şi, deci, vi-l încredințez pentru judecată.

Pe toți i-a străbătut un fior şi au început să comenteze. Unii se arătară tulburați,.alții păreau încremeniți.

Secretarul împărți fiecăruia câte un plic cu o hârtie albă. Cuvintele DA sau NU aveau să decidă viața sau moartea unui frate de-al lor. „DA” ar fi însemnat moarte prin emiterea unei raze a morții; „NU” ar fi însemnat libertate şi viață.

Mulți dintre ei n-au stat prea mult pe gânduri, alții ezitau oarecum, iar alții, câțiva, nu-şi puteau stăpâni tremurul mâinii pe hârtie. Fratele Silesius fusese iubit de mulți dintre ei. în ciuda acestui fapt, simpatia era de neiertat acum, datorită faptului că trădarea secretelor Lojei pune în pericol loja însăşi.

în cele din urmă, secretarul strânse toate plicurile într-o cutie mică de lemn, scoase toate hârtiile din ele şi le împărți în două, în funcție de răspunsurile date. El numără biletele cu multă atenție şi notă rezultatele. Fața lui, de obicei îmbujorată, pălea din ce în ce, în timp ce mai verifica o dată rezultatul. Apoi îl înmâna Marelui Maestru.

Acesta făcu ochii mari, fața lui reflectând şocul unei persoane conştientă că un bun prieten era condamnat la moarte. „Dragii mei frați", a spus cu o voce tremurătoare, „din păcate rezultatul votării împotriva lui Silesius a fost condamnarea irevocabilă la moarte, cu 51 de voturi la 47. După legea noastră, sentința ar trebui executată până într-o lună, dar pentru că Fratele Silesius, prin capacitățile sale oculte, va şti la ce să se aştepte şi pentru că va încerca să se salveze, vom executa sentința până în 24 de ore. Prietenul său, căruia i-a încredințat secretele Lojei va avea de îndurat aceeaşi soartă. Rog frumos pe cei 21 de Frați, maeştri ai telepatiei, să rămână la sfârşitul întrunirii ca să putem discuta sentința prin folosirea razelor morții."

Deşi sentința îl mişcase adânc, Marele Maestru şi-a revenit repede şi a continuat cu voce calmă:

„Cum punctul unu de pe agendă a fost rezolvat, să trecem acum la cazul Frabato. Câțiva dintre cei prezenți aici au fost de față la spectacolele sale şi au putut să se convingă de capacitățile pe care acesta le posedă. S-a putut vedea, aşa cum a şi fost demonstrat, că lucrează fără trucuri. Experimentele lui au depăşit toate aşteptările; da, au fost chiar mult mai reuşite decât cele ale multora dintre frații noştri. Hermes, unul dintre cei mai talentați frați ai noştri, a fost la Frabato să-i testeze capacitățile. Vă va spune acum ce a făcut acolo."

Domnul distins care îi făcuse lui Frabato acea vizită nocturnă, ridicându-se, vorbi:

„Alesesem cea mai bună oră astrologică pentru a-i face o vizită lui Frabato şi ținusem seama şi ca analogiile dintre elemente să-mi fie favorabile. în afară de asta, am sperat să fie obosit după reprezentație, fapt pe care doream să-l exploatez în favoarea mea. l-am explicat motivul alegerii unei astfel de ore nepotrivite pentru vizita mea printr-o călătorie care nu mai suporta amânare. Auzind aceasta, Frabato m-a privit tăios, apoi a zâmbit şters, fără să spună un cuvânt. Apoi i-am descris în culori vii imaginea comunității Lojei noastre, evidențiindu-i multele avantaje şi i-am promis o sumă mare de bani din fondurile Lojei în caz că s-ar decide să devină membru.

Frabato, care nu părea să fi înțeles propunerea mea, a început să vorbească despre călătoriile, despre reprezentațiile şi succesele sale în mai multe oraşe şi orăşele şi a reuşit să-mi incite curiozitatea până într-atât de mult încât aproape uitasem de scopul vizitei mele. In cele din urmă, l-am întrerupt, încercând din nou să-l atrag în direcția ofertei mele. S-a ridicat şi a tras de sub pat o valiză, spunând:

„Să vedem acum ce spune cronica Akasha despre legea voastră!”

„Frații mei dragi, aşa cum ştiți, cunosc foarte bine metodele şi practicile oculte, aşa că eram hotărât să împiedic experimentul lui Frabato cu toată puterea mea. Dar imediat ce-mi trecu gândul acesta prin minte, îmi spuse ca din întâmplare:

„Dragă domnule Hermes, experimentele mele depind numai de voința mea şi nu pot fi influențate sau împiedicate de dvs. Vor reuşi chiar dacă luați parte activă la ele sau nu.”

Am simțit că sunt foarte bine citit şi că nu voi avea nici o şansă împotriva lui, aşa că am urmărit pregătirile sale cu multă atenție. întâi îşi spălă mâinile cu grijă, scoase din valiză o sticlă şi îşi şterse mâinile cu câteva picături din ea. Era, aproape sigur, esență de plante, deoarece în toată camera se răspândise un miros plăcut. Dintr-o cutioară luă o lampă mică şi o puse pe masă. Apoi, dintr-o a doua cutioară scoase o sferă de sticlă cu diametrul cam de 20 cm şi o aşează pe masă pe un suport potrivit. Când l-am întrebat la ce foloseşte acea sferă, Frabato a râs şi mi-a spus:

„Dacă în Loja voastră există clarvăzători şi dacă ei posedă cu adevărat ştiința pe care pretind că o au, atunci ar fi trebuit să ştiți că aceasta este o oglindă magică. Această sferă este plină cu un lichid şi ea cere o muncă răbdătoare, dar şi excelente puteri magice.”

Am realizat că ştiința mea nu însemna nimic pe lângă ce ştia el, aşa că am preferat să tac şi să urmăresc în linişte ceea ce avea să urmeze. Distanța dintre noi şi sferă era cam de un metru. Frabato aprinse lampa şi stinse lumina electrică şi mă rugă să păstrez linişte. Reflexele luminii dădeau toate culorile spectrului. Flăcăruia lumina sfera şi încăperea, iar în aer se răspândea un parfum specific. Dintr-o dată m-am gândit la combustibilul care trebuie să fi fost impregnat cu vreo substanță specifică, dar n-am scos un cuvânt. Cu toate acestea Frabato mi-a ghicit gândul şi mi-a zis:

„Spuneți-mi dacă aveți vreo întrebare, fiindcă vă pricep gândurile aşa de clar de parcă le-ați rosti cu glas tare. Citirea rapidă a gândurilor nu se practică în loja dvs.?”

Eram fiert, fiindcă nimic nu i se putea ascunde, dar încercasem să mă stăpânesc.

„Vă voi arăta un film, apoi veți putea cântări singur, dacă este avantajos sau nu să fii membru în Loja dvs.”, adăugă el.

l-am urmărit cu atenție fiecare mişcare să mă conving că nu foloseşte nici un truc. îşi suflecase mânecile de la cămaşă şi se aşezase lângă mine, în fața sferei. Apoi îşi întinse amândouă mâinile înspre aceasta, cu degetele desfăşurate uşor. O lumină alb-argintie se degaja din vârfurile degetelor sale şi era absorbită de sferă. Câteva clipe mai târziu, sfera lumina ca un glob fluorescent,

incandescent. Frabato încetă transmisia luminii şi spuse că ar fi posibil să facă şi fotografii ale acestei mingi magice.

Eram extrem de emoționat. îmi spuse:

„Vom vedea acum scene din viața stimatului Mare Maestru. îți este acum oferită ocazia de a cunoaşte atât luminile, cât şi umbrele personalității sale. Sper că vei reuşi să urmăreşti aceste imagini şi că nu vei adormi."

Deşi nervii îmi erau întinşi la maximum de curiozitate, lumina minunată a sferei părea să-mi dea o senzație de oboseală. Bineînțeles că nu doream să mă fac de râs şi, adunându-mi toată puterea voinței, am reuşit să stau treaz tot timpul cât a durat experimentul.

Lumina opalescentă se răspândea în întreaga cameră. Interiorul sferei începu să se mişte încet şi apărură umbre de diferite culori care pluteau în ea. Dar imediat se dizolvau iar, fiind înlocuite de o culoare violet. Apoi, s-a conturat clar chipul Marelui Maestru. Imaginile se succedau rapid din copilărie până astăzi. Multe din cele văzute m-au şocat şi un fior de gheață mă străbătu. îmi erau dezvăluite scene incredibile şi nu aveam cum să scap de ele fiindcă nu mă puteam mişca."

Fața Marelui Maestru se schimbă de câteva ori. Când Hermes vru să descrie câteva dintre întâmplările cele mai semnificative din viața acestuia, aşa cum fuseseră revelate de oglinda magică, Marele Maestru i-a dat de înțeles, discret, că nu dorea asta. Hermes înțelese şi schimbă discuția, orientând-o spre o temă generală.

„După ce îmi fusese oferită posibilitatea, prin acea metodă magică, de a urma destinul Marelui Maestru al lojei noastre până în prezent, Frabato a desenat în aer un cerc deasupra sferei cu mâna dreaptă şi, cu arătătorul drept a desenat o figură pe care nu o ştiam, iar imaginile au dispărut după aceasta.

Întrucâtva deconectat, am vrut să-mi întorc privirea de la sferă când, deodată, s-a conturat în ea chipul Secretarului nostru. Şi viața sa a fost derulată ca un film în fața ochilor mei. Toate crimele săvârşite de lojă au fost revelate fără milă. în acest fel, Frabato mi-a făcut cunoscute viețile a şapte dintre cei mai vechi membri ai lojei. Când vru să-mi arate propria-mi viață, mă simți atât de speriat şi jenat că a trecut peste asta. După ce desenă o altă figură asupra sferei şi după ce murmură o formulă, lumina s-a stins în sfârşit.

Frabato s-a ridicat, a aprins lumina electrică şi a stins lampa. A pus încet şi cu grijă sfera şi lampa în cutii şi a închis totul în valiză. După ce a terminat de făcut asta, m-a întrebat cu un aer uşor ironic:

„îmi recomandați în continuare să devin membru al Lojei?"

Complet năucit de puterea magică a acestui om, n-am putut scoate nici un cuvânt. Mi-am luat pălăria şi pardesiul şi-am grăbit spre uşă fără să îndrăznesc a mai face vreun comentariu. Nu mi-am revenit până n-am ajuns în hol şi am

ieşit din hotel valvârtej. Credința în puterea Lojei noastre fusese puternic zdruncinată, iar în noaptea aceea nici nu mi-am putut găsi odihna."

Această relatare a experienței cu Frabato făcu o puternică impresie asupra tuturor celor de față. Nimeni nu îndrăzni să facă vreo mişcare, era o linişte de mormânt. Marele Maestru se ridică grăbit şi sparse tăcerea aceea deprimantă cu o voce răspicată:

„Dragă frate Hermes, în numele frăției noastre îți mulțumesc pentru eforturile depuse.

In timpul acestei dificile misiuni, revelațiile lui Frabato asupra activităților Lojei şi a unora dintre cei mai înalți şi mai vechi membri ai ei, constituie o insultă la adresa mea. Jur pe numele Prințului întunericului că vom revărsa toate furiile diavolului asupra lui Frabato ca să învețe cum să se poarte cu noi. Nu voi permite ca Loja noastră să fie insultată. Va simți razele morții până va pieri. în numele lui Satan, al lui Astaroth şi Belul, fie blestemat!"

Acest groaznic jurământ, pe care Marele Maestru l-a rostit cu o furie nebună în sală, era cel mai violent pe care îl făcuse vreodată public. Nimeni nu putea scăpa de blestem şi de persecuția ordinului.

După ce îi rugă pe cei 21 de judecători să rămână în sală, a mulțumit tuturor pentru cooperare şi încheie şedința, anunțând aceasta prin clopoțel. Frații şi-au luat „la revedere" cu salutul simbolic al Lojei şi au dispărut în traficul oraşului.

Comportarea modestă era una dintre cele mai stricte reguli ale Lojei, cu scopul de a nu atrage atenția oamenilor, în general, precum şi a celor curioşi, mai ales.

Marele Maestru şi-a reluat locul cu un zâmbet satisfăcut. Instinctiv a realizat că acest Frabato era un posibil oponent, dar nu mai era cale de întors după jurământul rostit. Acesta trebuia dus la bun sfârşit, chiar dacă şi-ar fi pus în pericol viața. Trebuia să recunoască, fără tăgadă, că autoritatea sa în fața fraților ar fi putut fi zdruncinată sau complet pierdută.

Frații care rămăseseră au discutat îndelung felul în care Frabato ar putea fi cel mai bine atacat. Sugestii diferite au fost făcute şi stenografiate de către Secretar în scopul de a servi la luarea unei decizii în cadrul întâlnirii următoare.

Rezolvarea cazului Fratelui Silesius fusese stabilită după reguli tradiționale, aşa că nu mai era necesară o discuție asupra acesteia.

La un semn al Marelui Maestru, Secretarul părăsi sala şi merse într-o cameră aflată în spatele casei. Această cameră, ale cărei uşi erau echipate cu sisteme speciale de închidere şi care nu avea deloc ferestre, era adăpostul garderobelor personale, unde erau depozitate diverse instrumente magice.

Magicianul negru deschise un cufăr metalic, de unde luă un sicriu de mărime mijlocie în care era o figurină de ceară cu chip bărbătesc. Apoi, dintr-un seif aflat în perete luă o sticlă mare maronie, sigilată cu un dop de sticlă.

Puse obiectele pe o masă în mijlocul camerei. Cu ajutorul unui cuțit, tăie un mic căpăcel din țeasta figurinei de ceară, unde se afla un orificiu ce se deschidea într-un canal de-a lungul spatelui manechinului.

Secretarul deschise sticla maronie şi turnă lichid în acel orificiu, atât cât era nevoie să-l umple până ajunge la nivelul capului. Apoi, acoperi la loc orificiul cu căpăcelul de ceară, lipindu-l cu ceara lichidă de la o lumânare aflată la îndemână chiar pentru asta. A aranjat bine şi a netezit ceara, să nu se vadă nici o urmă.

Puse apoi dopul sticlei şi o sigila cu ajutorul sigiliului de pe inel. Pe pieptul figurinei era un cerc plat unde el scrisese numele victimei. Luă apoi din garderobă un jurnal şi, în limbajul secret al lojei, înscrise data şi numele persoanei ce urma să fie executată şi îl puse la locul lui.

După aceasta deschise sertarul unui birou unde erau pumnale de diferite mărimi, tipuri şi grosimi. El a ales din această colecție unul mic, dar foarte ascuțit.

Asigurându-se că n-a uitat nimic, el puse figurina de ceară şi pumnalul în sicriu şi, luând toate acestea cu el, ieşi din cameră. încuie uşa cu atenție şi o luă către sala şedinței.

Marele Maestru luă sicriul şi se asigură că figurina fusese pregătită cum trebuia. Apoi o aşeză pe podea. Lumina electrică a fost oprită, după ce au fost aprinse trei lumânări.

Cei 21 de judecători ai Lojei au format acum un cerc în jurul figurinei, Marele Maestru stând de o parte, ca observator. Frații şi-au unit mâinile şi le-au plimbat încet deasupra figurinei de şapte ori, fixând-o continuu cu privirea. Toți au început să respire ritmat, ridicându-şi şi coborându-şi mâinile în acelaşi timp. De fiecare dată când expirau şi îşi coborau mâinile rosteau o formulă.

Ceremonialul s-a reluat cu o viteză crescândă. începuse să se formeze ceață în jurul figurinei până când s-a transformat într-un nor şi, în final, a devenit o sferă mare, care se rupse complet de figurina de ceară. Culoarea gri care fusese la început s-a schimbat treptat în roşu. Imagini întunecate păreau să se condenseze în ea. In câteva minute, forma aceea neclară se transformă într-o minge de foc. Marele Maestru s-a apropiat, făcând semn în aer cu mâna dreaptă şi despărțind în două lanțul format de frați.

încetul cu încetul, norul roşu a dispărut în figurina de ceară. Frații s-au aşezat la masă epuizați.

Acum Marele Maestru măsură figurina şi o puse în sicriul deschis. Cu un aer de solemnitate el aprinse lumânările de la capetele sicriului. în sală era linişte

deplină şi cei 21 de fraţi urmăreau aşa de încordaţi încât nu îndrăzneau nici să respire.

Faţa Marelui Maestru împietri ca o mască. Ochii aveau o căutătură de gheaţă în timp ce se întindea după pumnal. Mâna se ridică încet, iar ochii erau ţintă în cercul cu numele victimei. Apoi lama sticli în lumina lumânării pentru o clipă şi intră în pieptul figurinei. Un tunet zgudui sala şi un vuiet umplu aerul ca şi când s-ar fi dezlănţuit o furtună. Această stare a durat câteva secunde, apoi zgomotele s-au redus din intensitate şi s-au estompat pe urmă, lăsând loc unei linişti stranii.

Pe chipul Marelui Maestru se citea triumful, triumf pentru că se simţea stăpânul vieţii şi al morţii. Eliberat de concentrare, se lăsă pe un scaun din apropiere. Deşi cei care erau prezenţi cunoşteau aceste fenomene, erau cutremuraţi de teamă şi oroare în acelaşi timp.

Secretarul fu primul care şi-a revenit. Aprinse lumina, puse deoparte lumânările şi mută sicriul. Se reîntoarseră la viaţă şi ceilalţi fraţi. Fenomenul experimentat de ei aducea dovada că scopul eforturilor lor fusese atins. îşi vorbeau în şoaptă, în timp ce Marele Maestru înscria datele operaţiunii magice în jurnal. Se ridică şi se adresă celor prezenţi:

„Dragii mei fraţi, vă mulţumesc tuturor pentru cooperare. Fratele Silesius a murit într-un atac de cord la ora 10 p.m. Am executat sentinţa în acord cu regulile ordinii noastre generale şi ne-am răzbunat astfel pentru trădare. Deşi şi prietenul său a fost condamnat să moară, execuţia a fost amânată pentru o dată ulterioară. Vom discuta motivele acestui fapt la şedinţa următoare. Admiterea unui nou membru în locul fratelui Silesius se poate face odată cu 'întâlnirea de la St. John. Doresc să ne întâlnim aici mâine seară la ora 8.00. Cazul Frabato este în atenţia noastră. Sesiunea de astăzi s-a încheiat. Noapte bună, tuturor!”

Au părăsit casa lojei inobservabil, unul câte unul, înghiţiţi de întunericul nopţii.

Minutarul ceasului mare electric din staţie se mişca încet spre zece fix. în sala de aşteptare, mulţi turişti aşteptau trenul de la Bad Schandau spre Berlin. Prin megafon o voce anunţă sosirea trenului şi lumea urcă nerăbdătoare pe peron, pentru că trenul nu stătea decât câteva minute în Dresda.

Frabato stătea în faţa unei măsuţe notându-şi câte ceva. îşi puse carneţelul în buzunar şi era gata când trenul ajunse. O uşă a vagonului zbură în lături, chiar în faţa sa şi un tânăr în costum de călătorie a sărit din vagon, grăbindu-se spre barul de răcoritoare. A plătit şi, în drum spre vagonul său, când nu făcuse decât câţiva paşi, sa prinse cu ambele mâini de piept şi se prăbuşi gemând. Se zvârcoli de durere timp de câteva secunde, apoi rămase nemişcat.

Câţiva oameni curioşi se strânseră în jurul lui. Şi poliţia fu într-o clipă acolo şi ridică cadavrul. S-a trimis după un medic şi au fost luate declaraţii martorilor oculari.

Frabato urmărise tăcut totul, în cele mai mici detalii, fiind foarte aproape. Magician fiind a realizat într-o clipă că orice ajutor, de orice fel, ar fi fost zadarnic în această conjunctură. Instinctiv a simțit că necunoscutul nu a murit de moarte naturală.

El părăsi stația fără grabă şi se îndreptă spre strada Leipziger. După ce hoinări cam o oră, se opri într-o pădurice la periferia oraşului să se odihnească.

Noaptea era minunată, luna şi stele străluceau pe cerul senin. Absorbit de gânduri, el stătu ceva acolo înainte de a face drumul înapoi. Opri un taxi lângă portul Elbe şi se întoarse la hotel.

Era două dimineața când intră în cameră. Încuie uşa, scoase valiza şi-şi montă sfera magică. Imaginile oglinzii îi confirmau bănuiala că moartea tânărului fusese provocată de o acțiune violentă a Lojei FOGC. Frabato încuie sfera în valiză şi merse la culcare.

In dimineața următoare el cumpără din Dresda ziarul cel mai citit. Sub titlul „Moarte în Gara Centrală din Dresda" era următoarea relatare:

„Autorul binecunoscut, dr. Alfred M., a încetat din viață, subit, în gara centrală, la 10 fix, noaptea trecută. Oraşul nostru deplânge moartea neaşteptată a acestui tânăr plin de talent şi speranță, ale cărui lucrări au fost primite mereu cu mare entuziasm. Ultima sa dramă, „Testamentul" este în curs de tipărire. Vom păstra o vie amintire în inimile noastre acestui om extrem de ambițios şi talentat."

Capitolul III

Aşa cum se stabilise, cei 21 de specialişti şi Marele Maestru al Lojei FOGC se întâlniră din nou. întâi au rezolvat-o cu directorul Z., preşedintele unei mari bănci. Secrete importante ale celor 28 de trepte ale lojei îi fuseseră dezvăluite de Fratele Silesius. Nefiind membru al lojei, sau avea să devină, sau urma să-şi piardă viața. Dar, cum felul său de a fi nu se potrivea cu al acelora ce făceau parte din lojă, el fu condamnat să moară. Ca preşedinte al unei bănci mari, Z, avea, legal, o mare putere, aşa că se hotărâră întâi să-l folosească pentru procurarea unei sume importante de bani.

Înainte de toate, loja era constituită din mari capitalişti care aveau grămezi de posesiuni, adunate prin aplicarea metodelor oculte, doar în intenția de a acumula un capital frumuşel în scurt timp. Fuseseră întotdeauna gata să facă orice pentru a-şi atinge scopul. Viața unui om nu însemna nimic pentru ei şi întotdeauna ştiau să exploateze în favoarea lor aşa-zisa „jurisdicție". Metode complicate, antrenament şi experiență nu le îngăduiau să dezvăluie actele lor criminale sub ochii oamenilor fără a trezi suspiciuni. Activitatea lor era facilitată de faptul că în Germania oamenii nu dădeau, importanță activității de cercetare în domeniul legilor şi energiilor mentale.

Loja organiza reprezentații de ocultism doar ca să demonstreze că se baza numai pe trucuri şi înşelătorie. Ştiau foarte bine că răspândirea filosofiei oculte ar aduce cu sine o nouă ordine în societate, ceea ce ar fi constituit un obstacol în tot ce întreprindeau. Mai mult, exista pericolul să fie recunoscuți de ocultiştii cu activitate pozitivă şi, ca urmare, să fie descoperiți.

Activitatea lui Frabato, cel care putea să dea dovezi clare ale existenței legilor şi energiilor mentale, sigur că le trezea ostilitate. Dacă ar fi fost unul dintre numeroşii pseudo-ocultişti, loja n-ar fi avut nici un motiv să se amestece. Mai cu seamă, Marele Maestru era înverşunat împotriva lui Frabato, nu-l putea ierta pentru că-i dezvăluise întreaga viață. Aşa că au hotărât să facă tot ce le va sta în putință pentru a-l opri pe Frabato să mai țină prelegeri.

Întâi au făcut pregătiri să-l distrugă pe directorul Z. Secretarul merse până la locuința aflată la subsol a îngrijitorului, s-o aducă pe fata acestuia, Eli, care, în asemenea situații, juca rolul de medium. Fata locuia acolo singură cu tatăl ei, mama ei murise în urmă cu câțiva ani. Eli avea 18 ani, era zveltă, cu părul şaten, ondulat şi ochii de un albastru-închis. Deşi nu-i convenea acest rol, nu îndrăznea să spună nimic, de teamă ca tatăl ei să nu-şi piardă poziția.

După câteva minute, Eli apăru în sala şedinței, însoțită de secretar. în mijlocul camerei fu aşezată o canapea şi fu acoperită cu un cearşaf de mătase albă.

Un al doilea cearşaf era ținut în imediata apropiere în caz că ar fi fost necesar să izoleze mediumul în timpul experimentului.

Apoi, Marele Maestru dădu semnalul de începere a operațiunii. Eli trebuia să stea întinsă pe canapea, iar secretarul să se aşeze pe un scaun lângă ea. A privit-o pătrunzător, murmurând câteva formule semnificative. în câteva minute, Eli era în prima fază a hipnozei. Printr-un număr de şocuri magnetice, magicianul reuşi să transforme această stare într-una de hipnoză profundă. Câteva şocuri (lovituri uşoare) în jurul gâtului i-au anulat posibilitatea de a vorbi în timpul hipnozei.

Eli era atât de familiarizată (obişnuită) cu acest fel de stări, că putea îndeplini orice ordin primit, fără nici o dificultate. întâi i s-a comandat să afle, prin intermediul unei plimbări mentale, ceea ce făcea Frabato în acel moment. într-o clipă, ea raportă că Frabato dădea o reprezentație. Secretarul îi chemă spiritul, înapoi, cu grabă, fiindcă îi era teamă că Frabato va recunoaşte spiritul lui Eli şi, în felul acesta, ar fi devenit interesat de şedința lor.

Apoi i s-a ordonat să raporteze despre activitatea directorului Z. îi informă că în acel moment se afla la el acasă şi citea ziarul. întrebat despre ceilalți membri ai familiei, mediumul răspunse că era singur. Acest fapt îl determină pe Marele Maestru să înceapă. La un semn, frații formară .un cerc în jurul lui Eli, iar conducătorul se pregăti să încarce mediumul cu fluid magnetic. Când tensiunea deveni suficient de puternică, i-au comandat să-l adoarmă pe director şi să-l urmărească permanent.

Influențat de medium, Z. fu lovit de o copleşitoare nevoie de somn. Nici nu apucă bine să se urce în pat, că şi adormi adânc. Eli îi informă despre starea directorului. în acelaşi timp, i-a fost comandată păstrarea legăturii cu el. Prin acest asalt magic, Z. devenise un instrument în mâinile lojei.

Secretarul zgârie numele lui Z. într-o farfurioară de ceară pregătită anume pentru asta şi o puse pe plexul mediumului, realizând astfel o legătură foarte apropiată a spiritelor. După aceasta, farfurioara fu aşezată pe fruntea fetei pentru câteva minute, cu scopul de a face spiritul directorului capabil de a primi ordine prin telehipnoză.

Secretarul atinse urechile şi regiunea cardiacă a mediumului cu farfurioara, apoi o puse deoparte.

Cercul format de frați fu deschis pentru o clipă, canapeaua unde era mediumul fiind împinsă deoparte şi acum, Marele Maestru stătea în mijlocul cercului.

Ceara din farfurioară se încălzea încet-încet, transformându-se într-un fel de pojghiță. Rostind aceeaşi formulă magică iarăşi şi iarăşi, Marele Maestru intră în transă ca să poată stabili un mai bun contact spiritual cu receptorul. Avea suficientă energie pentru această transmisie de la cercul format de frații săi. Cu o voce sugestivă, el rosti următoarele cuvinte deasupra stratului de ceară:

„Mâine dimineață, la ora 11,45 fix, un tânăr va intra în biroul tău. Va purta un costum de culoare închisă şi cravată roşie. Acest om îți va cere un milion de

mărci împrumut pentru un proiect de construcție în Elveția. Nefiind în stare să spui nu, vei ceda rugăminții sale. După ce-şi va fi lovit fruntea de trei ori cu palma dreaptă, vei completa un cec de un milion de mărci. Imediat după ce-i vei înmâna cecul, ți se va face foarte tare somn şi vei adormi profund timp de cinci minute. Când te vei trezi vei uita tot ce s-a întâmplat. în nici un caz nu-ți vei reaminti cum arăta tânărul şi orice amănunt al incidentului ți se va şterge din memorie.

începând din acea oră te vei simți rău. Vei căpăta o înfățişare suferindă şi vei fi chinuit de nervozitate. Vei fi mai apatic şi, pe zi ce trece, vei deveni tot mai obosit şi mai deprimat. Te vei enerva din orice fleac şi nu vei mai avea odihnă. Nu-ți va mai rămâne nimic în lumea asta care să-ți redea liniştea. în final, tot ce te înconjoară ți se va părea de nesuportat şi, după exact paisprezece zile, te vei sinucide, folosind un revolver."

Directorul Z. era văzut ca un domn onorabil şi era binecunoscut pentru excelenta lui pregătire. într-una din zile, pe când era la Londra, fusese jefuit şi, de atunci, era foarte prevăzător, întotdeauna ținându-şi un revolver pregătit lângă pat.

După ce Marele Maestru duse la bun sfârşit această sugestie, mai fixă cu privirea un timp pelicula de ceară, apoi făcu un semn ritual şi o înfăşură într-o bucată de mătase violetă pe care i-o dăduse secretarul.

Cercul magic se desfăcu şi frații îşi reluară locurile pe scaune, în mijlocul camerei. Apoi canapeaua cu mediumul fu adusă în centru. Secretarul îi chemă spiritul înapoi din casa directorului şi îl trimise la Frabato.

Acesta îşi terminase spectacolul şi era în vizită la un bun prieten al său. Mediumul dădu adresa exactă, raportând că familia prietenului mersese deja la culcare, iar cei doi discutau probleme de ocultism. Discuția lor era atât de însuflețită, încât Frabato nici nu observă că Eli îl privea.

Primind această informație, Secretarul chemă înapoi spiritul mediumului şi prin şocuri magnetice şi formula corespunzătoare o readuse pe Eli la viață.

Nici nu-i trecea prin minte ce planuri realizase loja cu ajutorul ei. Câştigul o mulțumea înainte de toate, dar organizarea neobişnuită a acestor întruniri era de neînțeles pentru ea. Secretarul o conduse amabil până la uşă şi îi dădu câteva bancnote drept recompensă.

Printre secretele Lojei FOGC se număra şi capacitatea de a face pe oricine să adoarmă, de a se trezi din nou, de a îmbolnăvi, de a ține în viață sau a ucide, după bunul lor plac. In orice caz, membrii conducerii dobândiseră această abilitate şi ştiință numai prin pactul cu diavolul. Puteau influența orice persoană neantrenată, prin metodele lor magice, aceasta neavând nici o şansă de a cunoaşte cauza influenței la care erau supuşi.

Frabato era un caz special pentru lojă, fiindcă era familiarizat cu practicile oculte de orice fel şi, în plus, era sub protecţia „Fraţilor Luminii”.

Loja FOGC ştia de existenţa „Fraţilor Luminii”, dar n-avea nici o idee despre puterea lor. Ei hotărâră să scape de Frabato printr-un asalt magic. După o scurtă discuţie, Secretarul merse în camera cu echipament, aducând un aparat pe care îl numeau tepafon. Acest dispozitiv a fost plasat în mijlocul camerei. Era un aparat emiţător de raze magice ale morţii pe orice distanţă şi constituia cea mai puternică armă a Lojei FOGC, strict confidenţială.

Dacă o fotografie sau o mumie a unei fiinţe ori a unui animal era plasată în focarul razelor sale, nu numai fizicul era afectat, dar chiar şi entitatea astrală. Acest instrument putea distruge orice fel de material, de la orice distanţă şi de orice categorie. Mai mult, acesta servea la transmisia de energie, ceea ce constituia o realizare a ştiinţei moderne. în afară de asta, orice fel de idee (sugestie) putea fi transmisă cu ajutorul lui. în sfârşit, se puteau declanşa, cu ajutorul acestui dispozitiv, otrăvirea, precum şi maladiile nervoase, care ar fi putut pune în dificultate şcolile de medicină. O fotografie sau un obiect personal era de obicei suficient pentru a intra în contact cu persoana ce urma a fi influenţată, distanţa neavând nici o importanţă.

Pentru că Frabato era binecunoscut, fotografia sa apărea în ziare din când în când, aşa că era lesne pentru Loja FOGC să-şi procure una în acest scop.

Marele Maestru fixă fotografia lui Frabato în focarul razelor tepafonului şi aprinse combustibilul, un amestec preparat cu alcool. în acelaşi timp, ceilalţi fraţi formară un cerc magic în jurul aparatului pentru a intensifica elementul focului pe plan fizic, prin telepatie.

Magicienii negri, de obicei, recurgeau la această metodă de distrugere în cazurile în care victima poseda capacităţi oculte remarcabile. Tepafonul era, de asemenea, frecvent utilizat pentru execuţiile în cadrul lojei. Aparatul servise de multe ori în acest scop. Diagnosticul medical era întotdeauna „infarct”.

Frabato era încă cu prietenul său şi conversaţia lor însufleţită nu luase sfârşit. Amândoi erau absorbiţi în discuţia lor aşa că, la început, nici nu sesizară atacul Lojei FOGC. Doar când începu brusc să transpire, Frabato remarcă starea sa neobişnuită. Se plimbă prin cameră neliniştit, încercând să afle cauza acestei călduri anormale. Niciodată nu i se întâmplase ceva asemănător.

Temperatura creştea chiar şi-n cameră, astfel încât îl afecta şi pe prietenul său. Frabato îşi dădu seama că în corpul său se afla cauza acestei călduri. Ceasul său de mână şi inelul îi ardeau pielea. Nu mai era nici un dubiu acum că o forţă străină încerca să-l distrugă. Îşi dorea să-i ţină piept, dar căldura deja îi penetrase organismul în aşa măsură, încât nu se mai putea concentra. Se lăsă neputincios într-un scaun.

Şi prietenul său era neputincios. Ce ar putea ajuta în acest caz? Un ajutor medical ar fi fost zadarnic, pentru că ce-ar putea face medicii împotriva efectelor magice?

Sângele aproape îi fierbea în vine şi, deşi el încerca să reziste, nu putea să-şi influenţeze organismul cu ajutorul spiritului. în această situaţie disperată, Frabato îl rugă pe Dumnezeu să-l ajute şi să-l inspire. Era convins că va fi ajutat, doar dacă nu era destinat să-şi sfârşească încarnarea chiar atunci.

Prietenul lui Frabato încercă să-l magnetizeze, dar trebui să se abţină de la aceasta, întrucât căldura în cameră devenise insuportabilă.

Deodată, Frabato auzi o voce în timpul invocaţiei sale, „Apă!" Buzele sale murmurară: „Apă, multă apă!" Prietenul său ieşi năvalnic din cameră, aduse o găleată şi o umplu cu apă. l-o aduse repede lui Frabato, care îşi cufundă în ea, fără vlagă, mâna stângă. în acelaşi moment se simţi uşurat şi în câteva minute claritatea şi forţa gândurilor îi reveniră.

Pentru că apa se încălzea din ce în ce mai tare, prietenul lui mai aduse o găleată. Astfel, căldura era condusă înspre apă timp îndelungat, pentru că atacul Lojei FOGC era continuu. Dar, pentru că razele distructive treceau acum prin corp fără a avea vreun efect, Frabato, curând, se simţi din nou în stare să-şi utilizeze capacitatea clarvizionară. Urmări cu spiritul razele magice şi află că ele veneau de la Loja FOGC.

„O să vă pară rău curând că m-aţi atacat în acest fel", gândi el; „atât cât legile spirituale o permit, voi încerca să vă distrug toate planurile voastre viitoare."

Cât timp a emis raze tepafonul, Frabato continua să le devieze în apă. Aşa că el urmări neîncetat întâlnirea fraţilor lojei prin clarviziune, până când, după încă o oră, ei desfăcură, în sfârşit, cercul magic, mutând fotografia din focar şi stingând flacăra. Secretarul închise această armă periculoasă în camera specială.

După aceasta, fraţii mai discutară puţin, exprimându-şi satisfacţia că Frabato nu va mai fi în stare să le facă nici un rău. Aşteptau deja cu nerăbdare ştirile de a doua zi, care să informeze oamenii despre moartea subită a binecunoscutului magician şi anularea reprezentaţiilor sale. Apoi şedinţa se încheie.

Frabato îşi încheie şi el observaţiile.

Pentru că nu avea cunoştinţe în hotel, el accepta invitaţia prietenului său şi rămase cu el peste noapte. înainte de a merge la culcare el ceru o placă lungă de cupru sau o sârmă şi un cuţit de bucătărie ascuţit.

Prietenul său îi aduse un cuţit şi o bobină de sârmă de cupru. Frabato întinse sârma împrejurul patului, conecta ambele capete cu cuţitul şi îl înfipse-

în podea. Concentrându-se puternic pentru scurt timp, el încarcă sârma cu sugestia (ideea) de protecție în toate cele trei lumi.

Făcând asta, se izola oarecum împotriva oricărei influențe spirituale. Apoi merseră la culcare. Frabato mulțumi lui Dumnezeu pentru minunatul său gest de salvare şi curând adormi profund.

Capitolul IV

Marele Maestru al Lojei FOGC stătea într-o cafenea elegantă din strada Prager, sorbind dintr-o ceaşcă de cafea" şi parcurgând atent paginile uneia din publicațiile din Dresda. „Nimic despre moartea lui Frabato? E imposibil! Tepafonul n-a dat-greş niciodată. Pentru ce am făcut acest pact cu prințul demonilor?" erau gândurile ce-i treceau cu repeziciune prin cap.

Nervii îi erau încordați de furie şi dezamăgire. Frații Lojei voiau să sărbătorească succesul în această seară, iar acum...! Acest eşec va zdruncina, fără îndoială, încrederea multora dintre membri în puterea lojei. Pe deasupra, şi-a dat seama că însăşi autoritatea sa era grav compromisă.

A contramandat telefonic întâlnirea plănuită pentru acea seară, apoi merse spre casa Lojei. Ajunse şi intră chiar în sala folosită pentru operațiuni magice speciale, executate numai şi numai de Marele Maestru.

încăperea nu avea decât o fereastră, care putea fi automat blocată. în aripa de est a ei era un altar constând dintr-o coloană tetragonală, ornamentată cu însemne magice. Pe altar, pregătite, erau câteva instrumente magice. Deasupra lor, un portret al celui mai mare reprezentant al magiei negre, pe nume Bafomet (Baphomet). Pereții erau îmbrăcați în catifea de un albastru închis, iar tavanul era bleu. Din mijloc atârna un candelabru mare. Pe altar mai era o lampă mică care îți atrăgea atenția, fiindcă lumina în cele şapte culori ale curcubeului corespunzătoare celor cu cele şapte sfere ale planetelor. Aceasta a fost denumită de ocultişti „lanterna magică". în fiecare colț al încăperii erau aşezate câte două lumânări mari în suporturi de argint. Deşi camera putea fi iluminată electric, numai lumânările sau lămpile erau folosite pentru operațiuni magice.

Marele Maestru îşi luă dintr-un dulap o haină de mătase albastru-închis şi o eşarfă de aceeaşi culoare. După ce închise bine uşa, se dezbrăcă şi îşi puse noua îmbrăcăminte. Eşarfa avea în partea de sus, care se aşeza pe frunte, o pentagramă brodată cu fir de argint. Era încălțat cu o pereche de pantofi din mătase violetă. Deschise apoi un seif construit în perete şi luă de acolo o carpetă albă pe care o întinse pe jos. Carpeta avea brodat pe ea, cu multe culori, un cerc magic, subțire ca un şarpe, ornamentat cu multe nume. In fața cercului magic se afla un triunghi, iar înlăuntrul lui era o pentagramă brodată în culori purpurii. Fiecare colț al pentagramei era ornamentat cu câte o literă; citite spre dreapta acestea formau cuvântul „Satan".

El puse o cădelniță în spatele triunghiului şi, de asemenea, cinci lumânări împrejurul cercului. Apoi, examina încă o dată totul, astfel încât să nu intervină nimic pe parcursul evocării. In ciuda protecției pe care o avea prin forța pactului său, orice neatenție putea avea consecințe grave.

După ce aprinse cărbunele din cădelniță, un miros puternic umplu încăperea. Apoi aprinse lumânările şi închise lumina electrică. Lumina zilei nu pătrundea deloc, din pricina draperiei.

Marele Maestru păşi maiestuos în interiorul cercului magic ținând în mâna stângă sabia magică, iar în dreapta sceptrul magic. Gâtul acestuia era ornamentat cu un sigiliu magic, având pe el semnul ființei ce urma să fie evocată.

Se întoarse cu fața spre est recitând entuziast formula evocatoare: „Sunt în legătură cu voi, salamandră şi spirite de foc ale infernului. Mediul vostru îmi este supus în toate cele trei lumi. Te invoc şi te conjur, prinț al spiritelor de foc din infern! Te invoc în numele lui Satan, al Atotstăpânitorului, care este domnul şi conducătorul! Fiind supus al stăpânului tău, îți ordon în numele lui să te supui voinței mele, iar elementele tale să servească scopului meu. îți cer ca spiritele tale de foc să mi se supună şi să mă ajute' tot timpul în planurile mele. în numele celui mai înalt domn şi conducător, căruia îi sunt obligat prin jurământ, îți cer persecutarea şi distrugerea lui Frabato. Prinț al spiritelor de foc ale infernului! Apari acum, aici, fă-te văzut în fața cercului meu ca să-mi confirmi recepționarea ordinelor!”

După ce Marele Maestru a recitat patetic evocarea sa, flăcările lumânărilor s-au înălțat şi podeaua s-a cutremurat. O rază strălucitoare apăru în triunghiul magic, iar o voce stridentă se făcu auzită:

„Ți-am auzit rugămintea, mare magician! Trebuie să ne supunem ție, fiindcă mai marele nostru îți este obligat. Deci îl voi persecuta pe Frabato cu ajutorul supuşilor mei, atâta timp cât influența mediului vostru este posibilă. Totuşi nu pot garanta un succes deplin, deoarece Frabato are de îndeplinit o misiune deosebită în această lume. Destinul său nu este ca destinul muritorilor obişnuiți!” Conturul ființei deveni din ce în ce mai vizibil şi limbi de foc dansau în jurul ei. O căldură insuportabilă se răspândea în jurul acestei apariții a cărei putere era atât de pătrunzătoare, încât Marele Maestru simți că se află în primejdie. îşi ridică sabia şi îi îndreptă vârful înspre aceasta. Se auzi un bubuit de tunet care zgâlțâi pământul şi ființa de foc dispăru.

După câteva momente de relaxare şi concentrare, magicianul negru se întoarse spre sud.

„Voi, forțe ale aerului, întreaga mea personalitate este în contact cu mediul vostru! Rege al ființelor demonice ale aerului, ascultă chemarea mea şi supune-te voinței mele! Fiind aliat cu mai marele vostru, vă evoc în numele lui. Voi şi spiritele uraganelor care trec în viteză prin atmosferă, trebuie să-mi ascultați ordinele! Te invoc, rege al spiritelor demonice ale aerului! Fă-te văzut aici, în fața cercului meu şi confirmă recepționarea rugămintii mele! Nu ezita, altfel te voi tortura şi chinui în numele Stăpânului tău! Rege al demonilor aerului, apari!”.

Cu un vuiet cumplit îşi făcu apariţia în triunghiul magic, iar vocea sa era zbierată, ca şi când ar vorbi de foarte departe:

„Tu, vierme al pământului, dacă nu erai aliat al Stăpânului meu, te-aş fi rupt în bucăţele, fiindcă ai îndrăznit să mă ameninţi în felul acesta! Numai datorită pactului îţi sunt obligat. Acum, spune ce vrei!”

„Cer distrugerea lui Frabato!” ordonă Marele Maestru. „Spiritele aerului să-l prigonească tot timpul şi să-i zădărnicească toate acţiunile şi planurile. Trebuie să se simtă complet lipsit de putere.”

„Voi face ceea ce pot face, dar nu pot garanta nici un succes, deoarece Fraţii Luminii îl sprijină pe Frabato”, replică disprețuitor regele demonilor aerului şi dispăru.

Indiciile poziţiei deosebite a lui Frabato, puterea şi protecţia de care se bucura făcură ca furia şi ura să crească o dată în plus în sufletul Marelui Maestru. în această stare de spirit, el se întoarse spre vest:

„Voi, forţe ale apei, vă conjur! Ascultaţi ordinul meu, voi, fiinţe ale acestui mediu! Demon prinţ al apelor, te invoc! Sunt în legătură cu mediul tău şi vorbesc limba ta. Te chem în numele lui Satan, stăpânul tău, eu, aliat al lui. Supune-te imediat, ieşi din oceanul tumultuos şi fă-te văzut aici, în faţa cercului meu, ca să confirmi recepţionarea rugăminţilor mele! Nu refuza să vii, căci te voi persecuta în numele Stăpânitorului infernului! Prinţ al apelor, apari!”

Cu un vuiet, apăru în triunghiul magic o fiinţă neobişnuită, jumătate om, jumătate peşte, adresându-se magicianului cu o voce răguşită: „M-ai chemat-din mediul meu, deşi ştii că detest marile oraşe. Te-aş fi prigonit pentru ameninţările tale, dacă nu erai aliat al Stăpânului meu. Spune ce doreşti şi fă-o mai repede!”

Cu o voce plină de ură şi furie, Marele Maestru a ţipat: „Nu te-am chemat din adâncul mării pentru nimic. în numele Stăpânitorului tău îţi cer să-l persecuţi şi să-l distrugi pe Frabato! Este primul om care a rezistat Lojei noastre, aşa că doresc să nu mai existe!”

„Voi încerca să îndeplinesc dorinţa ta. Ce este în puterea mea voi face, dar nu pot garanta succesul. Va depinde mult de cum îl vom surprinde pe Frabato într-un moment greu al lui.”

Magicianul alungă apariţia cu un gest al sceptrului.

Era extrem de contrariat că prinţii demoni nu i-au promis succes deplin şi avu o presimţire a marilor greutăţi ce avea să le întâmpine.

Ca să desăvârşească pătratul magic, avea să evoce şi prinţul elementelor demonice ale pământului, aşa că se întoarse spre nord:

„Prinţ al forţelor demonice ale pământului, aliatul Stăpânului tău te cheamă în numele lui! în numele lui Satan, fă-te văzut în faţa cercului meu să-mi spui

dacă îmi accepți cererea! Fă imediat ce îți ordon, altfel te voi tortura în numele Stăpânului tău! Prinț al pământului, apari!"

Pământul de sub picioarele Marelui Maestru se zgudui şi un omuleț cu păr alb şi o bărbie prelungă apăru în triunghiul magic, făcând o zarvă cumplită. Ochii săi mari, întunecați şi adânci fixau aprins pe magician. în mâna dreaptă ținea o lanternă care răspândea o lumină difuză. Spiritul pământului îl penetra pe magician cu privirea sa:

„Am plecat împotriva voinței mele din împărăția mea ca să mă supun dorințelor tale. Prin legea spiritului îți sunt obligat, în virtutea pactului pe care l-ai făcut până când vei muri. Ce doreşti să fac?" Vocea dură, ca şi fixitatea penetrantă a privirii celui ce i-a vorbit, l-au făcut pe magician să simtă un fior de gheață prin şira spinării. Deodată îi veni în minte ideea că după ce va muri va fi servitor al acestei ființe.

Prințul gnomilor aştepta liniştit în triunghiul magic. Gândurile şi simțămintele magicianului erau transparente pentru el şi acest fapt părea că-l umple de o mare plăcere, de vreme ce, în viitor, acest om puternic va fi supusul său.

Deşi aproape paralizat, Marele Maestru se reculese şi spuse:

„Ştiu ce mă aşteaptă, dar nu pot rămâne inactiv, privind cum un altul ridiculizează Loja noastră. Aşa că, îți cer să-l prigoneşti pe Frabato, utilizându-ți întreaga forță şi să-l distrugi. Aruncă-l pe tărâmul tău şi învăluie-l în întuneric, să nu mai scape! Aceasta îți cer! Exterminarea lui Frabato va servi imaginii Stăpânului tău şi frăției noastre."

„Voi face ceea ce stă în puterea mea", răspunse spiritul pământului, „dar nu pot garanta succes deplin în ceea ce priveşte un om ca Frabato."

Spiritul pământului dispăru şi casa deveni liniştită ca un mormânt. Evocarea elementelor demonice îl vlăguise pe Marele Maestru într-atât, încât rămase în cercul magic obosit mort. Respira greu şi avea sentimentul că i se goleşte complet capul.

Vedea pe spiritul demonilor ce-l servea zi de zi, într-un colț al încăperii. Acesta fusese lângă el timp de mulți ani, ajutându-l să-şi împlinească multe din dorințe, aşa că devenise complet dependent de acesta. Fusese prevenit că nu va avea puterea să scape din lanțurile acestea. Legile spiritului nu-i dădeau puterea să anuleze acest pact cu forțele demonice. Puterea pe care o câştigase prin acest pact nu putea dura la infinit şi aşa cum astăzi era stăpân, mâine putea fi sclav.

Dorința sa pentru putere şi averi în lumea spirituală n-ar fi fost satisfăcută de propriile sale capacități oculte, aşa că cedase tentației pactului magic. Acest sentiment al dependenței îl cuprindea ca un coşmar mai ales acum, chinuindu-l aşa cum nu i se mai întâmplase niciodată în viață. Ura față de Frabato era

imensă şi încă mai creştea datorită faptului că prinții celor patru elemente nu-i garantaseră nici un succes.

„Ce putere îl sprijinea pe acest Frabato?" era unul din gândurile sale. „Vreau să-l distrug chiar cu prețul vieții mele!" Incitat de astfel de gânduri, Marele Maestru hotărî să-l evoce pe Stăpânul forțelor demonice însuşi, să-l roage să-i îndeplinească dorința.

Magicianul puse sabia pe podea în cerc şi puse piciorul stâng pe ea. Ridică sceptrul magic, cu mâna dreaptă, desenând în aer semnul întunericului, cel cu care îl putea evoca pe Stăpânul Demonilor. Nici nu terminase bine de descris semnul, când o rază puternică apăru din podea, luminând întreaga cameră. Marele Maestru stătea în picioare acolo, ca străfulgerat de lumină şi se lupta să-şi conserve conştienta, deoarece în încăpere se răspândise o radiație paralizantă. Nici un muritor obişnuit n-ar fi fost capabil să reziste unei asemenea teribile tensiuni şi numai pactul l-a salvat pe acest om de o moarte instantanee.

O apariție extrem de stranie se contura în triunghiul magic din fața cercului. Capul unui țap cu coarne şi cu corp uman acoperit de păr se făcu văzut. Mâinile aveau degete cu gheare, iar picioarele copite ca ale unui bivol. O coadă lungă, subțire completa această apariție.

După ce înfățişarea sa deveni vizibilă în întregime, raza luminoasă dispăru în pământ. Foarte rar văzuse magicianul acest spirit. Era Bafomet, Stăpânul Demonilor! Cu o voce răguşită, Bafomet se adresă Marelui Maestru, care tremura:

„Mare Magician, din câte văd, vrei să-l distrugi pe Frabato. Este o idee bună, pe care te voi ajuta s-o împlineşti cu tot ce-mi stă în putere. Totuşi, nu va fi uşor, fiindcă acest Frabato este o ființă cu o misiune specială. Trebuie să facem față unei sarcini dificile, de vreme ce metodele voastre au dat greş. Poate vrei să-ți petreci viață bucurându-te de alte plăceri ale ei." în sufletul Marelui Maestru se dădea o luptă între rămăşița de conştiință, teamă şi ură. în cele din urmă, ura sa a învins şi explodă într-un acces de furie:

„Pentru ce am încheiat un pact? Eşti obligat să mă ajuți până la sfârşitul vieții. Poate vei triumfa după moartea mea, dar acum îți cer să mă ajuți să-l exterminăm pe Frabato, altfel nu voi mai avea nici o plăcere în viață. în veci, fii blestemat!"

După ce magicianul rosti acestea, vizitatorul dispăru în pământ fără să spună un cuvânt.

Încordarea aceea paralizantă dispăru pe dată. Complet epuizat, Marele Magician rosti formula de eliberare față de toate elementele evocate, adăugând şi câteva formule de protecție. închise rapid toate instrumentele la locul lor şi părăsi templul magic.

Se lăsă pe o canapea din apropiere şi nu fu în stare să gândească nimic clar pentru mult timp.

După ce bău o ceaşcă zdravănă de cafea, se simți întrucâtva mai bine, dar nu putea să se descotorosească de evenimentele dramatice petrecute în ziua aceea.

Marele Maestru plecă din sediul Lojei spre casă într-o stare depresivă, deşi soarele strălucea pe cerul limpede.

Capitolul V

În seara aceleiaşi zile, amfiteatrul Clubului Excentric era supraaglomerat. Frabato avea o conferință particulară cu reporteri şi oameni de ştiință şi numai cei invitați aveau dreptul să participe. Cu toate acestea, de când Loja FOGC avea reprezentanți la nivelul fiecărei clase sociale, printre cei prezenți erau şi câțiva membri ai acesteia.

Când conferința a luat sfârşit, reporterii îl înconjurară pe Frabato, atacându-l cu întrebări. Primele răspunsuri fură menite să satisfacă curiozitatea celor prezenți, aşa că Frabato se retrase împreună cu cei rămaşi într-o încăpere separată, pentru discuții într-un cerc restrâns.

Printre cele discutate s-a ridicat problema hipnotismului, iar Frabato a explicat că în viitor nu va mai putea realiza experimente folosind hipnoza, în public. Un inspector de poliție a atras atenția asupra unor noi dispoziții legale referitoare la această chestiune, iar Frabato promise să țină seama de ele.

Pe neaşteptate, ideea prohibiției hipnozei îi stârni pe cei prezenți şi făcu ca unul dintre reporteri să se adreseze lui Frabato:

„Fac prinsoare pe 500 DM că nu veți avea curajul să realizați un experiment folosind hipnoza în spectacolul dumneavoastră următor."

Frabato se simți oarecum încolțit. Nu era în firea lui să încalce legea. Pe de altă parte, gândea că a fi privit ca un laş îi leza demnitatea, mai ales că era insistent provocat de persoane dornice de senzațional. Convins fiind că în cele din urmă va avea vreo idee salvatoare, Frabato făcu pariul.

Imediat după" aceea, părăsi clubul şi se întoarse cu maşina sa la hotel.

În dimineața următoare se mai gândi o dată la cele petrecute cu o zi în urmă. îi încolți ideea că pariul fusese o cursă a Lojei FOGC.

Deodată, îi veni ideea cum să scape din capcană fără însă să piardă pariul. Se îmbrăcă în grabă şi plecă să se plimbe, timp în care puse la punct toate detaliile planului său. După micul dejun îşi desfăcu corespondența şi plecă în oraş.

Intră într-un magazin de muzică din Wilhelmstrase şi întrebă pe unul dintre vânzători dacă ar fi posibil să-şi imprime vocea pe un disc pe care să-l poată lua imediat. Vânzătorul răspunse afirmativ şi îl conduse pe Frabato în studioul de înregistrări. Era deja după-amiază, când Frabato părăsi magazinul. Bine dispus, se întoarse la hotel, încărcat cu o mulțime de discuri.

* * *

Sala mare a galeriei de artă era foarte însuflețită. Reporteri ai multor ziare din Dresda s-au grăbit să nu piardă această seară. Din ce în ce mai mulți oameni se înghesuiau în sală spre a lua parte la experimentele misteriosului Frabato.

Sala era mai mult decât supraaglomerată, când Frabato urcă pe scenă, întâmpinându-şi publicul cu un zâmbet.

Când aplauzele se mai domoliră, el se adresă mulțimii:

„Doamnelor şi domnilor, vă mulțumesc foarte mult pentru această primire şi pentru interesul pe care îl acordați reprezentațiilor mele.

Intr-una din primele mele conferințe, am subliniat faptul că există în spațiul dintre cer şi pământ o mulțime de lucruri pe care ființele umane pot cu greu să le înțeleagă şi să le stăpânească. Am reuşit să vă dau câteva dovezi legate de forța magnetismului, de influența sugestiei la distanță, de clarviziune şi telepatie. La fel ca şi în spectacolele anterioare, aş vrea să vă rog din nou să mă ajutați astăzi în realizarea experimentelor propuse. Chiar de la început aş dori să vă fac cunoscută lumea celor ce nu mai sunt şi să vă demonstrez că, din punctul, pe care noi îl numim moarte, existența omului nu numai că nu se sfârşeşte, dar, dimpotrivă, de acolo începe viața adevărată şi că viața spirituală trebuie văzută ca un fel de pregătire pentru aceasta.

Nu voi face spiritisme sau altele de genul acesta, deoarece destui şarlatani îşi fac din acestea un refugiu şi sper să vă conving cu adevărat prin aducerea aici, pe această scenă, a spiritelor unor oameni care au decedat."

Această declarație incredibilă stârni în sală murmure şi ele nu încetară decât în momentul când un domn se ridică de la locul său şi urcă pe scenă.

„Mă numesc Schneider", se prezentă el. „Sunt profesor de chimie. Vorbiți foarte convingător despre forțele spiritului a căror existență a fost negată atâta vreme de către ştiință. V-aş fi recunoscător dacă îmi veți putea da o dovadă a

existenței acestor forțe despre care vorbiți. Ca om de ştiință şi sceptic cum sunt, nu voi fi uşor de convins."

Frabato se adresă auditoriului, cerând permisiunea de a oferi un răspuns profesorului, printr-o dovadă relevantă. Răspunsul la această cerere l-a constituit un „da" general, însoțit de aplauze susținute. Toți cei prezenți erau curioşi şi nerăbdători să vadă cu ce fel de experiment va convinge Frabato pe profesorul cel sceptic.

Frabato oferi profesorului un loc la marginea scenei şi îl rugă să aibă răbdare încă câteva minute, timp în care el va spune câteva cuvinte despre ştiința comunicării cu morții.

în urma celor câteva propoziții rostite, deodată, profesorul se schimbă vizibil.

într-un mod straniu el începu să pălească şi ochii îi deveniră sticloşi. Apoi se clătină pe scaun, se prăbuşi şi rămase întins acolo, în nemişcare.

Câțiva din sală țipară, alții se ridicară de la locurile lor, întinzându-şi gâtul să vadă mai bine ce se întâmplase.

în tot acest timp, Frabato nu aruncase nici măcar o privire asupra profesorului. El ridică o mână cerând linişte şi spuse:

„Doamnelor şi domnilor, vă rog să păstrați linişte! Profesorului nu i s-a întâmplat nimic rău. Spre surprinderea dvs., vă voi spune că, în timpul acesta, m-am desprins de propria-mi personalitate şi l-am golit pe profesor de cea mai mare parte a vitalității sale. Făcând aceasta, l-am adus în starea pe care cu toții o numim moarte. Nu mai respiră, bătăile inimii au încetat. Diagnosticul medical ar putea fi, probabil, «infarct»."

Spunând aceasta, Frabato se gândea la cei din Loja FOGC, care - cu siguranță - erau de față. Probabil fierbeau în sinea lor pentru că dădea aici, în public, cea mai clară dovadă că un atac de cord ar putea fi provocat prin practici oculte.

Apoi, Frabato se întoarse către profesor, îi apropie picioarele şi îl aşează ca pe o figurină rigidă, de ceară. Doi asistenți îl întinseră pe două scaune, susținându-i doar gâtul şi călcâiele.

După ce îl acoperi cu o pătură, Frabato se aşeză pe abdomenul acestuia. In cele din urmă, el îi rugă pe asistenții săi să-l urmeze şi erau acum trei persoane susținute de corpul profesorului. Acesta susținu nemişcat întreaga povară, de parcă ar fi fost din oțel.

Aplauzele umplură sala. Asistenții îl aşezară pe profesor din nou în picioare, susținându-l încă.

Magicianul solicită linişte deplină şi îşi fixă privirea într-unui din colțurile îndepărtate ale scenei. Aproape insesizabil, aspectul profesorului se schimbă din nou complet. Masca rigidă a feței dispăru, respirația îi reveni şi obrajii se colorară.

Frabato stătea acum în fața profesorului.

li fixă cu privirea pentru scurt timp şi acesta începu să respire normal şi să clipească.

Ca trezit dintr-un somn foarte adânc, se adună şi privi în jurul său cu uimire. îşi reveni repede în deplinătatea facultăților sale. Frabato îi zâmbi şi îi spuse:

„Dragă profesore, acum puteți relata auditoriului o poveste foarte interesantă despre experiența trăită."

Pentru că era încă nesigur pe picioare, el se aşează pe un scaun, ajutat de unul dintre asistenți. Frabato îl fixă din nou cu privirea timp de câteva secunde, pentru a-l face să reintre în starea în care era când urcase pe scenă. Profesorul se ridică, împinse scaunul deoparte şi dădu mâna cu Frabato.

„Nu m-am aşteptat să se întâmple una ca asta! Nu voi uita câte zile voi avea. Dar tot nu-mi dau seama cum ați putut avea atâta influență asupra mea."

Frabato răspunse râzând: „Această capacitate este rezultatul multor ani de experiență şi meditație, l-ați testat eficacitatea pe pielea dumneavoastră. Dar n-ar trebui să lăsați auditoriul să aştepte atât ceea ce aveți să le povestiți."

Profesorul începu relatarea:

„Ascultam foarte atent cuvintele lui Frabato, dar n-am băgat de seamă că eram sub influența cuiva. Dar deodată am simțit că mi se goleşte capul şi nu mai sunt în stare să mă mişc. Am remarcat apoi, cu un şoc groaznic, că trupul meu zăcea pe podea, pe scenă, în fața mea. Senzația de răceală m-a părăsit repede, fiind înlocuită de un sentiment plenar de linişte, libertate şi uşurință, sentiment pe care nu l-am mai încercat niciodată. Mă puteam mişca în voie pe scenă, fiind legat de corpul meu doar printr-un fir argintiu.

Apoi, am urmărit ce au făcut Frabato şi asistenții săi cu trupul meu, fiind foarte uşurat când am realizat că acesta suporta experimentul fără să i se întâmple nimic rău. In timpul experienței, unul dintre asistenți m-a cercetat într-un mod aparte şi atunci am observat că nu am umbră pe scenă, în ciuda faptului că mă simțeam ca o ființă cu trup.

După ce asistenții mi-au pus trupul jos din nou, Frabato m-a privit penetrant şi, ca atras de un magnet puternic, am început să mă deplasez în direcția corpului meu. Deşi am încercat să rezist acestei forțe, lupta mea a fost în zadar şi mi-am pierdut luciditatea. Când m-am trezit, m-am regăsit în corpul meu fizic. Nu mai am îndoieli asupra faptului că spiritul supraviețuieşte morții trupului şi că acesta se poate deplasa în felul în care Frabato l-a descris în cele ce a spus."

După ce mulțumi plin de entuziasm lui Frabato, profesorul se întoarse la locul său, însoțit de aplauzele publicului încântat.

Tăcerea plină de aşteptare se spulberase din nou şi Frabato continuă:

„Doamnelor şi domnilor, sunt încântat că profesorul, ca persoană neutră, confirmă că spiritul uman există independent de corpul fizic.

Aş vrea să menționez că o ființă umană lipsită de elemente magice nu va putea percepe nici o senzație din lumea fizică după moartea sa.

Mai mult decât atât, aş dori să accentuez că experimente ca acesta nu pot fi realizate de către neştiutori. Pentru că, dacă cineva nu deține controlul perfect asupra elementelor, se poate întâmpla ca armonia dintre spirit, suflet şi corp să se deregleze şi subiectul sfârşeşte la azilul de nebuni. Fie ca aceste cuvinte să constituie un avertisment!

Dar acum să ne întoarcem atenția către experiența următoare. Cine dintre dumneavoastră doreşte să intre în legătură cu vreo cunoştință sau rudă decedată?"

Sala era tensionată la maximum şi nimeni nu părea îndeajuns de curajos să răspundă acestei cereri. In cele din urmă, un domn se oferi pentru experiment şi publicul aplaudă cu însuflețire.

Ajuns pe scenă, se recomandă cu numele de Muller şi spuse că este directorul unei bănci. Cu vocea vibrând de emoție, el spuse că dorea să-şi revadă sora decedată şi să învețe câte ceva din destinul său actual.

Ca să-l mai liniştească, Frabato îl rugă să ia loc pe un scaun zicând: „Vă rog să-mi spuneți numele doamnei . decedate şi data când a murit".

„Elisabeth Muller a murit pe 16 mai 1929, într-un sanatoriu din localitate."

Frabato întrebă publicul dacă era cineva care o cunoscuse pe decedată şi, imediat, din loja domnului Muller se ridică o doamnă mai în vârstă, spunând că era mama decedatei. Doi bărbați din aceeaşi lojă spuseră că erau rude ale doamnei Elisabeth Muller, iar o altă doamnă din sală spuse că a fost prietena şi colega ei de şcoală.

„De ajuns", spuse Frabato. „Cel mai mult îmi place că persoana pe care o voi chema va putea fi identificată de cât mai mulți. Acum vă rog să fiți foarte atenți!"

Într-o linişte deplină de aşteptare, Frabato se aşează într-un colț al scenei, astfel încât să poată fi văzut de întregul public. După câteva secunde deveni livid şi rigid, apoi culoarea îi reveni în obraji, dar fața îi era extraordinar de schimbată, nu mai semăna deloc cu Frabato.

Doamna de lângă lojă țipă: „Liese!" Frabato se ridică

„grațios şi datorită pasului uşor şi a schimbării complete a

fizionomiei dădea impresia unei tinere doamne. Fără îndoială,

el îşi împrumutase propriul corp spiritului celei decedate, ca

să-i mijlocească un dialog cu fratele ei.

Directorul Muller, care o recunoscuse pe sora sa după trăsături, tremura din tot corpul. El dădea continuu din cap, ca şi când nu şi-ar fi putut crede ochilor,

până când, din trupul lui Frabato o voce caldă, binecunoscută, a surorii sale se făcu auzită.

„Will, nu m-aş fi gândit niciodată că aş mai putea sta de vorbă cu tine. Ce fac cei de acasă? Ştiu că tata a murit, cu el mă întâlnesc foarte des."

Ca vrăjit, directorul îl privea pe Frabato, prin care sora sa îi vorbea. Ea se duse să aducă un scaun şi se aşeză lângă el. Au purtat o scurtă discuţie personală, după care a cerut o bucată de hârtie şi creion să scrie lui Robert, fostul ei logodnic.

Ea dădu biletul fratelui ei, îşi luă rămas bun şi îi strânse mâna. In cele din urmă, ea transmise toate cele bune rudelor sale, se aşeză din nou pe scaunul din colţul scenei şi corpul suferi aceleaşi transformări ca la începutul reprezentaţiei. în câteva secunde, rigiditatea corpului dispăru şi reveniră pe chip trăsăturile binecunoscute ale lui Frabato. Acesta se ridică, se întoarse către director care, cu lacrimi în ochi, privea bileţelul din mâna sa.

„Imposibil şi totuşi adevărat!", a murmurat el, „Este chiar scrisul Liesei!"

„Cred că sunteţi convins acum că sora dumneavoastră încă trăieşte. Sau vă îndoiţi de faptul că ea tocmai v-a vorbit, prin intermediul meu?"

„Nu, nu mă îndoiesc", răspunse directorul, „şi vă mulţumesc din tot sufletul pentru această mediere!"

Se întoarse spre loja sa, dar emoţia unei atât de fascinante întâmplări mai stăruia pe chipul său.

Frabato anunţă că prima parte a reprezentaţiei se terminase şi promise câteva momente de destindere în partea a doua, care urma să înceapă după pauză.

Însoţit de aplauze, Frabato reapăru pe scenă.

„Doamnelor şi domnilor", începu el, „în ultimul meu spectacol vă promisesem un număr de demonstraţii bazate pe sugestii şi hipnoză. Din păcate, poliţia a interzis folosirea hipnozei. E cam nepotrivit, dar eu am făcut câteva pregătiri ca să vă amuz într-un fel sau altul.

Voi părăsi sala cam pentru o jumătate de oră. Aş dori ca două persoane dintre dumneavoastră să mă însoţească la bufet, aşa că voi avea mai târziu doi martori autentici. Până ne vom revedea, distracţie plăcută tuturor!"

Un ofiţer de poliţie şi un alt domn din public s-au oferit să meargă împreună cu Frabato la bufetul din incinta clădirii.

Toţi cei din sală îşi îndreptară ochii către scenă, fiind convinşi că Frabato lăsase în urma sa ceva interesant. Şi nu greşeau, pentru că vocea lui se făcu auzită prin staţie.

„Doamnelor şi domnilor, deşi eu nu sunt în sală, spiritul meu este cu dumneavoastră. Vă rog să-mi ascultaţi comenzile.

Priviți fără întrerupere spre mijlocul scenei ca şi cum m-aş afla chiar acolo. Cei care o vor face vor putea să-şi imagineze că mă văd. Acum împrăştii asupra tuturor celor prezenți un fluid invizibil, aducător de linişte şi armonie.

Sunteți aşa de tăcuți şi liniştiți acum, că asta chiar vă oboseşte. Oboseala creşte constant, ca şi cum ați fi muncit din greu. Cu fiecare respirație deveniți din ce în ce mai obosiți. Dorința de a dormi este complet dominantă în gândurile dumneavoastră. Pleoapele vi se închid şi dormiți un somn adânc, fără vise. Somnul vă este atât de profund, că nimic nu vă poate trezi. Nici un zgomot nu vă poate deranja sau trezi. Vă veți trezi numai la comanda mea.

Acei domni şi acele doamne care n-au adormit vor bate tare din palme, vor fluiera sau striga, încercând să-şi trezească vecinii adormiți. Cu toate eforturile nu vor reuşi!"

Un număr mare din cei aflați în sală căzură într-un somn adânc şi cei care încercau să-i trezească pe aceştia, prin toate mijloacele, făceau o larmă de nedescris. Cu toate acestea se dovedi imposibil de realizat.

Câteva minute mai târziu, vocea lui Frabato se auzi din nou: „Chiar dacă ați trage cu puşca, nu veți reuşi să-i treziți pe cei care dorm, fiindcă sunt în transă şi nu reacționează decât la ordinul meu distinct. După ce voi număra până la trei, toți se vor trezi. Se vor simți odihniți şi plini de sănătate şi nu vor putea să-şi amintească ceea ce li s-a întâmplat.

Unu! Oboseala şi moleşeala vor dispărea, mulțumirea şi fericirea vă vor umple întreaga existență.

Doi! Sănătatea este fortificată. Vă simțiți foarte bine şi nu aveți nici o nemulțumire.

Trei! Treziți-vă cu toții!"

Cei ce se treziseră din transă priveau cu uimire la veselia generală iscată, neputând să creadă că fuseseră atât de repede adormiți.

întrerupând şirul unor lungi explicații, vocea din stație rugă zece doamne şi zece domni să se aşeze pe scaunele pregătite pe scenă. Urmau să se aşeze pe perechi, câte un bărbat lângă fiecare femeie.

După o scurtă stare de consternare, pe scenă se instaura ordinea şi Frabato dădu comenzile următoare:

„Doamnelor şi domnilor de pe scenă, acum veți asculta muzică! Se va cânta pentru dumneavoastră un vals. Veți dori să dansați. Fiecare domn de pe scenă va dansa cu doamna de lângă el. Nimic nu vă va distrage atenția, pentru că vă desparte de public un zid invizibil, care vă împiedică să vedeți spectatorii."

Deşi nu se auzea nici o muzică, câteva perechi s-au ridicat să danseze şi se învârteau în ritm de vals. Unele dintre perechi erau foarte amuzante şi publicul râdea în hohote. Dar se pare că aceasta nu deranja în nici un fel perechile dansatoare.

„Stop!” spuse vocea din staţie, „dansul s-a terminat.

Doamnele şi domnii de pe scenă să servească câte ceva înainte de a-şi lua la revedere unii de la alţii. La marginea scenei este un coş cu mere, pere şi piersici şi vă puteţi servi. Vă veţi trezi imediat după prima muşcătură şi vă veţi întoarce la locurile dumneavoastră din sală cu un sentiment de fericire.”

Cei hipnotizaţi de pe scenă se întinseră imediat după fructele imaginare. Dar imediat ce luau o gură se trezeau şi bombăneau, cuprinşi de silă:

„La naiba, asta nu-i o piersică, e o ceapă!” spuse unul dintre ei cu o figură chinuită, cu lacrimi în ochi. Altcineva zise: „Fir-ar să fie, ăsta e un cartof crud!” şi aşa continuară lucrurile pe scenă. După ce şi ultima persoană părăsi scena, un spectator merse la bufet după Frabato şi escortele sale.

întâmpinat cu aplauze, Frabato intră în scenă şi se adresă publicului râzând:

„După chipurile dumneavoastră, se pare că v-aţi distrat bine. îmi face, de asemenea, plăcere că v-a plăcut această parte a spectacolului, deşi nu am fost prezent în sală, lucru pe care îl pot confirma şi cei doi martori ai mei extraordinari, cărora le sunt foarte îndatorat.

Acesta era sfârşitul reprezentaţiei din această seară şi vă invit cu multă plăcere la următorul spectacol, pe care îl voi susţine poimâine. Noapte bună tuturor!”

în timp ce lumea ieşea din sală, Frabato se duse spre cabina sa. Abia îşi schimbase hainele când doi domni intrară fără să fie anunţaţi.

„Dumneata eşti Frabato, nu-i aşa?” întrebă unul dintre domni. Cum Frabato încuviinţă din cap, acesta îşi scoase legitimaţia:

„Departamentul Investigaţiilor Criminalistice, sunteţi arestat! Vă rog să ne urmaţi!” O maşină îi transportă la poliţie, unde Frabato fu preluat.

În dimineaţa următoare, toate ziarele scriau articole, în detaliu, despre experimentele senzaţionale ale lui Frabato şi despre arestarea sa.

Foarte devreme, Frabato fu dus în faţa poliţistului şef, care, vădit indignat, îl atacă imediat:

„Ai încălcat legea şi ai făcut experimente folosind hipnoza, în ciuda prohibiţiei! Martorii declară că mai mult de o sută de persoane au fost hipnotizate. Vei plăti din greu pentru aceasta! Şi nu îţi va fi uşor în faţa Curţii!”

Poliţistul şef era furios şi se plimba de colo-colo prin încăpere. „Aşa o ruşine!”, ţipă el. „De ce tocmai aici? Cum mai apar eu în ochii oamenilor?” Frabato stătea pe un scaun fără să spună vreun cuvânt, ascultându-l pe poliţist cu mult calm. îl lăsă să-şi descarce primul val de furie şi, numai când acesta se mai domoli, începu să vorbească:

„Cu siguranță că ați fost informat greşit, pentru că eu nu am hipnotizat pe nimeni ieri”, replică Frabato. „Chiar unul dintre ofițerii poliției îmi este martor că eu eram la bufet în tot timpul despre care vorbiți. Publicul urma să petreacă o jumătate de oră în compania discurilor mele şi nu puteți să-mi reproşați asta. Nimic nu i-a oprit pe oamenii dumneavoastră să închidă pic-up-ul de pe scenă. Cum eu nu eram prezent în sală, nu mă fac vinovat de nimic.”

Polițistul şef îl privi suspicios pe Frabato, dar îl chemă apoi pe polițistul care petrecuse acea jumătate de oră la bufet, împreună cu Frabato. Acesta confirmă spusele lui Frabato.

Cu aceasta, polițistul şef păru împăcat, dădu mâna cu Frabato, spunându-i: „Ar fi trebuit să deveniți diplomat, nu magician. Ştiți foarte bine să întoarceți lucrurile în favoarea dumneavoastră. Sunteți liber acum şi îmi cer scuze pentru excesul de zel al oamenilor mei.”

Frabato salută şi se întoarse imediat la hotel. înainte de toate, trebuia să se odihnească bine, pentru că o noapte în arestul poliției nu fusese tocmai confortabilă.

A doua zi, ziarele scriau despre eliberarea lui Frabato şi publicau anunțul următorului spectacol ce urma să aibă loc în seara aceleiaşi zile.

Capitolul VI

Marele Maestru al Lojei FOGC era proprietarul unei ^ încântătoare într-unui din cele mai elegante cartiere ale oraşului. Splendid mobilată, era înconjurată de o grădină foarte bine întreținută. în cercurile de afaceri, el era o persoană foarte bine văzută, un om foarte capabil în profesiunea sa, cu un venit financiar enorm.

Astăzi stătea acasă, privind mohorât spre biroul său şi frământând în mâini stiloul său cu peniță de aur. Era atât de iritat, încât nici măcar armonia împrejurimilor nu l-ar fi putut consola.

Se ridică şi începu să se plimbe prin cameră îngândurat. Servitorilor li se spusese insistent să nu-l deranjeze şi să nu primească pe nimeni.

Pentru prima oară, în atâția ani, lanțul succeselor fusese întrerupt. Până acum, fiecare plan întreprins s-a realizat cu succes, numai acest caz al lui Frabato îi stătea cu îndărătnicie şi foarte greu pe suflet. Avea un presentiment sigur, că în spatele acestui ins misterios era mai multă putere decât în spatele propriei sale Loje, ai cărei membrii puteau să-şi realizeze planurile numai cu ajutorul forțelor negative. Un om care era mult mai puternic decât el! Acesta părea un fapt care îi întuneca inexorabil ura şi îl îndemna fără încetare să-l persecute şi să-l distrugă pe Frabato, prin orice mijloace posibile.

Deşi îi era greu, el trebui să recunoască că Frabato îi contracarase toate atacurile. Nici unul dintre cei care violaseră legile stricte ale Lojei, şi care fuseseră pedepsiți pentru asta, nu reuşiseră niciodată să scape.

Fără nici o excepție, toate victimele sale anterioare care fuseseră condamnate la moarte de către tepafon fuseseră exterminate.

Fiecare om are un punct slab în care poate fi uşor lovit. De când Marele Maestru căutase în zadar un astfel de punct slab la Frabato, el se umpluse de mânie şi dorință de răzbunare.

El fusese deja informat de faptul că acțiunea poliției împotriva lui Frabato, datorată încălcării prohibiției hipnozei, a fost ineficace.

Acest eşec l-a marcat profund şi în mintea sa stăruiau potop gândurile de răzbunare. Deşi, în general, el se putea controla perfect, nervii săi au avut mult de suferit de pe urma ultimelor evenimente, aşa că oricine îi putea citi starea pe chip.

Chiar şi tic-tac-ul superbei pendule îl irita din ce în ce mai mult, iritare amestecată cu o senzație de teamă şi cu un tremur pe care nu-l mai simțise până acum.

Marele Maestru rămăsese cufundat multă vreme în gândurile sale negre, până când îi veni o idee. Se aşeză la birou şi scrise o scrisoare unei oficialități guvernamentale, care era, de asemenea, membră a Lojei FOGC:

„Dragă prietene şi susținător,

După cum ştii, Frabato a contracarat multe dintre planurile noastre. Am încercat zadarnic să-l facem membru al Lojei noastre şi să-l convingem de bunele noastre intenții. Grație capacităților sale magice, el a descoperit toate secretele Lojei noastre. Nu ştie doar ritualurile noastre de inițiere, ci ştie foarte bine chiar şi planurile cele mai secrete ale Lojei.

Acestea demonstrează clar că acest om este un pericol permanent pentru Loja noastră. Din păcate, încă nu am reuşit să scăpăm de el, precum ştii. Tepafonul n-a avut nici un efect asupra lui şi nici chiar regele demonilor, aliat nouă, n-a putut să ne garanteze succesul.

Prin capacitățile sale magice, acest Frabato are, firește, acces la cele mai secrete planuri ale guvernului şi armatei. Dacă vreun guvern ostil reuşeşte să-l facă să lucreze ca spion, aceasta ți-ar face un rău incomensurabil şi ție, dragă frate, şi întregii națiuni.

Cum mijloacele mele s-au epuizat, te rog pe tine să găseşti o soluție pentru exterminarea acestui om periculos. Aranjamentul în această chestiune este de foarte mare interes pentru frăția noastră şi sper că nu mă vei dezamăgi.

Cu gândul la o viitoare întâlnire, cu toată stima, S...”.

Marele Maestru puse scrisoarea într-un plic pe care îl sigila presând simbolul Lojei peste ceara roşie de sigiliu. îşi chemă servitorul şi îi spuse să ducă scrisoarea la poştă imediat.

înfățişarea sa era acum radioasă şi îşi frecă mâinile mulțumit. Era convins că acest plan urma să reuşească: în acele timpuri se expedia rapid problema suspecților poliției. Poliția secretă va fi interesată în această chestiune.

Evenimentele recente afectaseră puternic sănătatea Marelui Maestru. El pierduse mult în greutate şi mâinile îi tremurau. Din cauza problemelor nerezolvate, era într-o stare de permanentă încordare şi se simțea mai bătrân.

Fără să vrea, el păşi în fața unei oglinzi foarte mari. Cum privea lipsit de orice gând la imaginea sa reflectată, remarcă, deodată, cu o spaimă crescândă, o rază fosforescentă între sprâncene. Cu ochii măriți el îşi fixa imaginea tremurândă, pentru că ştia foarte bine ce însemna această lumină. Era cunoscut în Lojă ca semn al morții. Paralizat de frică, Marele Maestru nu fu în stare să-şi întoarcă privirile de la flacăra care devenea din ce în ce mai mare, ca, în cele din urmă, să cuprindă întreaga suprafață a oglinzii. în spatele ei se întrezărea o figură demonică, cu ochi penetranți şi o voce venind ca din străfunduri se auzi: „Frate, ultima ta oră de viață va veni curând!”

Sudoarea trecu prin fiecare por din trupul Marelui Maestru şi simți o răceală de gheață. încet, figura demonului dispăru şi flacăra se stinse; în cele din urmă, oglinda nu mai arăta decât fața de o paloare cadaverică a magicianului negru.

Cu toate că se simțea de parcă era paralizat, se trase din fața oglinzii, căzu într-un scaun şi stătu acolo câteva minute, în totală nemişcare, disperat, cu capul în mâini.

„Acest blestemat Frabato!", murmură el. „Trebuie să nu mă mai gândesc la el, altfel înnebunesc!"

Marele Maestru se eliberă cu o încordare de voință de gândurile sale negre, îşi aprinse o țigară şi îşi reluă plimbarea prin cameră, ca să se calmeze. Devenea conştient de faptul că a făcut față la numeroase emoții în acea zi. Soarele aflat sus pe cer îi aminti că trebuia să plece curând. Era 23 iunie, ziua adunării generale a Lojei FOGC şi, fiind preşedinte, voia să apară, cu orice preț, calm, ca unul ce trebuia să fie idolul celorlalți frați.

Ceru servitorului să-i pregătească masa, bău o cafea tare, îşi schimbă hainele şi chemă şoferul să-l ducă la sediul Lojei.

23 iunie, în fiecare an, este o zi deosebită pentru mulți oameni din toată lumea, pentru că soarele atinge punctul cel mai înalt şi zilei celei mai lungi a anului i se opune cea mai scurtă noapte.

Multă lume, ca să sărbătorească solstițiul de vară, aprinde focul Sfântului Ion sau focul solstițiului.

Frăția Luminii, mai ales cei de grad mai mic, în această noapte .fac aşa-numitele „evocări ale Sf. Ion". în timpul acestui ritual, până la trei dorințe sunt adresate lumii astrale invizibile. Aceste dorințe sunt apoi îndeplinite în cursul anului ce urmează cu condiția ca ele să nu încalce legile Karmei. Acest ritual al misterului Sf. Ion este păstrat în foarte mare secret printre frații Luminii.

Deşi 23 iunie era o zi specială şi pentru Loja FOGC, era fără îndoială o zi norocoasă pentru frați. Dar tocmai invers: era ziua din fiecare an cea mai nenorocoasă, fiindcă în această zi unul dintre frații Lojei trebuia să-şi sacrifice viața pentru demonul căruia îi erau aserviți. Toți membrii, indiferent de rang sau grad, respectau această lege.

Loja avea 99 de membri. Al 100-lea membru era demonul căruia i se substituia Loja şi care, pe de altă parte, punea la dispoziția fiecărui frate din Lojă câte un demon subordonat. Fiecare demon avea numele său special, semne de evocare distincte cunoscute doar de acel frate din Lojă căruia îi aparținea şi care nu putea fi trădat fără a primi pedeapsa cu moartea.

Victima pentru demon era cunoscută prin tragere la sorți. Pentru a înlocui candidatul ce urmaşă moară, trebuia admis un nou membru, căruia, de obicei, i se atribuia demonul predecesorului.

Cum candidatul la moarte era desemnat prin tragere la sorți, un membru, în circumstanțe nefavorabile, poate fi sortit morții chiar după un an de zile. Cu acest risc în minte, nu era deloc surprinzător că toți membri umblau după interese materiale concrete şi erau persoane influente şi cu mulți bani. Cineva

dintr-o clasă mai joasă, mai săracă putea deveni membru numai dacă putea dovedi talente deosebite şi capacităţi care ar fi servit scopurilor Lojei. Unui astfel de membru îi erau date apoi sume mari de bani, până când, cu ajutorul demonului său, el învăţa să stea pe propriile picioare.

Era o vreme de vară splendidă pe 23 iunie al acelui an. Aerul cald şi liniştit stăruia peste tot locul, dar, ca un nor invizibil, teama umplea mințile fraților din Loja FOGC. Numai la sfârşitul fiecărui an realizau faptul că această loterie stătea deasupra capetelor lor ca sabia lui Damocles.

Sala mare a clădirii Lojei era luminată solemn. în jurul unei mici platforme, unde se afla locul Marelui Maestru, erau aşezate în cerc 98 de scaune numerotate. Fiecare membru al Lojei primise un număr şi trebuia să se aşeze pe locul său.

Nimeni nu putea lipsi de la această adunare generală, cea mai importantă a anului. Fiecare frate trebuia să-şi aranjeze afacerile în aşa fel încât să poată fi prezent.

Deşi şedința urma să înceapă la $8.^{00}$ p.m., majoritatea membrilor erau deja adunați la 7.30 şi discutau emoționați în mici grupuri.

Cum minutarul ceasului se mişca inexorabil spre ora opt, fraţii Lojei şi-au ocupat locurile pe scaunele numerotate. Vicepreşedintele, care era în acelaşi timp şi secretarul Lojei, s-a aşezat, de asemenea.

Fix la opt, Marele Maestru intră în sală. Cei prezenți se ridicară să salute din cap în tăcere. Marele Maestru, încă şocat de evenimentele din acea după-amiază, se adună şi deschise şedința. El bătu de trei ori într-un gong mare cu un ciocan pregătit acolo, care făcu să răsune întreaga sală cu putere. Apoi se adresă fraților, spunând:

„Dragii mei frați, vă mulțumesc pentru primirea bună şi vă rog să luați din nou loc! Sunt foarte fericit să remarc că toți membri noştri se află aici. După cum ştiți, astăzi este o zi istorică şi tradițională pentru loja noastră, pentru că un nou membru va fi admis, în timp ce altul va părăsi cercul nostru. Care membru ne va părăsi, vom afla numai după tragerea la sorți.

îmi dau seama că o aşteptați cu teamă. Cu toate acestea, conform regulamentului Lojei noastre, procedura este obligatorie şi a fost anunțată fiecăruia dintre voi cu ocazia admiterii în Lojă.

Ordinul nostru există de multe secole şi este reprezentat peste tot în lume, cu aderarea la aceleaşi reguli peste tot. Nouăzeci şi nouă este un număr sfânt pentru noi şi are o semnificație specială, deoarece există nouăzeci şi nouă de Loje în întreaga lume şi fiecare dintre ele are exact câte nouăzeci şi nouă de membri. Toate aceste Loje aderă la aceleaşi reguli ca ale noastre.

Stăpânul Întunericului, Dumnezeul nostru, căruia ne plecăm şi pe care îl adorăm, a pus o ființă demonică de rang înalt la dispoziția fiecărei Loje. Această

ființă este, pe de altă parte, obligată să asigure fiecărui frate al Lojei câte un demon servitor.

întrucât Marele Maestru al fiecărei Loje trebuie să poarte cea mai mare responsabilitate, acea ființă de rangul cel mai înalt îi este atribuită lui şi în acelaşi timp a fost numit şeful Lojei relevante prin Dumnezeul nostru cel mai mare.

În această zi istorică aş dori să vă reamintesc fiecăruia dintre voi enormele avantaje pe care le aveți ca membru al Lojei noastre. Sunt sigur că nici unul dintre voi nu poate să numească un ordin prin care bogăția şi puterea pot fi mai lesne dobândite. Cine îşi poate distruge duşmanii mai repede decât o facem noi? Ce ființă umană are o protecție mai bună împotriva tuturor primejdiilor vieții decât frații Lojei noastre? Nimeni!

Aceste avantaje pot fi obținute numai cu ajutorul acestor forțe spirituale despre care tocmai vă vorbeam. Noi toți am ales aceste avantaje pentru viețile noastre şi avem, pe de altă parte, obligația de a sprijini răul şi de a lupta împotriva binelui, ori de câte ori avem ocazia. Sigur, niciunul dintre voi n-a găsit aceasta ca fiind o treabă foarte dificilă. Numai această seară prezintă totdeauna riscul principal, dar şansele de a rămâne în Lojă sunt cu adevărat foarte mari.

Deci, sunt pe deplin convins, dragi frați, că niciunul dintre voi nu regretă acest pas, pentru că fiecare este bogat din punct de vedere financiar şi v-ați putut realiza planurile cu ajutorul servitorilor voştri spirituali."

Marele Maestru bău dintr-un pahar cu apă şi era cât pe ce să reia enumerarea avantajelor Lojei când, îşi aduse aminte dintr-o dată de lupta ineficace împotriva lui Frabato. Roşu ca focul de mânie şi stăpânindu-se cu greu, el continuă spunând:

„Dragii mei frați, după cum ştiți, un inamic puternic a încercat să se opună țelurilor Lojei noastre. Este magicianul numit Frabato. Din păcate, atacurile împotriva lui au fost pe departe nereuşite, ba chiar a fost capabil să se apere împotriva tepafonului. De aceea, vă rog, să ne sprijinim unii pe alții în această chestiune. Acest om poate fi o amenințare pentru fiecare dintre noi. De aceea, în acest caz, trebuie să aderăm la sloganul «Toți pentru unul, unul pentru toți!»„

Marele Maestru exclamă aceste cuvinte într-o stare apropiată extazului. în ciuda acestui fapt, câțiva frați au stat deoparte, deoarece nu doreau să susțină răzbunarea personală a Marelui Maestru. Alții se înfiorară, fețele lor reflectând teamă.

Cu toții realizau că se aflau în fața unui om a cărui putere era mai mare decât a Lojei. Nimeni nu se putuse împotrivi tepafonului, care putea aduce moarte oricui, indiferent în care loc de pe pământ ar fi fost.

Trebuie să fi existat un motiv special pentru că Marele Maestru se ocupa de această problemă personal, ba chiar discuta dificultățile cu frații săi. Gândul Ia

un inamic atât de puternic a provocat o extremă neliniște între frați şi aceasta n-a putut fi ascunsă Marelui Maestru.

Cu un hohot triumfător şi batjocoritor el continuă:

„După cum văd, mulți dintre voi sunteți deja teribil de înfricoşați, numai la gândul despre Frabato. Nu poate rămâne un secret faptul că acest om mi-a adus multă nefericire. Dar Loja noastră cunoaşte multe mijloace de a ne distruge inamicii.

Ştiți cu toții că Stăpânul Întunericului este la dispoziția mea de câte ori am nevoie de ajutor sau de vreun sfat. Puteți de aceea să aveți încredere, dragii mei frați: grație relațiilor mele, l-am raportat pe Frabato ca suspect politic. Deşi ştiu că nu este angajat politic în nici un fel, nu va trece mai mult de o săptămână, până când va fi închis. Din acel moment numai un singur pas va mai fi necesar pentru a-i determina moartea, pentru că vom putea găsi destui gata să facă asta pentru un preț bun. în orice caz, vă pot promite că Frabato nu va mai fi peste câteva zile."

Ultimele cuvinte ale Marelui Maestru au adus un suspin de uşurare printre cei prezenți, deoarece „cazul Frabato" devenise deja pentru mulți un coşmar. Marele Maestru băgă de seamă că unitatea Lojei fusese restabilită. Întrucâtva liniştit, el dădu cuvântul Secretarului şi se aşeză. Secretarul mulțumi Marelui Maestru pentru ceea ce spusese şi apoi se adresă tuturor:

„Dragii mei frați, aşa cum ştiți, astăzi sunteți obligați să predați rapoartele scrise în cod secret. Ele trebuie să acopere activitatea depusă în timpul anului trecut cu ajutorul demonului servitor şi trebuie să ne înlesnească verificarea respectării condițiilor înțelegerii făcute cu forțele demonice.

Aceia dintre frați care au avut şi au probleme deosebite sau dificultăți cu spiritele aservite pot discuta cu Marele Maestru la sfârşitul şedinței. El va lămuri atunci chestiunea cu ființa spirituală relevată. Acum, dragii mei frați, vă rog să-mi predați rapoartele şi vă reamintesc că acestea trebuie să fie însemnate cu numărul fiecăruia dintre voi."

Doi membri au fost rugați să strângă toate rapoartele şi să le înmâneze Secretarului, care Ie-a numărat şi s-a uitat peste ele cu atenție să se asigure că sunt toate.

In spatele locului ocupat de Marele Maestru să afla un scrin foarte bogat ornamentat. Cu mişcări lente, ca şi când ar fi vrut să oprească timpul, Secretarul a închis rapoartele în scrin. Apoi, deschise alt scrin, scoase din el o cutie de lemn şi o aşeză pe masa alăturată scrinului.

Cu o înfățişare gravă Secretarul se întoarse spre adunare şi deschise cutia fatală, în care se aflau 99 de mici plicuri pentru tragerea la sorți. Plicurile conțineau numerele membrilor Lojei, numere care nu puteau fi văzute (prin plic) din afară.

O tăcere apăsătoare cuprinse sala, fiindcă această oră era cea mai întunecată şi mai teribilă oră a anului pentru fiecare dintre membri.

Secretarul se duse după o urnă în camera adiacentă. Această urnă era montată pe un cadru, în aşa fel încât se putea roti în jurul axei sale manual cu o manivelă. Fu plasată în mijlocul sălii de către Secretar, care deschise o clapă, cu care urna era prevăzută. Apoi se duse după cutia cu cele 99 de plicuri şi, după ce puse deoparte plicul cu numărul fratelui Silesius care decedase, el le aruncă unul după altul în urnă sub ochii fraților, apoi închise la loc clapa.

Unul dintre frații Lojei o aduse în încăpere pe Eli, fiica îngrijitorului. Ştia ce trebuie să facă, pentru că o foloseau de mulți ani special pentru aceasta. Totuşi, ea nu cunoştea gravitatea acestui moment. Ideea că prin tragerea la sorți urma să fie găsit un alt membru pentru o misiune specială fusese întotdeauna de ajuns pentru ea. Plata generoasă pe care o primea pentru micul serviciu pe care îl făcea o determina să nu mai fie curioasă. Ştia foarte bine că prea multă curiozitate ar putea să provoace mult rău poziției tatălui său.

Secretarul o legă pe fată la ochi şi o conduse la urnă. Apoi, a apucat manivela şi făcu ca urna să se rotească, de zece ori spre stânga şi de zece ori spre dreapta. Deschise clapa, luă mâna Elisei şi o duse deasupra ei, apoi o rugă pe fată să scoată un plic. Fără nici o ezitare, Eli introduse mâna în urnă, scoase un plic pe care Secretarul îl luă şi îl puse pe masă să-l poată vedea toată lumea.

Stăpânindu-se cu greu, Secretarul scoase banderola de la ochii lui Eli, îi dădu bacşişul şi o conduse afară din clădire, cu cuvinte prietenoase.

Când se întoarse în sală, frații îl aşteptau cu fețele împietrite. El ridică plicul fatal şi citi numărul cu voce tare, tremurătoare:

„Este numărul Unu, numărul Marelui nostru Maestru!”

Tensiunea fraților Lojei se eliberă în cele mai variate reacții. în timp ce unii comentau şi discutau emoționați rezultatul, alții stăteau calmi cu fețele proptite în mâini.

Marele Maestru, care se ridicase în picioare în timpul tragerii la sorți şi urmărise totul foarte atent, căzu în scaun, pălind de moarte după anunțul rezultatului. Privirea îi rămăsese fixată în tavan şi murmura ceva de neînțeles. în fața ochiului său interior figura distorsionată a unui demon începu să prindă contur. Sudoarea agoniei îi udă fruntea şi strigă în disperare: „Frabato!”

Acest incident umplu de oroare nefirească pe toți membri, fiindcă în ultimii ani nimeni nu şi-a primit moartea cu atâta laşitate, câtă demonstra Marele Maestru însuşi. Deşi candidații la moarte anterior fuseseră loviți de aceeaşi soartă, au putut - măcar - salva aparențele. Dar Marele Maestru, care ar fi trebuit să fie un exemplu pentru toți frații Lojei, era în acest moment o imagine a mizeriei. îi luă ceva timp până îşi recâştigă calmul. în cele din urmă, cu muşchii feței tremurând vizibil, se adresă tuturor cu o voce spartă:

„Dragii mei fraţi, ştiţi cu toţii că în ultima vreme am avut de purtat un război cu Frabato. Am încercat să-l ucid de mai multe ori, dar n-am reuşit. Aşa cum v-am spus, el rezistă chiar şi tepafonului, care este arma noastră cea mai puternică. Din asta rezultă că Frabato este aliat cu cele mai puternice forţe. De vreme ce sunt cel mai mare duşman al lui, n-am nici o îndoială că Frabato a influenţat tragerea la sorţi cu puterile sale magice, aşa încât să iasă, eventual, numărul meu.

Mulţi dintre voi aţi fost prezenţi la demonstraţiile prin care dovedea public că poate influenţa fiinţele umane prin puterea voinţei sale la orice distanţă şi că poate să şi le aducă la picioare."

Marele Maestru se opri şi privi de jur împrejur, în aşteptare. Mulţi aprobau ceea ce a spus dând din cap, pentru că fuseseră la demonstraţiile la care se referea. Când Marele Maestru văzu că ei arată simpatie pentru el, prinse curaj şi continuă:

„Dragii mei fraţi, vă rog să consideraţi că sunt singurul care încerc insistent să-l distrug. De aceea, eu sunt sigur că a influenţat-o azi pe Eli să scoată numărul meu din urnă! Pentru acest motiv întemeiat nu pot accepta alegerea."

După aceste cuvinte, tăcerea a fost împrăştiată de murmure de nemulţumire; cu excepţia Marelui Maestru, fiecare din sală ar fi renunţat bucuros la altă tragere la sorţi.

Fraţii Lojei au realizat, fără îndoială, că doar laşitatea şi agonia l-au împins pe Marele Maestru la un astfel de pas. Contradicţie deschisă, oricum, nu era posibilă, pentru că în regulamentele Lojei era prevăzut că Marele Maestru putea cere ca tragerea la sorţi să se repete de trei ori. Aceasta era ceva care rar se întâmpla şi a avut loc numai de două ori în cele două secole în toate cele 99 de Loje. Marele Maestru a rămas credincios speranţei că el ar putea să evite soarta încă o dată. Oricum, fiind un candidat la moarte a pierdut dreptul de a conduce Loja. Potrivit statutului, Secretarul a fost promovat în funcţia de Mare Maestru şi preşedinte. De aceea, acesta din urmă s-a adresat adunării:

„Dragii mei fraţi, spre regretul nostru, Marele Maestru a fost afectat de această tragere la sorţi. El a condus Loja noastră mulţi ani şi şi-a câştigat stima noastră. Aşa cum ştiţi, el are dreptul să ceară ca tragerea la sorţi să aibă loc de trei ori. Explicaţia sa că Frabato a transferat sentinţa la moarte asupra persoanei sale prin puterea magiei este destul de clară pentru noi. Vă sugerez că la a doua tragere la sorţi trebuie luate anumite precauţiuni, deoarece avem la dispoziţia noastră forţele cu ajutorul cărora orice influenţă a lui Frabato să poată fi eliminată. Este hotărât ca înainte de tragerea' următoare fiecare membru să rotească urna de trei ori. Cine este pentru, să ridice mânai"

Toţi membri au răspuns la această cerere şi chiar Marele Maestru, speriat de moarte, a ridicat mâna dreaptă. Această a doua tragere la sorţi apăsa greu pe

sufletele tuturor fraților Lojei; chiar dacă Marele Maestru avea dreptate, oricare dintre ei putea fi afectat.

„Propunerea a fost acceptată în unanimitate", a continuat secretarul. „Vă mulțumesc pentru înțelegerea pe care ați arătat-o față de Marele nostru Maestru. Urmează acum să găsim, cu ajutorul mediumului nostru, dacă Frabato exercită vreo influență asupra Lojei noastre în acest moment. Frate H., mergi din nou la custodele Soreil". Fratele care a fost desemnat să îndeplinească această sarcină a părăsit sala şi, după scurt timp, s-a reîntors cu fata. Secretarul, care nu era numai un magician netru, ci şi un diplomat foarte iscusit, a urat bun venit fetei, spunând:

„Dragă Eli, trebuie să-ți cer scuze pentru că te deranjăm la această oră târzie, dar avem nevoie încă o dată, urgent, de ajutorul tău. Au apărut câteva probleme pe care trebuie să le rezolvăm cu ajutorul tău. Noi îți vom compensa deranjul tău printr-un onorariu dublu."

Deşi Eli era familiarizată cu ce o înconjura, i se păru că o stare sufletească rău prevestitoare, ciudată a umplut sala.

în ciuda acesteia ea a răspuns în felul ei natural: „Nu mă supăr pentru faptul că este deja foarte târziu. Primind o astfel de răsplată bună sunt bucuroasă, natural, să vă ajut."

O canapea a fost adusă repede în mijlocul sălii şi Eli s-a întins bucuroasă pe ea, deoarece ea era familiarizată cu astfel de proceduri.

Acum, cei 21 de frați au format un cerc în jurul lui Eli şi Secretarul a adormit-o pe fată într-un somn hipnotic adânc, prin puterile sale magice. Apoi, el a trezit starea clarviziunii în ea şi i-a dat următorul ordin: „Acum, spiritul tău să-l viziteze pe Frabato şi apoi să-mi spună ce face el în acest moment."

După o scurtă ezitare, Eli a descris în puține cuvinte, că Frabato făcea anumite experimente. Ea a negat fără doar şi poate întrebarea Secretarului dacă Frabato a exercitat vreo influență asupra sa. Aceste informații fiind date, emoția în sală a crescut, pentru că frații au crezut acum că afirmațiile Marelui Maestru au fost astfel infirmate. Secretarul Ie-a spus să fie calmi. Marele Maestru a luat loc în scaunul său, arătând foarte palid, cunoscând destul de bine că valurile emoției au fost direcționate către el. Deodată, s-a ridicat şi a țipat în sală:

„Frabato vă influențează pe toți! Şi dacă nu face aceasta el însuşi, a trimis această ființă, din care are mii la dispoziția sa!"

Afirmația că Frabato are mii de ființe spirituale la dispoziția sa, pe când fiecare membru al Lojei FOGC avea numai un singur spirit servitor, nu numai că a surprins pe cei prezenți-în mod considerabil, dar a crescut mult neliniştea în sală.

Marele Maestru a devenit conştient de faptul că a făcut o greşeală. In schimb, în loc să-l umilească pe Frabato, s-a umilit pe el însuşi, în propria sa

Lojă. Epuizat, şi-a rezemat capul în mâini, murmurând în disperare: „Nervii mei sunt toți loviți, nu pot continua prea mult.”

Secretarul i-a admonestat tare şi energic, cerându-le să fie liniştiți şi a reuşit să calmeze adunarea. Cei 21 de frați erau încă în cerc, în jurul fetei adormite, când Secretarul s-a adresat din nou cu o voce pătrunzătoare:

„Când te vei trezi, vei fi liberă de orice influență. Nici o putere din lume nu va fi capabilă să te influențeze, nici conştient, nici subconştient. Nici o ființă străină nu va putea să-ți mişte mâinile, tu vei putea să execuți totul potrivit voinței tale proprii.”

In gândurile sale el a citat apoi patru forțe negative ale elementelor în colțurile sălii, ca suporteri ai lor, prin care s-a dat o mai mare protecție împotriva oricărei influențe. Vizibili numai ochiului spiritual, aceşti prinți negativi ai elementelor priveau ceremonia. Formulele de evocare a prinților elementelor erau cunoscute numai de Marele Maestru şi de Secretar. După ce s-a terminat evocarea, el era sigur că Loja fraților era complet protejată împotriva oricărei influențe străine şi că numai cea mai înaltă Providență Divină ar putea acum revendica influența LUI.

Numărul Marelui Maestru a fost pus într-un plic nou şi plasat înapoi în urnă. Frații formând cercul au repetat formula magică în mințile lor, formulă care era necesară pentru eficacitatea cercului magic. Secretarul a trezit apoi mediumul prin formula corespunzătoare şi fata, părând uluită de fețele stoarse ale fraților care o înconjurau, a devenit conştientă că în timpul somnului său ceva neobişnuit s-a petrecut.

Secretarul a legat acum personal mediumul la ochi, a condus-o spre urnă şi a rugat-o să scoată un alt plic. Eli, calmă, a ajuns la urnă şi a scos un plic. O linişte mormântală s-a lăsat în sală şi fiecare privea fix plicul fermecat.

Secretarul a luat plicul şi l-a pus pe masă. Apoi a dezlegat-o pe Eli de bandajul care-i acoperea ochii şi a condus-o afară din sală. l-a oferit un loc într-o cameră adiacentă şi a rugat-o să aştepte liniştită acolo un sfert de oră, deoarece este posibil ca ajutorul ei să fie necesar încă o dată.

întorcându-se în sală, a deschis repede plicul fatal cu mâinile tremurânde şi a scos afară din el numărul. A fost numărul unu, din nou. Un geamăt de durere a ieşit din pieptul Marelui Maestru, pentru că acum se considera irevocabil pierdut, în timp ce un alt frate a avut un oftat de uşurare. Toate dubiile au fost şterse, sentința la moarte a fost în realitate dată cuiva care a fost ales. Influențați de aceste evenimente, unii dintre frați erau plini de remuşcare. Frații au privit expectativ la Marele Maestru care trebuia să accepte sentința.

Acesta, însă, a țipat în agonie: „Imposibil! Nu cred că această pedeapsă este reală! Ceva este orientat aici împotriva mea personal, pentru a mă distruge!”

„Chiar dacă Frabato nu face aceasta el însuşi, el are forţele la dispoziţia sa, care au început totul! Îmi cer dreptul pentru o a treia tragere la sorţi. Numai după aceea voi dispare eu însumi!”

Cea de a treia tragere la sorţi trebuia aprobată de majoritatea fraţilor Lojei. Secretarul s-a ridicat să vorbească: „Este dreptul comandantului să ceară o a treia tragere. Oricum, aceasta, ar putea fi prevenită, dacă nu există majoritatea simplă a voturilor. Vă rog să aveţi în consideraţie că o respingere va cauza un dubiu sever în adevărul unei asemenea trageri, în adevărul statutelor Lojei noastre. Cei care sunt de acord cu cea de a treia tragere să ridice mâna.”

Evenimentele dramatice ale după-amiezii au răscolit sufletele multor fraţi. Teama pierderii capului propriu şi speranţa că pedeapsa va fi confirmată şi a treia oară au provocat fiecăruia o luptă violentă. După câteva minute, 60 dintre fraţi au ridicat mâinile pentru a treia tragere la sorţi şi soarta şi-a spus cuvântul.

în timpul pregătirilor pentru a treia tragere, Marele Maestru s-a ridicat în picioare brusc şi a ţipat în sală, ca şi când ar fi fost în afara simţurilor sale: „De această dată voi trage la sorţi propria mea soartă, pentru că nici Frabato, nici o altă forţă din lume nu mă poate influenţa!”

După aceste cuvinte spuse, Secretarul s-a grăbit să plătească lui Eli şi s-o scoată din încăpere, pentru că prezenţa ei viitoare nu mai era necesară.

După ce s-a întors în sală, Secretarul - încă o data - a pregătit urna pentru ultima tragere. Deşi toţi membri Lojei s-au grăbit să învârtească de trei ori urna, mulţi din ei păreau să aştepte sfârşitul procedurii.

Când urna a fost gata, Secretarul a legat la ochi pe Marele Maestru cu acelaşi bandaj cu care fusese legat mai devreme mediumul. Din nou, liniştea fără suflare a cuprins sala. Marele Maestru, înfierbântat, a scormonit plicurile. Apoi a apucat un plic şi l-a scos afară din urnă. Cu mâna tremurând, a desfăcut plicul şi a scos din el numărul.

Era din nou numărul un.

Ca hipnotizat, el privea fix la număr; din nou, faţa deformată a demonului a răsărit în faţa sa şi un râs batjocoritor i-a umplut urechile. Inconştient, s-a prăbuşit pe podea.

Fraţii l-au luat pe Marele Maestru şi l-au dus în camera adiacentă, lăsându-l să se odihnească pe canapea fără a lua cu el ceva. In final, el şi-a pierdut poziţia de Mare Maestru şi preşedinte al Lojei şi acum nu era nimic altceva decât un candidat la moarte.

În una din viitoarele sesiuni, Secretarul urma să fie numit oficial Marele Maestru al Lojei, în timp ce, cel mai apt frate, avea să devină Secretar.

Ultimele ore, cu evenimentele lor tragice şi dramatice, au produs o mare impresie asupra tuturor membrilor, pe care nu vor trebui să ie uite toată viaţa

lor. Un asemenea eveniment nu-şi amintea nimeni dintre fraţi, deşi unii dintre ei erau de mulţi ani în Lojă.

Noul Mare Maestru a anunţat o pauză de o jumătate de oră, timp în care sala s-a golit. Mulţi membri au dorit să respire aer curat şi au mers în parc pentru a discuta evenimentele în grupuri mici. Alţii au încercat să se liniştească la bufet.

în vremurile preistorice multe fiinţe umane au fost sacrificate lui Dumnezeu. Acesta era, de asemenea, cazul şi în acest incident, cu excepţia faptului că mijloacele prin care a fost făcut erau adaptate zilelor noastre. Era prevăzut în statutul Lojei că un membru trebuie să fie sacrificat de demonul şef în fiecare an. Deoarece sentinţa la moarte nu depindea de durata de când erai membru, putea să afecteze pe oricare dintre fraţi, indiferent dacă acesta abia devenise membru sau dacă el era membru de mai mulţi ani. Gongul a sunat, anunţându-i pe fraţi să se întoarcă în sală. După ce fiecare şi-a ocupat locul, noul preşedinte s-a ridicat şi s-a adresat adunării, spunând:

„Dragii mei fraţi, astă-seară a trebuit să decidem asupra victimei pentru Dumnezeul Lojei noastre. A fost o mare victimă, pentru că noi am pierdut pe Marele nostru Maestru în persoană. în ciuda acestui fapt, eu cred că toţi putem merge acasă în această după-amiază cu convingerea că nu este posibilă nici o fraudă când tragem la sorţi victima noastră anuală. Chiar dacă toate activităţile Lojei noastre se sprijină pe înşelăciune şi minciună, nu există nici o înşelătorie posibilă la această tragere la sorţi. Tragerea de azi ne-a arătat că regulamentele Lojei sunt supervizate de marile, nemiloasele forţe ale soartei. Meritele fostului nostru Mare Maestru nu vor fi însă diminuate de purtarea lui şi numele lui va rămâne printre membri onorabili din istoria Lojei noastre.

Potrivit statutului Lojei, fraţii care părăsesc loja trebuie înlocuiţi cu alţii noi. Astăzi noi vom completa numai numărul meu. Fratele F. a pledat pentru unul din prietenii săi şi ne-a asigurat că garantează loialitatea şi discreţia candidatului cu propria lui viaţă. Un nou membru va fi adus în locul fratelui Silesius în una din întrunirile noastre viitoare. «Vă rog, frate F., aduceţi-l înăuntru pe prietenul dvs.!»„

Un membru din cerc s-a ridicat şi a plecat din sală, pentru ca să se reîntoarcă, după câteva minute, cu un bărbat tânăr pe care l-a prezentat ca fiind prietenul său.

Noul Mare Maestru a dat mâna cu el şi i-a urat bun venit în numele Lojei. S-a scuzat pentru perioada lungă, cât a trebuit să aştepte arătând că neprevăzute complicaţii, cu anumite ritualuri, au determinat această întârziere.

Străinul deja fusese de acord cu condiţiile de admitere amintite înainte, în aceeaşi zi, aşa că el, simplu, a fost pus să depună jurământul, apoi i s-a dat un nume şi un număr. Deoarece Marele Maestru a luat numărul unu, noului membru i s-a dat numărul doi şi numele „C”...

După ce „C... a depus jurământul prin promisiunea convingătoare a respectării statutelor Lojei, o ființă demonică i-a fost desemnată, în vederea realizării dorințelor sale. El a fost instruit asupra metodelor de lucru cu această ființă şi a selecției cărții lui de activități. I-a fost dezvăluită o formulă pe care putea s-o folosească în combaterea telepatiei şi a practicilor magiei negre. El a fost, de asemenea, informat despre numele de Lojă al altor frați, însă nu şi despre cel civil al lor. în interiorul Lojei erau folosite numai numele speciale.

După ceremonia de admitere a noului frate „C", Marele Maestru a închis sesiunea. Era trecut de miezul nopții, de aceea cercul s-a împrăştiat repede, lăsând în urmă numai pe Marele Maestru care trebuia să facă rapoartele Lojei. Când şi-a terminat activitatea, acesta a mers în camera în care fusese dus fostul Mare Maestru după condamnare. Spre marea lui surprindere, acesta era încă întins pe canapea, jumătate inconştient şi incapabil să plece fără ajutor. Deoarece noul Mare Maestru era de profesie medic, a rezolvat problema în felul său. El a mers repede după geanta sa cu echipamente medicale şi i-a făcut o injecție puternică, pentru circulația sângelui, care I-a pus pe picioare în câteva minute. Marele Maestru a însoțit victima complet deprimată la maşina sa. Şoferul a tresărit la vederea celor doi, căci adormise ca urmare a perioadei lungi de aşteptare. A deschis repede uşa maşinii pentru şeful său. Membrii Lojei şi-au spus „la revedere" unul altuia şi fostul preşedinte al Lojei, s-a lăsat să cadă pe perna de sprijin din spate. Apoi uşa a fost închisă şi maşina a pornit în noapte. Noul Mare Maestru a urmărit tot timpul maşina cu ochii. în cele din urmă s-a întors acasă, a închis cu atenție toate uşile şi s-a culcat.

După o oră de călătorie, Marele Maestru deposedat al Lojei FOGC a sosit la vila sa. A fost condus în casă de către şofer, care a trebuit să-l susțină, deoarece îi era rău şi avea o stare apatică. Întrebărilor şoferului pentru aceste dispoziții, el i-a răspuns printr-o mişcare defensivă a mâinii, după care servitorul a dispărut repede şi în linişte. Slăbit şi obosit, Marele Maestru a mers în camera sa de lucru şi s-a întins pe canapea. Nu putea să se gândească la somn, ochii lui erau permanent fixați, fără expresie, pe tavan. Ca într-un film, cele mai importante evenimente din vată îi treceau prin fața ochilor. Imagini de defăimare, fraudă, minciună şi crimă. Durerile usturătoare ale simțului etic au fost necunoscute lui pentru o lungă perioadă. Chiar viitorul său necunoscut ca servitor al demonilor nu a fost suficient să dea gândirii sale o direcție pozitivă. Din contră: furia şi ura pentru orice fel de forță pozitivă l-au ținut prizonier şi l-au condus într-un mod care era posibil numai magicienilor negri.

Cu ce blesteme s-a împovărat singur, numai pentru a aduna bunuri pământeşti! Acum, trebuie să lase totul în urmă, pentru că el ştie legile spirituale, ştie că nu există salvare în această situație: nu există şansa scăpării de demoni. Distrat, s-a sculat, şi-a turnat puțin vin în pahar, a luat puțină pulbere dintr-un mic dulap şi a aruncat-o în vin. Apoi, a ridicat paharul cu mâna tremurând, pentru că un râs batjocoritor părea să umple camera. S-a

simțit zăpăcit şi a-golit paharul dintr-o înghițitură. A stat acolo, înspăimântat, privind în gol. Apoi, paharul i-a căzut din mână şi s-a spart pe podea. S-a bălăbănit şi apoi s-a prăbuşit pe podea, nemişcat. Otrava îşi făcuse efectul.

Astfel, viața magicianului negru S... s-a sfârşit, executat de propriile-i mâini.

Capitolul VII

Din nou un spectacol emoționat. Publicul fusese martorul misterioaselor experimente magice. Apoi,, timp de două ore, Frabato răspunsese întrebărilor reporterilor şi ale celor interesați. Era bucuros că agitația se terminase şi că, în sfârşit, se putea întoarce la hotel. Era trecut de miezul nopții când intră în camera sade la hotel. Nu mult după aceasta, se trânti pe pat, obosit şi extenuat, să profite de odihnă pentru tot restul nopții. Lucru neobişnuit, nu putu adormi, în ciuda oboselii. De câteva ori îşi schimbă poziția, dar fără nici un rezultat. Chiar când încercă încă o dată să se relaxeze, voind să se desprindă de gândurile sale, simți în cameră o forță stranie. Un nor cenuşiu căpătă contur în mijlocul camerei, devenind din ce în ce mai luminos în centrul său, răspândind în jur scântei de lumină. Aceste raze formau multe şi diferite cercuri în cameră şi străluceau în toate culorile curcubeului, un amestec al tuturor culorilor, ca un caleidoscop. Pe măsură ce lumina din interiorul norului devenea mai puternică, se distingea şi un murmur. Frabato, fiind inițiat în toate practicile magice posibile, îşi îndreptă ochiul său clarvăzător spre apariție şi îşi dădu seama că o ființă foarte importantă din lumea spiritelor, binecunoscută lui, îşi anunța vizita. Avu un presentiment că această vizită are un motiv deosebit, căci altfel nici un spirit nu s-ar fi arătat ia acea oră fără a fi evocat de el. în afară de aceasta, spiritul s-a conturat singur folosind puterea proprie, când, în mod normal, o astfel de materializare are loc numai cu ajutorul unei ființe umane.

Înaintea ochilor lui Frabato norul luminos luă forma unei ființe spirituale. Aceasta îşi îndreptă privirea strălucitoare către el, adresându-i-se cu o voce gravă":

„Frabato, eşti în pericol! Trebuie să părăseşti această țară, mâine, înainte de prânz. Prin minciună şi defăimare, duşmanii tăi te acuză de trădare. Această suspiciune politică îți pune viața în pericol. De aceea, trebuie să acționezi rapid. Un ordin de arestare a fost deja emis pentru tine. Nu ai altă şansă de scăpare, o luptă deschisă este fără sens. Lasă tot ce îți aparține şi grăbeşte-te să scapi. Te avertizez!"

Ultimul cuvânt a sunat ca spus de la mare distanță. Ființa se topi ca într-o ceață de lumină, care, apoi, se împrăştie încet. în cameră se făcu din nou întuneric, numai un miros plăcut rămase în urma vizitatorului neobişnuit. Frabato era complet treaz şi conştient. îşi dădea bine seama ce însemnau toate acestea şi, fără nici o îndoială, cuvintele de avertizare se bazau pe purul adevăr.

înainte de a-şi face planurile de evadare, nu uită să se înconjoare complet cu Akasha, astfel că gândurile şi planurile sale să rămână invizibile în lumea spirituală. în caz contrar, duşmanii săi ar fi putut citi planurile sale cu ajutorul unui medium sau al vreunei alte ființe. Secretul completei izolări şi al ştergerii oricărei scrieri în principiul Akasha nu era cunoscut de duşmanii săi. Numai câțiva oameni de pe pământ, aparținând „Frăției Luminii", ca Frabato, ştiau

aceste secrete şi aplicarea lor practică. Apoi, Frabato îşi plănui scăparea. Nu era uşor pentru el să lase tot ce construise în ultima vreme în această țară. Situația necesita salvarea vieții sale şi, de aceea, toate bunurile şi avantajele trebuiau uitate. Era absolut necesar să-şi ia măsuri de precauție, deoarece ştia metodele pe care le foloseau duşmanii săi.

Trebuia să fie cu un pas înaintea lor şi să acționeze înainte de a fi prea târziu. în mintea sa planul era gata înainte de revărsatul zorilor. Se întinse în pat să se odihnească puțin, gândindu-se în ce mod ar putea recupera somnul pierdut.

Frabato se trezi la ora şapte, se spălă cu apă rece ca să pară proaspăt şi odihnit. în timp ce se îmbrăca, observă că arăta, într-adevăr, ca şi cum ar fi dormit bine toată noaptea, îşi împărți banii şi documentele prin buzunarele costumului. Apoi plecă spre restaurantul hotelului pentru masa de dimineață. Se aşeză la o masă şi comandă micul dejun. îşi propuse să facă o vizită directorului hotelului, în biroul acestuia, însă n-a mai fost nevoie, deoarece, condus de soarta bună, directorul intră chiar atunci în restaurant. Frabato îl salută din cap şi îl invită să ia Ioc la masa lui. Directorul, care era un domn prietenos şi îndatoritor, încântat, dădu mâna cu el:

„Bună dimineața! Ați dormit bine, domnule? Cum vă place hotelul nostru? Pot face ceva pentru dumneavoastră?" Cum directorul luase loc în fața sa, Frabato răspunse liniştit, fără nici o tresărire:

„Sunt foarte mulțumit de ospitalitatea dumneavoastră, de mâncarea şi personalul hotelului. Puteți fi sigur că voi recomanda hotelul dumneavoastră de câte ori mi se va ivi prilejul. După cum ştiți, intenționez să stau la dumneavoastră încă o noapte şi vă rog, cu amabilitate, să primiți ceva bani în avans, ca să nu am prea mare datorie la dumneavoastră."

Spunând aceasta, scoase portmoneul din buzunarul de la piept şi îi dădu directorului banii. Când acesta îi spuse că nu trebuia să se grăbească, Frabato îl convinse iscusit să accepte. La scurt timp, directorul se întoarse din biroul său cu o chitanță şi i-o dădu lui Frabato. Era obişnuit cu cele mai ciudate obiceiuri ale oaspeților săi, aşa că nu i s-a părut nimic deosebit. De când se întâmplse ca unii să plece din hotel fără să plătească nu-i displăcea să primească plata în avans. In afară de asta, prezența unui artist, care devenise renumit în aşa scurt timp, fusese astfel asigurată. Şi se simțea foarte onorat de acest fapt.

Luând chitanța, Frabato spuse:

„Dumneavoastră ştiți că sunt întotdeauna asediat de reporteri şi fel de fel de oameni. Am aranjat o întâlnire cu prietenul meu şi va trebui să ajung la cafeneaua de lângă turnul oraşului. Voi fi înapoi în aproximativ două ore. Dacă cineva doreşte să mă vadă între timp, vă rog spuneți-i unde sunt."

Directorul nu avu nici o bănuială şi îl asigură de tot sprijinul. Frabato plecă şi, imediat după aceea, dispăru în aglomerația oraşului. îmbrăcat numai în costum, fără pălărie şi pardesiu, hoinări câtva timp pe nişte străduțe, înainte ca, în final, să-şi îndrepte paşii către o stație de taximetre, unde era bine cunoscut. Câteva taxiuri aşteptau, şoferii lor fumau şi discutau cu însuflețire. Frabato spuse destinația călătoriei sale şi unul dintre şoferi îl pofti în maşină şi plecară. Ajunseră la destinație după aproximativ trei kilometri. Frabato plăti cursa şi se amestecă din nou în mulțime. Ştia o altă stație de taximetre aproape de strada pe unde o luase şi se îndreptă spre ea.

Era o singură maşină staționată şi el îi ceru şoferului să-l ducă la gara principală, unde dispăru în sala de aşteptare, de unde privea taximetrele din piața din fața gării. Nu văzu pe nimeni bănuitor aşa că alese un taxi particular, o maşină mare cu motor cu şase cilindri. După ce se instala, scoase o bancnotă de 100 mărci din buzunar şi o dădu şoferului, spunându-i:

Trebuie să ajung repede la frontieră. Am primit o telegramă că tatăl meu este pe moarte, aşa încât doresc să ajung cât mai grabnic acasă. Pentru fiecare kilometru pe care îl parcurgi mai repede decât ți se permite, plătesc dublu."

Fața aspră a clientului său şi bancnota l-au convins pe şofer imediat. In cel mai scurt timp ei porniră către frontieră. Şoferului nici prin cap nu-i trecea că ar fi vorba de o fugă. în timp ce Frabato se îndrepta spre frontieră, doi domni intrară în hotelul din Dresda, unde se ştia că locuieşte şi întrebară la recepție dacă l-a văzut cineva pe Frabato. Au fost informați că Frabato va fi înapoi aproximativ la 10.30 a.m. Cei doi domni n-au intrat în restaurant, ci s-au plimbat prin fața hotelului până s-a făcut ora să vină Frabato. Cei doi vizitatori deveniră foarte neliniştiți. Ei spuseră că doresc să-l vadă pe directorul hotelului, şi-au scos legitimațiile, prezentându-se:

„Departamentul Investigațiilor Criminalistice! Ne puteți da vreo sugestie despre locul unde ar putea fi Frabato?"

Directorul, care la început fu şocat, se simți oarecum uşurat când auzi că îl caută pe Frabato.

„Domnilor", spuse el, „Frabato nici nu bănuieşte că dumneavoastră îl căutați. în această dimineață şi-a plătit camera, în avans, pentru încă o noapte, maşina sa este în garaj, hainele şi costumele, în camera sa. A spus că va merge la cafeneaua de lângă turnul oraşului. Cu siguranță întârzie, va fi aici dintr-un moment într-altul. Cei doi domni mulțumiră directorului şi îi lăsară un număr de telefon, rugându-l să-i sune imediat ce Frabato se va întoarce. Apoi părăsiră în grabă hotelul. Cei doi ofițeri de poliție încercară apoi să afle de la personalul cafenelei de lângă turnul oraşului dacă Frabato a fost pe acolo. Suspectându-l de fugă peste graniță, ofițerii informară biroul poliției şi, în scurt timp, un număr mare de ofițeri a fost trimis să cerceteze în diferite stații de taxi eventualele urme lăsate de Frabato. Curând ei au obținut o informație despre

Frabato cu ajutorul fotografiilor şi a descrierilor. Această informație nu i-a putut însă conduce pe urmele persoanei pe care o căutau. Posibilitatea ca suspectul să scape deveni astfel evidentă pentru poliție.

Era 11.30 a.m., când Frabato ajunse la graniță, după o cursă primejdioasă. îi mulțumi călduros şoferului, îi plăti dublu costul călătoriei şi o porni spre stația de frontieră, oarecum liniştit.

Trecu granița fără întârziere. Fiindcă nu avea bagaje, nu fuseseră necesare formalități deosebite. Şoferul taxiului lăsă motorul maşinii să se răcească şi se întoarse mulțumit pe scaunul său şi îşi aprinse o țigară. Ar trebui să aibă pasageri ca acesta în fiecare zi, reflectă el.

Frabato tocmai plecă de la punctul de frontieră a țării natale, când o voce se auzi în difuzorul din partea germană a frontierei:

„Atenție! Atenție! Către toate punctele de frontieră ale REICH-ului german. Artistul Frabato, care încearcă să scape de autoritățile germane trebuie să fie arestat imediat. Se presupune că foloseşte un taxi pentru a fugi peste graniță".

După aceste cuvinte a urmat o descriere amănunțită a lui Frabato.

Cu un oftat de uşurare, Frabato porni spre oraşul de la frontieră. A scăpat ca prin urechile acului, dar a reuşit. Viața sa era salvată, fiindcă în țara lui natală era în siguranță. El a avut încă o dată de contracarat un plan pus la cale de Loja FOGC. în orice caz, a pierdut tot ce avea şi trebuia să se adapteze la schimbările din viața sa. Nu avea bani suficienți, dar spera să se descurce câtva timp. în timp ce servea masa de prânz într-un restaurant al oraşului mic de la frontieră, el derula încă o dată filmul a tot ce se întâmplase în cele câteva ore care trecuseră, în timpul cărora el a scăpat de la moarte sigură. Frabato mulțumi Providenței Divine pentru salvare. O oră mai târziu un tren expres l-a adus în capitala țării sale.

Capitolul VIII

De cum se trezi în camera sa de la hotel, pe Frabato îl cuprinse îngrijorarea pentru momentele istorice cu care omenirea se confrunta.

Neputința oamenilor de a gândi binele şi de a acționa în virtutea lui era o trăsătură generală. Persecuția politică, tortura şi crima erau la ordinea zilei şi generau numai distrugere. Ochii săi spirituali au întrevăzut prin Akasha evenimentele ce aveau să urmeze, dar legile stricte ale tăcerii nu-i permiteau să facă cunoscute lucrurile în public. Chiar şi destinul său urma să ia un curs tragic, dar nu-i era permis să-l influențeze prin forța sa magică, deoarece legea Karmei era obligatoriu de respectat pentru orice ființă din univers.

Se consola cu faptul că Providența Divină va asista la tot ce i se va întâmpla rău. Ştia că este protejat de „Frații Luminii" pentru a-şi îndeplini cu succes misiunea sa pe pământ. Pentru a se elibera de gândurile sale negre, el se refugie pentru câteva minute într-o meditație adâncă. Apoi făcu o baie şi în scurt timp părăsi hotelul destul de înviorat.

Locuitorii acestei metropole păreau să-şi fi făcut din „agitație" şi „grabă" sloganurile lor, pentru că, pe multe străzi ale oraşului era deja, la acea oră, o agitație cumplită.

Frabato alese un restaurant de pe o străduță liniştită unde îşi servi micul dejun. La o masă alăturată, trei domni purtau o conversație animată. Contrar obiceiurilor sale, luă un ziar din care să afle date despre locurile pe unde ajunsese.

Nu se grăbea fiindcă nu-şi făcuse nici un plan de viitor. în timp ce citea ziarul a auzit ceva din conversația vecinilor săi de la masa alăturată, în special pentru că unul dintre ei îşi susținea punctele de vedere destul de tare şi entuziast.

Deodată, atenția sa fu reținută de faptul că cei trei domni discutau despre metafizică şi spiritism. Ii privi mai atent, fără a fi însă observat şi fără să-şi folosească clarviziunea. Presupuse că unul dintre domni era om de ştiință, iar ceilalți doi păreau a fi oameni de afaceri. După ce ascultă câtva timp părerile celor trei domni, Frabato nu-şi putu reține un zâmbet, deoarece, în tot ce spuneau erau o mulțime de confuzii şi idei greşite. întâmplător, unul dintre domni se uita la Frabato şi îi observă zâmbetul reținut. Pentru moment, el nu putu să-şi dea seama ce însemna zâmbetul său, dar presupuse că ori domnul acela ştia mai mult despre subiectul respectiv decât el, ori acesta gândea că imaginația Ie-o luase razna. în final decise că prima supoziție era mai aproape de adevăr, înfățişarea lui Frabato nu îngăduia nici o concluzie referitoare la persoana sa, fiindcă părea un om cât se poate de obişnuit.

Când se făcu o mică pauză în conversație, domnul care îl privise pe Frabato şopti ceva la urechea celui de lângă el. Drept urmare, privirile acestuia se

îndreptară spre Frabato şi apoi dădu aprobator din cap. Primul domn se ridică imediat de la masa sa şi se apropie de Frabato, spunând:

„Scuzați-mă că vă deranjez, domnule, se pare că sunteți expert în ocultism. Dați-mi voie să vă invit să participați la conversația noastră. Numele meu este K..., fabricant de instrumente optice."

Frabato, din fire prietenos, acceptă invitația cu plăcere. Se prezentă şi luă loc la masa celor trei domni. Domnul K... îi prezentă şi pe ceilalți parteneri ai săi: domnul P..., director de bancă şi domnul G..., doctor în chimie.

Profesorul nu putu să-şi stăpânească curiozitatea:

„Domnule Frabato, nu sunteți cumva ocultistul şi clarvăzătorul despre care multe ziare au scris în ultimul timp? Dacă aşa stau lucrurile, trebuie să recunosc că este un mare noroc să vă întâlnesc aici."

Frabato care ştia că nu va putea rămâne neobservat în acest oraş, dădu din cap aprobator spre profesor, zicând:

„Da, sunt cel despre care ați citit în ziare. Sunteți într-adevăr norocos să mă întâlniți pentru că, sincer vorbind, prezența mea aici e pur întâmplătoare. Nu am avut în intenție să mă amuz pe seama dvs., dar unele din punctele dvs. de vedere metafizice nu sunt deloc corecte."

Desigur, domnii au dorit să ştie de ce Frabato ajunsese întâmplător în acest oraş. Acesta le spuse întreaga poveste şi, puțin şocați, ei îi promiseră să îl ajute dacă ar fi fost necesar. Fu invitat de fiecare din ei şi pentru că nu avea nici un program stabilit se decise să dedice următoarele trei seri noilor sale cunoştințe. Una dintre seri trebuia petrecută la un mic festival, la care prietenii şi noile sale cunoştințe fuseseră invitate. Frabato fu de acord, luând-o ca pe o şansă oferită de destin. Chiar găsi mai târziu atât de mult sprijin în acest cerc, încât reuşi să depăşească situația sa materială precară.

Întâi, domnii îi puseră multe întrebări despre fenomenul ocult, la care Frabato încercă să răspundă cât se poate de clar. Oricum, el scoase în evidență faptul că multe cunoştințe în acest domeniu pot fi explicate numai practic. In orice caz, ei realizară repede că multe lucruri le vedeau în mod greşit. După două ore, începură să discute problema destinului. Profesorul susținea că nu există un destin predeterminat şi că omul este arhitectul propriei sale vieți. Deşi profesorul îşi susținu punctul de vedere cu argumente plauzibile, Frabato râse zgomotos.

„Profesore", spuse el, „acela care poate să-şi determine propriul destin trebuie să străbată o cale lungă în plan spiritual şi să ajungă la o maturitate certă în dezvoltarea sa spirituală, trebuie să capete un echilibru mental, psihic şi fizic, dacă doreşte să-şi ia în stăpânire destinul său. Dacă apreciați că aveți această maturitate şi că vă puteți determina propriul dvs. destin, eu vă voi oferi o mică demonstrație despre influența destinului asupra omului."

Se făcu o pauză şl cei trei domni îl priviră pe Frabato fermecați. Se putea observa pe chipul profesorului că a fost deranjat, întrucât el fusese întotdeauna liderul grupului şi se simți întrucâtva lezat. Lui Frabato nu-i scăpă aceasta şi de aceea spuse binevoitor:

„Nu doresc să neg că ştiți multe din punct de vedere teoretic. Ați citit mult, chiar în limbi străine, aveți o bibliotecă bogată şi ați publicat articole' despre metafizică în diferite reviste străine care au impus numele dvs. Dar în ştiința ocultă există o mare diferență între teorie şi practică."

Profesorul fu complet surprins de cunoştințele lui Frabato despre persoana sa şi, devenind curios, replică:

„Domnule Frabato, dacă ce spuneți este adevărat, ar trebui să fiu foarte bucuros dacă ne-ați demonstra influența destinului."

Adâncit în gânduri, Frabato privea țintă înainte. Ochii săi păreau pierduți în neant şi căpătară un aspect deosebit. Evident nu era concentrat asupra discuției sale din acel moment. Aceasta dură foarte puțin, apoi Frabato clipi din ochi ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn profund, zâmbi profesorului şi îi spuse:

„In acest răstimp, am privit viitorul dvs. cu ajutorul ochilor minții. Printr-o mică întâmplare vă voi dovedi influența destinului. Dacă dvs. reuşiți să nu ajungeți în apropiere de turnul oraşului la 12 p.m., în această noapte, demonstrați că

puteți să vă conduceți destinul. Să aşteptăm şi să vedem

dacă sunteți destul de puternic pentru a vă opune destinului

dvs."

Chipul profesorului exprima ironie şi aroganță. El replică: „O să iau otravă şi tot n-o să fiu la turn la miezul acestei

nopți."

Frabato se făcu că nu aude aceste cuvinte şi schimbă

subiectul discuției. Se reînnoiseră celelalte invitații, cu toții

mai băură un pahar de vin şi se despărțiră.

Profesorul G... părăsise restaurantul într-o stare neobişnuită. Luă un taxi spre casă. Fiind ce era, cerea mult de la viață, locuia într-o vilă somptuoasă şi avea o mulțime de servitori. Munca sa de cercetare era unul dintre motivele pentru care era singur, altul fiind acela că nu era foarte interesat de femei. Avea încă, când şi când, afaceri amoroase, dar dorea să fie liber şi nestingherit.

Ajungând acasă, găsi un teanc de corespondență, dar răsfoi numai câteva scrisori. Trecu câteva adnotări pe câteva plicuri, dar amână răspunsurile. Nu se putea elibera de proasta dispoziție care îl copleşise cu puțin înainte de sfârşitul conversației lor. N-ar fi admis niciodată că orgoliul său ofensat era cauza acestei

stări rele. Ce fel de om era acest Frabato, gândi el, care era capabil să-i ofere atâtea detalii despre casa sa, fără ca acesta s-o fi vizitat vreodată?

„Acest Frabato nu va avea niciodată dreptate", îşi zise el, „îi voi dovedi că eu pot să-mi conduc destinul. Voi face orice să nu plec de acasă la noapte."

Se decise să stea în pat toată noaptea, orice s-ar întâmpla. Ce satisfacție ar avea să reuşească, să demonstreze că Frabato greşea. Stima sa ar creşte şi, în afară de aceasta, s-ar verifica corectitudinea şi incontestabilitatea concepției sale filozofice. Aruncă o privire-pe ceas şi văzu că era ora 3 p.m. Aşa se explica faptul că stomacul său era atât de energic revoltat, fiindcă nici nu-şi luase prânzul. După ce mancă ceva, voi să se concentreze asupra unui eseu pe care trebuia să-l trimită la o revistă străină. Cu toate acestea, nu putu să o facă; ceea ce spusese Frabato îl rodea ca un vierme şi îl făcea să se teamă că Frabato ar putea să aibă dreptate în final.

Era deja 5 p.m. şi gândurile profesorului erau încă dominate de spusele lui Frabato. Pentru a sfârşi cu această tortură psihică, se urcă în pat cu gândul să doarmă până a doua zi dimineața. Dar starea sa nu-i dădu pac6. Se răsuci nervos şi se zvârcoli în pat, în zadar, pentru că nu putea să adoarmă.

Deodată, un servitor bătu la uşă, anunțându-l că un grup de binecunoscuți artişti veniseră să-l viziteze şi că aşteptau în hol. Profesorul G... avea prieteni şi printre artişti, fiindcă, în afară de activitatea sa academică, era şi critic de teatru.

Vizitatorii păreau să fi băut câteva pahare de vin înainte de vizită, pentru că toți erau într-o stare de totală bună dispoziție.

Când servitorul s-a întors la ei spunând că profesorul nu se simte bine şi de aceea se culcase mai devreme, ei nu se putură abține şi năvăliră ca o furtună în camera lui G...

„Ce s-a întâmplat cu tine, bătrâne, că te-ai urcat în pat la această oră din zi? Nu eşti bolnav şi ai nevoie de o schimbare", exclamă unul dintre vizitatori. Era unul cunoscut pentru glumele sale, niciodată nu făcea economie de vorbe.

Artiştii vorbiră insistent profesorului, până când reuşiră să-l convingă să se dea jos din pat. în timp ce se îmbrăca, vizitatorii săi se instalară confortabil în sufragerie. Astfel că profesorul nu putu să nu sacrifice câteva sticle de vin, întrucât se cunoştea cu acest grup de mulți ani şi astfel fu obligat să-i trateze pe prieteni.

Glumețul grupului, care era de fapt un bun actor pe marile scene, povesti ultimele noutăți cu atâta farmec, că îl făcu pe profesor să uite de profeția lui Frabato.

Actorul îşi termină poveştile şi, îndreptându-se către profesor, spuse:

„Dragă prietene, trebuie să vii la teatru cu noi astăzi pentru că este prima seară când se joacă o piesă, în care eu am rolul principal. Fiind critic de teatru

nu poți pierde acest spectacol." Aproape amețit de cele două pahare, profesorul acceptă invitația prin înclinarea capului. El pregăti ceva pentru o gustare, fapt care încântă nespus pe oaspeții săi. Veni apoi timpul să plece la teatru cu toții. Două taxiuri mari au fost chemate să-i ducă la teatru, unde profesorul avea o lojă rezervată.

Spectacolul a fost un mare succes. Profesorul şi prietenii săi îl aşteptară pe actorul principal în culise. Când acesta sosi, îl felicitară entuziast, iar profesorul promise să scrie o cronică teatrală foarte bună.

După ce li s-au alăturat şi alți actori, tot grupul plecă la cârciumă să sărbătorească succesul.

întrucât artiştii aveau un alt spectacol a doua zi, grupul se destramă treptat, în jurul orei 11.30 p.m. Actorul principal îşi luă rămas bun de la profesor în fața cârciumii, adăugând: „Noapte bună, bătrâne, ia un taxi să ajungi repede acasă!"

Dar cum era sâmbătă noaptea, cluburile erau încă pline şi taxiuri nu se vedeau nicăieri. Profesorul G... îşi simțea capul greu după atâta băutură şi de aceea decise să meargă pe jos o bucată de drum, pentru a lua o gură de aer proaspăt. Cum strada principală era destul de aglomerată, o luă în jos pe o altă stradă mai liniştită, să scape de agitația pe care a avut-o toată ziua. Mergea de-a lungul străzii complet absorbit de gânduri, în timp ce muzica răzbătea prin ferestrele tavernelor şi cluburilor de noapte. Deodată, lângă cea mai apropiată cârciumă se iscă o zarvă mare. Un număr relativ mare de bărbați şi femei formau un grup compact. Din pură curiozitate, profesorul se apropie de ei şi văzu că doi tineri, evident sub influența alcoolului, se insultau reciproc şi începură chiar să se lovească. Din nefericire, profesorul interveni, spunându-le celor doi tineri să meargă mai bine acasă decât să se bată în stradă. Situația se schimbă pe dată, cei doi beți oprindu-se din luptă. Unul dintre ei începu să-l insulte pe profesor, care la rându-i, replică în cuvinte grele, după care, cei doi beți începură să se apropie încet de el, amenințător. G... îi dădu o palmă unuia dintre ei, când acesta încercă să-l lovească. Cu aceasta scandalul izbucni: oamenii din jur s-au năpustit spre el, cel de-al doilea scandalagiu la fel şi începură să strige la profesor.

G... observă că nu are nici cea mai mică şansă, aşa că ieşi repede din mulțime şi plecă de acolo aproape fugind. Bețivul care fusese lovit de profesor, scoțând un cuțit din buzunar, o luă la fugă după el. Gâfâind, G... intră pe o stradă aglomerată sperând să întâlnească vreun polițist, însă nu avu noroc.

De asemenea, G... era îngrijorat pentru viața sa, deoarece scandalagiul se apropia tot mai mult de el. Ajuns la capătul puterilor, profesorul dădu colțul străzii spre turnul oraşului când, deodată, Frabato îi apăru în cale.

„Ajută-mă!" strigă profesorul cu ochii însăpimântați, „vor să mă omoare!"

Frabato îl trase deoparte, adresându-i-se calm:

„Opreşte-te şi nu-ți fie teamă!” Apoi, liniştit, ieşi în întâmpinarea scandalagiului care venea spre ei. Cu cuțitul încă în mână scandalagiul părea dintr-o dată paralizat. Apoi se întoarse şi dispăru la următorul colț de stradă.

Frabato întorsese lucrurile în favoarea profesorului prin utilizarea unui cuvânt kabalistic. Se îndreptă apoi către profesor, care între timp îşi limpezise mintea, deşi încă mai tremura de spaimă. Bâlbâi ceva şi îi spuse lui Frabato:

„Dacă nu apăreai, acum eram un om mort!”

Frabato îşi îndreptă umerii, şi uitându-se la ceas, spuse:

„Dragă profesore, tu încă nu-ți dai seama că nu poți să-ți conduci destinul, altfel nu ar fi trebuit să fii aici la această oră. Lucrurile s-au petrecut aşa cum am prezis eu. Sper că acum eşti convins că cineva nu poate fi dirijorul propriului destin şi nici să ia totul sub control. Vei înțelege acum că înainte de a fi capabil să faci asta trebuie să capeți aşa-numitul „echilibru magic”.

G... realiză înfrângerea şi spuse că îi pare rău că a avut o astfel de comportare, blamându-şi propria aroganță.

Frabato îl conduse pe o stradă aglomerată şi îl invită să bea o cafea sau un ceai pentru a-şi calma nervii.

Intrară într-un restaurant unde cânta o orchestră de țigani şi unde Frabato alese o masă liniştită, într-un colț al localului.

înfățişarea încrezătoare a lui Frabato îl linişti pe G... şi curând îşi regăsi stăpânirea de sine. Acum dorea să afle detalii şi, în timp ce serveau cafeaua, Frabato îi spuse că el prevăzuse acest eveniment în Akasha. Ar fi fost posibil pentru el să oprească încăierarea înainte de momentul luptei, însă aceasta ar fi fost mai puțin convingător.

„Cât timp ai aşteptat la turn?” întrebă G...

„Aproximativ cinci minute, răspunse Frabato, „pentru că am putut să te urmăresc cu ochii minții şi să ştiu când vei ajunge acolo.”

Profesorul G... era plin de admirație şi uimire şi continuă să-i pună multe întrebări lui Frabato, la care acesta putu să răspundă detaliat. în final, cei doi au părăsit restaurantul, promițându-şi unul altuia să se întâlnească din nou la K..., seara următoare şi chemă un taxi să-i conducă acasă. Se înserase şi toate pregătirile pentru petrecerea cea mare fuseseră făcute la vila lui K..” proprietarul unei mari fabrici. Un număr mare de prieteni şi cunoştințe ale lui K..., toți interesați de ştiințele oculte, se adunaseră mai devreme. Frabato era cunoscut multor oaspeți din ştirile din ziare şi erau foarte curioşi şi nerăbdători să-l cunoască personal.

K... telefonase lui G... în timpul zilei pentru a discuta despre evenimentele din noaptea precedentă. Profesorul fusese scurt la telefon, promițând să ofere detalii în acea seară. Maşini, unele după altele, aduceau invitații la vila lui K... Gazda era foarte bucuroasă întotdeauna să fie centrul unui asemenea

eveniment monden. Un grup mixt de industriaşi, scriitori, artişti şi reporteri se strânsese. La ora 7.30, K ... ură bun venit oaspeților săi, anunță că domnul Frabato va sosi la ora 8.00 şi îl rugă pe prietenul său G... să expună câte ceva din propria experiență din noaptea trecută. G... povesti întâmplarea cu lux de amănunte. Această relatare mări considerabil starea de emoție înainte de sosirea lui Frabato, pentru că mulți din cei prezenți aveau de gând să-l roage pe Frabato să-i sfătuiască în unele probleme personale. Când, în fine, sosirea lui Frabato fu anunțată gazdei, se făcu dintr-odată linişte.

K... îl conduse pe Frabato înăuntru, îl prezentă în câteva cuvinte şi se aşezară la masă pentru a destinde atmosfera. Gazda nu intenționase să facă economie: la dispoziția oaspeților săi el pusese cele mai alese mâncăruri şi cele mai fine băuturi.

Frabato ocupase locul de onoare, în capul mesei şi folosi această oportunitate pentru a privi neobservat pe fiecare dintre oaspeți.

Când masa se termină, el îşi făcuse o idee despre cele mai multe dintre gândurile secrete ale fiecăruia, el însă lăsă impresia că nu a fost interesat de nici unul dintre ei.

Acum, când cea mai interesantă parte a serii trebuia să înceapă, K... nu îndrăznea să vorbească. Frabato se hotărî să-l salveze, se ridică mulțumind pentru invitație, lăudând excelenta ospitalitate şi exprimându-şi plăcerea de a remarca că mulți prieteni ai casei erau interesați de ştiințele oculte.

K... fu plăcut impresionat de aceste aprecieri şi avu curajul să povestească cum îl cunoscuse pe Frabato,

Apoi, aproximativ o jumătate de oră, a trecut în conversații banale, iar unora dintre invitați deja le era teamă că nu vor putea sa schimbe nici măcar un cuvânt cu Frabato în acea seară. în afară de aceasta, mulți din ei aşteptaseră un fenomen ocult.

Frabato tocmai comandase o cafea şi, în timp ce amesteca zahărul, începu să vorbească:

„Doamnelor şi domnilor, cei mai mulți dintre dvs., deja au auzit de oglinzi magice şi globuri de cristal. In afară de aceasta, un inițiat este capabil să folosească orice lichid ca pe o oglindă magică, chiar dacă aceasta este o ceaşcă de cafea neagră." O actriță tocmai voi să pună o întrebare, când Frabato îi făcu semn cu mâna să tacă încă puțin.

„Ştiu că doriți să mă întrebați dacă reprezentația de mâine va fi un succes fiindcă veți juca un rol nou şi la repetiția generală ați făcut câteva greşeli."

Privi în ceaşca sa de cafea foarte concentrat de parcă ar fi citit totul acolo. De fapt, suprafața neagră îi facilita o privire în viitor cu ochii minții.

„Puteți fi convinsă", continuă el, „că va fi un mare succes, şi veți primi multe aplauze."

Actrița fu surprinsă vădit şi realizând că Frabato putea să-i citească şi cele mai ascunse gânduri, nu fu în stare să mai scoată un cuvânt. în orice caz fu foarte mulțumită de ceea ce auzise.

„Niciunul dintre dvs. nu trebuie să-mi spună un cuvânt", continuă Frabato, „eu vă voi spune fiecăruia ce vă frământă cel mai mult."

Apoi se adresă foarte serios unui comerciant ce era prezent acolo:

„Pentru dumneavoastră, lucrurile nu stau bine deloc deoarece…

Era adevărat că domnul căruia i se adresase semnase acel contract şi fu şocat de această profeție. Din nefericire, ceea ce Frabato spusese în acest caz, s-a adeverit mai târziu.

După ce trecuse rândul fiecăruia, o tânără era pe cale să mai pună o întrebare, dar Frabato îşi duse degetul arătător la buze, rugând astfel asistența să păstreze linişte. într-o clipă toți făcură o linişte deplină şi-l priviră pe Frabato plini de interes.

Acesta din urmă fixa cu privirea un colț al camerei ca şi când ar fi aflat ceva excepțional acolo. Pentru câteva secunde el păru absent, apoi, respiră adânc şi, întorcându-se către K..., spuse:

„Dragă prietene, n-a fost cinstit din partea ta să-ți laşi singură sora în camera de sus. l-ai spus despre mine astăzi şi ea aşteaptă cu nerăbdare să-mi vorbească. N-ar fi trebuit să-ți fie jenă să-ți aduci sora alături de noi, boala nu este o ruşine. O văd pe sora ta plângând amarnic."

Aceste cuvinte, evident, îl surprinseră pe K... foarte mult şi îl puseră în mare încurcătură. El admise că n-a vrut ca sora sa suferindă să fie printre musafiri pentru a nu crea situații neplăcute. Acesta fusese singurul motiv pentru această decizie şi mărturisi că era destul de afectat, lucru care nu-i scăpă lui Frabato.

Cum nici unul dintre cei prezenți nu a avut de obiectat, a putut merge să-şi aducă sora chiar atunci.

Toată lumea fu de acord şi două doamne se oferiră voluntar să o ajute să se îmbrace.

Astfel, K... se duse la sora sa împreună cu cele două doamne şi au găsit-o culcată în pat şi cu ochii plini de lacrimi.

Elen, sora lui K...(suferise o hemoragie cerebrală cu o jumătate de an în urmă şi de atunci i-au rămas paralizate membrele de pe partea dreaptă pentru totdeauna. Cei mai buni doctori au încercat să o trateze, dar nu s-a putut, deşi avea numai douăzeci şi trei de ani.

K... spuse surorii sale ce se întâmplase şi o rugă să petreacă restul serii cu Frabato şi ceilalți oaspeți. Amintind starea neajutorată în care se afla, Helen, prima dată, refuză. Dar când doamnele îşi oferiră ajutorul, curiozitatea şi neprevăzutul o convinseră şi acceptă să li se alăture.

Cum ieşi K... din cameră, doamnele începură să o îmbrace. Apoi fu transportată cu un cărucior în camera de jos şi toată lumea o salută cu cordialitate.

Era extrem de încântată când văzu că i s-a oferit locul de onoare, alături de Frabato.

Pentru a menține petrecerea în formă, Frabato începu să povestească şi să comenteze câteva evenimente interesante pe care Ie-a experimentat în numeroasele sale călătorii. Oaspeții ascultau cu atenție, dar, în sinea lor aşteptau plini de speranță că vor urma şi alte dovezi ale facultăților magice ale maestrului. Frabato nu putu să nu observe aceasta, devreme ce gândurile tuturor acelor oameni erau atât de transparente pentru ochii minții sale. Fără a lăsa să se vadă, el intrase deja în legătură cu destinul Helenei K... Spiritul său rugă Providența Divină să-i permită vindecarea acestei femei. Ca de foarte departe, el primi răspunsul: „O poți ajuta. Vindec-o\"

Frabato îşi întrerupse meditația. In timp ce toată lumea îl fixa cu privirea, el luă mâinile lui Helen şi o privi timp de câteva secunde. Ea adormi imediat. Se făcu o linişte mormântală în cameră. După aproximativ două minute, Helen începu să respire adânc, pleoapele începură să se zbată convulsiv, ca apoi să se trezească din nou. Frabato încă îi mai ținea mâinile şi îi spuse calm:

„Eşti iar sănătoasă. Cum te simți?"

Tânăra femeie privi împrejur, apoi, nehotărâtă, şovăind, îşi ridică, brațul drept şi mişcă degetele. Îşi îndoi şi întinse piciorul drept; nu putu să înțeleagă ce se întâmplase, dar ce fericită era!

„îți poți folosi din nou ambele picioare", spuse Frabato zâmbind. Când ea se ridică, încă nesigură în mişcări, Frabato o susținu de braț şi o ajută să facă primul pas. Apoi, ea păşi singură, cu grijă, temându-se ca nu cumva să revină la starea anterioară. După ce făcu câțiva metri fără ajutorul cuiva, se convinse de vindecarea sa. Lacrimi de fericire îi licăriră în ochi şi toți cei prezenți se repeziră s-o felicite pentru vindecarea sa neaşteptată.

în timp ce oaspeții împărtăşeau bucuria Helenei, Frabato se retrase în tăcere la bar. în acest fel evita laudele şi cuvintele de recunoştință, fiindcă nu-i plăcea să poarte aură de sfânt.

Cei mai mulți dintre oaspeți au privit această vindecare cu cel mai mare respect, în timp ce alții aveau un sentiment straniu, gândindu-se că Frabato avea o astfel de putere asupra sănătății şi bolilor oamenilor.

Helen se alătură lui Frabato la bar şi, luându-l de braț, îi spuse:

„Sunt foarte, foarte, foarte fericită. Mi-ai redat viața şi pentru asta nu ştiu cum să-ți mulțumesc."

Frabato îi luă mâna şi replică:

„A fost o plăcere pentru mine, însă eu nu am fost decât un instrument. Mulțumirile tale nu trebuie adresate altcuiva decât Providenței Divine, care a făcut posibilă această vindecare.” Eliberată de greutatea deprimantă a bolii, Helen se amestecă din nou, fericită, printre invitați.

Petrecerea atinse punctul său culminant şi evenimentele serii erau aprins comentate în grupuri-grupuri. Era trecut de miezul nopții şi oaspeții începură să plece unul câte unul.

După ce ultimii invitați plecară, numai K..., sora sa, Helen şi Frabato mai rămăseseră. K... îl invită pe Frabato să stea la ei peste noapte. Acesta acceptă recunoscător această ofertă, pentru că se simțea foarte obosit. Nu trecură decât câteva minute şi micul grup se destramă şi el, iar Frabato se1 retrase în camera pusă la dispoziție.

Razele soarelui îşi croiră drum prin perdea, luminând cald fața lui Frabato, trezindu-l. El se bucură din plin de toaleta de dimineață, apoi se îmbrăcă şi se pregăti să iasă, când cineva bătu la uşa camerei sale. Erau K... şi sora sa, care îi spuneau „bună dimineața” şi îl invitau la micul dejun.

Ambii dormiseră foarte puțin din cauza evenimentelor emoționante din seara precedentă, care îi marcaseră foarte mult. Totuşi, prezența lui Frabato i-a determinat să se scoale mai devreme.

Se aşezară şi îşi serviră liniştiți micul dejun, pe care Helen îl pregătise pentru ei.

Deodată, K... se adresă lui Frabato:

„Maestre, am dori să vă facem o propunere. Noi avem o leasă la țară, într-o suburbie, care este momentan goală. Puteți locui în această casă cât timp doriți. în afară de asta, am fi foarte bucuroşi dacă am putea profita de sfaturile dumneavoastră amicale, pe viitor.”

După o scurtă meditație, Frabato răspunse:

„Mulțumesc foarte mult pentru această propunere şi voi fi bucuros să accept, deoarece camerele de la hotel sunt, Indiscutabil, prea costisitoare. Puteți conta, de asemenea, pe sfaturile şi ajutorul meu.”

După micul dejun, ei merseră împreună la hotel pentru a lua bagajele lui Frabato şi să le ducă cu un taxi la casa de la tară a lui K...

Casa era complet mobilată şi era situată într-un loc retras, încântător. După ce K... şi sora sa se asigurară că Frabato avea tot ce-i era necesar, îşi luară rămas bun.

Frabato fu mulțumit de cursul destinului său. Avea acum la dispoziție o casă în care putea lucra nestingherit. Devenise cunoscut celor mai importanți oameni

din oraş, care, fără îndoială, l-ar fi putut ajuta la nevoie. Soarta îi era favorabilă de astă dată.

Capitolul IX

Nu peste mult timp, Frabato deveni foarte ocupat în noua sa reşedinţă. A scris o mulţime de articole ştiinţifice şi comentarii pentru diferite reviste. Veneau să-l viziteze reporteri, din ce în ce mai des şi era solicitat de diferite persoane care aveau nevoie de ajutorul său, numărul acestora fiind din ce în ce mai mare. Devenise, de asemenea, un medic expert şi tratase multe cazuri cu succes, ţinând seama de circumstanţele fiecărei Karme.

Era o după-amiază târzie a unei astfel de zile aglomerate. Plecase chiar şi ultimul vizitator, iar Frabato făcea câteva pregătiri pentru a doua zi, când clopoţelul anunţă un alt vizitator. în camera de primire intră profesorul G..., pe care îl salută cordial. G... era de acum un vizitator constant, ei obişnuind să discute pe larg un subiect sau altul din ştiinţele oculte.

Frabato dădu mâna cu G..., spunând:

„Au fost la mine astăzi mulţi oameni şi n-am avut nici un pic de timp să mă relaxez. Aş dori să ne plimbăm puţin. Vremea ţine cu noi şi un strop de aer curat nu ne-ar face rău Ce crezi?"

G... fu de acord. Plecară împreună, îndreptându-se către o pădurice nu prea îndepărtată, înconjurată de câmpuri şi livezi.

Deşi soarele cobora spre asfinţit şi îşi pierduse din puterea sa dogoritoare, totuşi căldura se ridica din pământ, iar natura era aproape uscată.

Aşa cum obişnuia, G... pregătise o grămadă de întrebări pe probleme oculte, la care Frabato îi răspundea, de obicei, pe larg. Astăzi el avea de pus întrebări în legătură cu spiritele elementelor şi spiritele naturii.

Frabato îi dădu profesorului explicaţii detaliate despre diferitele forme ale spiritelor elementelor, metodele lor de acţiune în natură şi în fiinţa umană. Astfel, el punctă faptul că spiritele naturii aveau o predilecţie pentru acei oameni care aveau legături strânse cu natura.

Apoi, ei merseră în tăcere un timp, cufundaţi în gânduri şi ascultând vocile naturii.

Deşi soarele dispărea încet la orizont, era încă foarte cald şi nici un nor nu se zărea pe cerul albastru.

„Ştiu", începu Frabato să vorbească, „că eşti un mare sceptic. Fiind un teoretician e greu să-ţi formezi o părere clară despre forţa magiei. Dacă observi bine, momentan nu e nici o speranţă să plouă. în ciuda acestui fapt, prin folosirea magiei naturale kabbalistice voi provoca o ploaie de scurtă durată. Aceasta pentru a te convinge de eficacitatea acestei ştiinţe."

„Sună incredibil”, replică G... „se pare că nimic nu-ți poate fi ascuns. Sunt într-adevăr recunoscător pentru intenția' ta de a-mi demonstra o astfel de putere a magiei naturale.”

Frabato zâmbi, pentru că ştia că una din forțele evidente ale unui magician o constituie controlul asupra magiei naturale.

„Vezi”, îi spuse lui G..., „nimic nu este imposibil pentru o ființă umană, care este în legătură cu Providența Divină. Oricum, un adept adevărat va acționa totdeauna conform ordinii divine, dacă este în întregime responsabil pentru ceea ce face. Cu cât este mai completă dezvoltarea unui inițiat, cu atât mai mare va fi respectul lui față de nenumăratele secrete ale cosmosului. Nu voi face să plouă numai ca să te conving pe tine, ci şi pentru a da naturii apa de care are nevoie. Te rog să păstrezi linişte până când voi începe să vorbesc din nou şi priveşte cerul cu atenție.”

Cei doi se aşezară pe iarbă, iar privirea lor țintea undeva, deasupra câmpurilor întinse. Nu era nimeni prin apropiere, aşa că erau complet neobservați şi nestingheriți.

Frabato adoptă o Asana, încrucişându-şi picioarele şi ținând spatele drept. Ochii săi se închiseră şi apoi păru complet paralizat.

G... privea atent în jur şi, din când în când, arunca câte o privire sfioasă către Frabato.

Nu trecură decât vreo cinci minute, după care, figura lui Frabato reveni la viață.

Deschise ochii, se aşează alături de G... într-o poziție relaxată şi îl întrebă:

„Ei, ai descoperit ceva extraordinar sau nu?”

într-adevăr, G... sesizase deja o tensiune crescândă în aer, care se amplifica din ce în ce mai mult şi care indica apropierea unei furtuni. Când Frabato începuse să vorbească, primii nori apăruseră pe cer şi G... privea în zare, total uimit:

„Priveşte cât de repede se apropie norii. Este fenomenal, într-adevăr, să ai o astfel de putere la dispoziție şi nimeni să nu poată ghici de ce eşti în stare când te vede.”

Frabato replică:

„Magicianul adevărat nu are nevoie să-şi arate cunoştințele şi forțele pe care le posedă. Fără a se băga de seamă, el se poate adapta singur la orice situație. Această adaptabilitate este un aspect al tăcerii şi, din punct de vedere hermetic, este una din trăsăturile elementare ale puterii divine. Tăcerea, liniştea în sens magic, nu înseamnă că cineva trebuie să se abțină de la a vorbi, ci că acel cineva trebuie să ştie să ascundă de lume forțele sale spirituale. Numai când acest principiu este respectat, Providența Divină va înzestra o ființă umană cu o putere mai înaltă.

Când m-ai întâlnit prima oară nu ți-ai dat seama că sunt un inițiat în ştiințele hermetice şi spirituale. Chiar dacă m-ai fi cunoscut de mulți ani, ai fi putut vedea prin mine numai până acolo unde ai învățat, datorită stadiului de dezvoltare pe care l-ai atins. în orice caz, un expert adevărat nu va alerga niciodată după glorie."

în timpul acestei scurte conversații, cerul se acoperise de nori şi atmosfera era atât de tensionată, încât furtuna ar fi putut izbucni în orice moment. Primele fulgere brăzdară cerul şi se auzi primul tunet.

Profesorul G... privea spre cer neliniştit şi nu părea să fie încântat să stea pe câmp în acel moment. Pentru a-l linişti, Frabato îi puse mâna pe umăr, spunând: „Nu trebuie să-ți fie teamă când sunt eu aici. Este chiar cald şi câteva picături de ploaie nu ne vor face nici un rău. în plus, e în apropiere un castan foarte des sub care ne putem adăposti. Totuşi, dacă vrei să ajungem acasă înainte de furtună, te voi însoți."

G... păru mai liniştit şi fu de acord să se adăpostească de ploaie sub castan. Aveau de făcut doar vreo douăzeci de paşi până acolo, aşa că erau în drum spre castan când începură să cadă primele picături de ploaie. în câteva secunde începu să plouă de-a binelea şi ei, alergând, ajunseră la adăpost sub copac. începură să bată rafale puternice de vânt printre copaci, rupând crengile neîndurător. începu potopul şi, în scurt timp, apărură peste tot bălți, fiindcă pământul nu putea absorbi apa atât de repede. Se dezlănțuise o furtună cum nu mai văzuseră de mult timp prin această parte a țării. Datorită vântului puternic, castanul nu putu oferi adăpostul dorit. Cei doi erau uzi până la piele. Lui Frabato nu îi era frig, însă G..., care era mai puțin rezistent, începu să tremure din tot corpul.

„Din nefericire, sunt foarte sensibil", spuse el încercând să se scuze", cu hainele astea ude sigur voi răci."

„Nu-ți fie teamă", zise Frabato, punându-şi mâna dreaptă pe umerii profesorului. După câteva secunde acesta se uită la Frabato cu admirație:

„Ce căldură mi-a fost transferată de la mâna ta? Deja îmi este cald ca într-o baie de aburi. Acum înțeleg cum prin această putere excepțională tu poți vindeca oamenii bolnavi."

Tăcu pentru o clipă şi apoi, respirând adânc, continuă:

„Dacă aş avea numai o mică parte din puterea ta, ce fericit aş fi!"

Cerul parcă se desfăcuse, iar pământul era inundat de ploaia deasă. Şanțurile erau deja pline şi apa se revărsa şi pe drumuri.

Şovăielnic, G... întrebă:

„Cât timp o să mai plouă? Nu putem pleca spre casă pe această furtună."

Frabato îl privi cu un zâmbet pe față şi îi răspunse

„Aşa cum am provocat spiritele vremii să aducă ploaia, aşa le voi ruga să o oprească.”

„Asta este imposibil”, exclamă profesorul. „Cerul este tot acoperit de nori negri şi nu putem pleca.”

Frabato râse şi spuse:

„De ce nu? De îndată ce vom pleca din acest loc, nu va mai cădea nici o picătură de ploaie. Te îndoieşti că ar putea fi aşa? Iți voi dovedi că totul cu Dumnezeu este posibil. De ce am crede că un lucru atât de mic nu ar fi posibil? Acum priveşte atent!”

Frabato îşi ridică mâna în direcția în care voiau să meargă. Apoi murmură câteva cuvinte, făcu în aer un gest cu mâna şi ploaia chiar se opri, deşi culoarea cerului nu se schimbase deloc. Frabato îi făcu semn lui G... să-l urmeze.

Profesorul se alătură în grabă lui Frabato şi deşi era leoarcă, părea foarte bine dispus. Miracolele acestea depăşeau puterea lui de înțelegere. Cu o admirație nemărginită/observă brusc că nu mai ploua pe unde mergea cu Frabato, în timp ce ploaia cădea încă în împrejurimi.

Privind în sus, observă că norii se despicaseră exact deasupra lor şi se uneau după ce treceau ei. Niciodată nu mai fusese martorul unui astfel de fenomen.

Fără să spună un cuvânt, Frabato mergea alături de profesor, remarcând cu plăcere surpriza lui. Pe întregul traseu către casă pe cei doi nu-i stropi nici măcar o picătură de ploaie, în timp ce ploaia continua dezlănțuită peste tot în preajmă. Când ajunseră la reşedința lui Frabato, cerul mai era încă întunecat, încât fu nevoie să aprindă lumina în încăpere. G... vru să plece acasă, însă Frabato îl convinse să rămână, îi dădu nişte haine uscate să se schimbe, iar pe ale lui le dădu servitorului să le usuce şi să le calce. Apoi se aşezară confortabil în sufragerie la o ceaşcă de ceai cu biscuiți.

„Eşti un om remarcabil”, îi spuse G... lui Frabato. „Poți face să plouă, poți să opreşti ploaia, vindeci bolnavi, eşti un expert în toate ştiințele de pe lume şi le faci pe toate ca şi când asta ar fi ceva natural. O asemenea bogăție de cunoştințe şi putere este ceva ce cu greu pot înțelege.”

Frabato se uită grav către profesor şi replică:

„Orice ființă umană poate căpăta cunoştințe şi putere de acest fel atâta timp cât poate să-şi adune energia să urmărească calea magică până la cel mai adânc nivel. Această putere nu mi-a fost dată. Eu îmi pot folosi energia şi forța liber, dar trebuie să pot justifica faptele mele înaintea Providenței Divine. De vreme ce fiecare inițiat este eliberat de Karma, el va evita folosirea puterii sale magice pentru bunăstarea sa personală. Normal, i se permite să aplice acele capacități numai în timpul unei încarnări fizice, pe care şi alte ființe umane o au la

dispoziție. Aceasta este o lege a dezvoltării, care nu trebuie violată, poate doar din motive deosebite. Adevăratul magician ştie că el este întotdeauna în legătură cu Providența Divină, într-un mod în care un magician negru nu-l poate vedea. Magicianul negru se autocondamnă la singurătate în cosmos, dacă nu are o simpatie sau o prietenie cu ființele diavoleşti. Osândirea fatală a unui magician negru este ceva pe care o ființă umană comună nu o va înțelege niciodată, pentru că sentimentul unei singurătăți depline poate fi înțeles numai de către un inițiat. Deoarece, noi, inițiații, urmărim legile spirituale pozitive până la consecințele lor finale, ni se permite să contribuim la puterea Providenței Divine. Această respectare fidelă a legilor spirituale nu apare din teama unei posibile pedepse din partea forțelor Karmei, ci derivă din adorația profundă, absolută şi din cea mai mare umilință, față de puterea şi înțelepciunea Providenței Divine. Adorația şi umilința devin cele mai importante caracteristici ale drumului în magie. Destinul unui inițiat nu poate fi înțeles, de obicei, nici de neinițiați, nici de imaturi. Aceasta numai datorită lipsei de cunoaştere în profunzime a legilor spirituale. Nu toată lumea are norocul pe care îl ai tu ca să asişti la cele câteva exemple ale puterii magice. In fapt, mai mare avantaj ar avea cineva să-şi formeze convingerile despre puterea şi influența spiritului şi legilor prin studiu, deoarece această cunoaştere pe care o capeți pe cont propriu este cea care conduce la credința adevărată. Credința magică este înlocuită treptat de cunoaştere. La început, discipolul trebuie să accepte instrucțiunile inițiatului în credința sa, apoi, prin propriile fapte se va convinge de adevărul credinței sale. Acest fel de credință realizată prin cunoaştere este denumită „credință dovedită" şi aceasta a fost propovăduită de Cristos când a spus că prin credința adevărată poți muta munții."

Un fulger ilumina încăperea şi fu urmat de un tunet puternic, fapt care îi făcu pe cei doi să privească, involuntar, afară.

„Vezi", continuă Frabato, „în ciuda faptului că barometrul atinsese cel mai înalt nivel, spiritele elementelor au executat ordinul meu şi au adus ploaia şi tunetul. Dacă ți-ai putea folosi ochii minții ai putea vedea cum elementele sunt aşezate liber de spirite pentru a aduce o astfel de furtună. Ai vedea cum spiritele direcționează circuitele electrice, astfel ca efectele pe care le ştii să aibă loc. Pentru noi, oamenii clarvăzători, este destul de limpede ce se întâmplă în astfel de cazuri, pe când, în ochii tăi, acesta pare mai degrabă un miracol.

Dezlănțuirea elementelor face parte dintre cele mai mici secrete ale magiei naturale. Acum, ceea ce mi-a mai rămas de făcut este să liniştesc elementele din nou, altfel furtuna va continua până mâine de dimineață şi va provoca mari pagube."

Frabato stătea în picioare, lângă fereastră. Cu ochii în depărtare, el murmură câteva formule pe care profesorul nu le înțelese. După câteva minute

ploaia se opri, norii se destrămară încet, stelele apărură pe cer şi natura părea că începe să respire din nou, înviorată.

Profesorul G..., mai liniştit, putu să-şi îmbrace hainele, care între timp fuseseră uscate.

Spuse cordial „la revedere" lui Frabato. Evenimentele acelei zile îl impresionaseră foarte mult, ocupându-i gândurile încă multă vreme.

În săptămânile şi lunile care au urmat, Frabato a fost foarte activ. Articolele pe care Ie-a publicat, în diferite reviste, sub pseudonim, au fost foarte apreciate. îşi făcu multe cunoştințe şi activitatea sa ştiințifică îi aduse o poziție profesională autoritară. Desigur, existau şi oameni care îl invidiau sau îl urau. Avea tot felul de duşmani, dar Frabato îi ignora, lăsându-i complet în mâinile Karmei.

în acest timp, el a făcut multe călătorii peste graniță, care i-au adus nenumărate invitații pe toate continentele pământului. De aceea, într-o zi, Frabato se decise să părăsească casa de la țară a lui K... pentru o perioadă nedefinită de timp şi să înceapă o călătorie în jurul lumii. Pregătirile au fost făcute repede şi curând el plecă. A călătorit în cele mai mari şi mai interesante oraşe, unde, în funcție de situație, se prezenta fie ca inițiat, fie ca profesor în ştiințe.

Au trecut mulți ani până să se întoarcă Frabato. în absența sa se petrecuseră multe schimbări. K..., proprietarul de fabricase căsătorise. E! contractase un mariaj cu un spirit al elementului Apă care nu avusese un sfârşit fericit. Prin evocare magică, el menționase o UNDINE. Dar, fiindcă nu a putut să transforme complet echilibrul său magic în realitate, vrăjitoare şi frumoasă cum era, ființa spirituală a apei s-a încarnat în trupul unei tinere fete frumoase pe patul morții, a vindecat corpul prin arta sa magică şi s-a căsătorit cu K...

Frabato îl avertizase pe acesta, într-una din discuțiile lor anterioare, asupra unui astfel de pact, deoarece el putuse să-i vadă viitorul prin clarviziune, deci şi pericolul la care avea să se expună. Din nefericire, K... nu luase această atenționare în serios şi, de aceea, devenise victima artei de seducție a Undinei (nimfă a apelor).

Helen, sora mai mică a lui K..., se căsătorise cu un industriaş din străinătate şi devenise mamă a doi copii. Casa de la țară, din suburbie, avea acum alți proprietari.

Frabato simți că vechile legături nu mai existau şi de aceea decise să se întoarcă în oraşul său natal. Obosise din cauza călătoriilor în toată lumea şi dorea să-şi creeze singur un viitor, mai liniştit.

In oraşul său natal se stabili într-o casă nouă şi acolo duse o viață retrasă mai mulți ani.

Materialismul şi fanatismul politic luară în stăpânire întreaga Europă iar oamenii care erau interesați în ştiințele spirituale şi oculte se aflau în mare pericol.

Ororile războiului aveau să înspăimânte milioane de oameni timp de mulți ani.

Capitolul X

Prin fereastra unei mici camere de studiu, luna lumina palid chipul lui Frabato, care stătea nemişcat, cufundat în meditație. Deşi era într-o stare extatică, Frabato auzi clar că era chemat cu numele său secret din lumea spirituală. Acest nume secret era cunoscut numai de „Frații Luminii" şi astfel ştiu că era invitat la întâlnirea acestor înalți inițiați.

„Frăția Luminii" este o organizație spirituală, care cuprinde pe cei mai mari inițiați din sistemul nostru cosmic. Numai cel care a învățat să aplice în practică ceea ce conțin primele trei file ale „Cărții Înțelepciunii" are acces aici. Dacă nu şi-au dizolvat în mod conştient individualitatea, numai astfel de ființe umane se pot întâlni în această organizație, entități care au reuşit să atingă cel mai înalt nivel a) perfecțiunii magice de la începutul omenirii. „Frații Luminii" îşi asumă cu regularitate sarcini importante în folosul prosperității şi sănătății dezvoltării umane, cu toate că acestea nu cer întotdeauna încarnări fizice.

„Frăția Luminii" are o ordine ierarhică care corespunde gradului de perfecțiune al inițiaților săi. Conducătorul lor este aşa-numitul „Primul Inițiator", care are rang de *mahatma,* reprezentantul ordinului divin şi păstrătorul tuturor tainelor. In această ierarhie el este numit *Urgaya, Omul Înțelept al muntelui sau Bătrânul Conducător.* El a fost primul inițiator de la începutul lumii, dar se materializează cu greu. De obicei îşi ia o formă numai pentru scurt timp, când doreşte să dea un sfat vreunui frate al luminii sau altuia.

Sunt 12 adepți, subordonați Bătrânului Conducător, care au atins cea mai înaltă perfecțiune spirituală. Adepții întotdeauna îşi asumă cele mai dificile sarcini, şi ei, de asemenea, se încarnează cu greu, deşi în mod obişnuit, acționează în *Zona Centurii Pământului.* Unii dintre aceşti adepți sunt încarnați numai o singură dată la sute sau mii de ani. Urgaya şi cei 12 adepți formează Consiliul Bătrânilor şi se întâlnesc regulat pentru decizii importante privind destinul oamenilor. Cei 12 adepți au sub control 72 de înțelepți ori oameni luminați, care, pe de altă parte, au ca subordonați 360 de maeştri. Cei 72 de înțelepți şi 360 de maeştri participă şi ei la adunarea generală. In cazul unei asemenea întâlniri, Urgaya convoacă pe toți inițiații importanți.

Când Frabato auzi chemarea în acea seară, ştiu că era vorba de o adunare generală. El fusese deja la numeroase adunări generale şi, de aceea, era conştient că trebuiau luate decizii importante referitoare la cursul dezvoltării omenirii pe pământ. Ce sarcină va primi oare de această dată?

„Frăția Luminii" nu are o reşedință permanentă pe pământ, deşi se pare că ar fi undeva în Est. în acea vreme un număr de frați fuseseră încarnați în Est şi îşi făceau datoria potrivit scopului misiunii lor.

Adunarea generală se ținea de obicei într-o cameră magică din *Zona centurii Pământului,* care a fost desemnată special pentru aceasta. Urgaya se îngrijeşte întotdeauna de aprovizionarea acestei camere magice, o apără şi o face vizibilă

numai pentru Frații Luminii, aşa încât n-ar putea fi observată de către ființe străine, fie din sferele astrale, fie din cele spirituale.

Frabato se separă spiritual şi astral de corpul său fizic, lăsându-l întins pe pat, țeapăn şi palid. Respirația şi bătăile inimii se opriseră. Cu mâna sa dreaptă, spirituală şi astrală, Frabato făcu un cerc magic în jurul corpului său fizic, rostind o formulă kabbalistică pentru protecția lui, deoarece ştia foarte bine că cea mai uşoară atingere de către alt om ar aduce cu sine moartea fizică. Puterea formulei kabbalistice, pe de altă parte, asigura protecția completă în toate cele trei sfere. In următorul moment, condus de forța sa, fu în templul Fraților Luminii, deoarece în lumile spirituale şi astrale el putea acoperi orice distanță instantaneu, pentru că aceste lumi sunt veşnice.

Cei mai mulți frați se aflau deja în templul sfânt al „Fraților Luminii" şi îşi ocupaseră locurile lor, ca de obicei. Venind prin corpurile lor astrale, părea că toți oamenii, din toate rasele se strânseseră acolo. în fața lor stătea Urgaya, în grandoarea sa indescriptibilă. Corpul său astral strălucea ca aurul lichid, iar ochii săi iradiau ca diamantele. Nu era nimeni acolo care să nu realizeze că Dumnezeu însuşi încarnat era printre ei. Interiorul templului simboliza cea mai înaltă înțelepciune a cosmosului. Nu erau ferestre, dar 12 aştri invizibili răspândeau o lumină strălucitoare, care nu era cu nimic mai prejos decât lumina soarelui. Plafonul templului era susținut de 22 coloane, cu simboluri din „Cartea înțelepciunii". Fiecare coloană emana o lumină deosebită, care indica puterea sa invizibilă şi semnificația. Plafonul strălucea în culori de galben-auriu şi violet, cu mii de stele care îl acopereau.

Frabato îşi ocupase locul său şi ultimii dintre Frații Luminii, de asemenea. Adunarea putea începe. Dacă Bătrânul Stăpân stătuse la început nemişcat, figura sa începu să prindă viață. Privi peste cei prezenți şi dădu din cap cu satisfacție când constată că nu lipsea absolut nimeni. Potrivit rangului lor, toți confrații se ridicară şi făcură plecăciuni de adorație înaintea lui. Urgaya le mulțumi cu un gest de binecuvântare. Templul se umplu de o atmosferă de linişte şi pace. Frații aşteptau în linişte. Urgaya deschise adunarea cu o voce calmă:

„Dragii mei confrați, adoratori ai Luminii, reprezentanți ai binelui de pretutindeni, slujitori ai Providenței Divine, vă Urez un cordial bun venit la această adunare. Toți cei ce ne-am adunat aici am jurat Providenței Divine să urmăm legile sale şi să păstrăm misterele pentru eternitate. Noi toți suntem parte a Luminii Divine, înaintea căreia ne plecăm cu cea mai adâncă umilință şi adorație. Lumina Eternității ne uneşte pe noi toți. Atotputernicia şi înțelepciunea ne-au fost date prin grație divină şi milă. Dragostea şi atotputernicia Providenței Divine au creat din noi o uniune inseparabilă. Suntem Frații Luminii, Frații Adevărului şi ai Vieții!"

Cei prezenți aveau impresia că Dumnezeu însuşi era inundat de o atmosferă a unei indescriptibile binecuvântări, pe care fiecare dintre ei o recepta diferit, în funcție de rangul şi de maturitatea sa.

Aici, Paradisul devenise realitate. Aici erau cel mai mare extaz şi cea mai înaltă iluminare, legătura adevărată cu Divinitatea.

O persoană imatură sau nelinişitită n-ar putea sta în această lumină strălucitoare. Inițiații şi magicienii care se adunaseră îşi aveau aici casa lor adevărată. Cuvintele lui Paulus ar fi fost potrivite pentru a descrie starea de lucruri: „Ce nici un ochi nu a văzut şi nici o ureche nu a mai auzit şi ceea ce n-a mai pătruns în inima oricărui om, Dumnezeu a pregătit pentru aceia care îl iubesc." Timpul şi spațiul păreau să fi dispărut, secundele însemnau tot atât cât miile de ani.

Această stare de conexiune cu Dumnezeu nu poate fi înțeleasă de o ființă umană neinstruită şi nu poate fi descrisă în cuvinte.

Urgaya, care îşi închisese ochii pentru câteva clipe, privi din nou adunarea şi schimbă atmosfera din templu.

„Dragi frați", continuă *e*\, „au trecut câțiva ani de când ne-am întâlnit aici ultima oară. Mi s-a permis atunci, în numele Providenței Divine, să repartizez o sarcină fiecăruia dintre voi, care voluntar s-a angajat în realizarea scopului suprem al dezvoltării cosmice. Sunt foarte mulțumit că toți confrații au îndeplinit cu lealitate sarcinile primite sau că ei sunt încă ocupați de realizarea misiunilor lor. Vă mulțumesc din adâncul inimii mele şi în numele Providenței Divine pentru toate durerile şi sacrificiile cu care ați cooperat la realizarea acestui mare țel. Fie ca binecuvântarea Providenței Divine să vă însoțească în continuare pe voi, cei care lucrați pentru răspândirea Luminii Divine în umilință şi adorație. V-am chemat pentru că doresc să vă distribui noi sarcini pentru perioada care urmează, în numele Providenței Divine. Lumea se confruntă cu timpuri grele, iar folosirea greşită a puterii va arunca națiuni întregi în dezastru. Va fi sarcina I voastră să mențineți un echilibru sigur în sfera legilor Universului. Misiunile voastre sunt dificile şi pe fiecare dintre frați îi aşteaptă o muncă grea. Fie ca Providența Divină să vă dea energia necesară pentru îndeplinirea misiunilor voastre!"

De foarte puține ori a vorbit Urgaya cu o astfel de gravitate şi fiecare dintre frați avea o rea presimțire că lumea se confrunta cu grave evenimente istorice. Fiecare dintre frați ştia că o parte din responsabilitatea pentru dezvoltarea întregii omeniri se sprijină pe umerii săi. Inițiații considerau aceasta o onoare deosebită pentru că li se permitea să colaboreze la marea lucrare a dezvoltării cosmice şi fiecare dintre ei avea să facă tot ce depindea de el să îndeplinească sarcina pe care o acceptase, folosindu-şi întreaga energie. „Dragii mei frați", continuă Urgaya cu o voce grava, aşa cum ştiți, lumina nu poate exista fără întuneric şi nici adevărul fără minciună. Potrivit legilor universale, principiul

negativ are acelaşi drept să existe ca şi principiul pozitiv. Favorizat de dezvoltarea ştiinţelor naturale, principiul negativ va câştiga

o mare putere asupra omenirii în viitorul apropiat. Aşa ca sarcina voastră principală va fi să răspândiţi dragostea şi fraternitatea între oameni, cu ajutorul principiului pozitiv. Făcând aceasta, întotdeauna va trebui să respectaţi legile Karmei, pentru că binele, precum şi răul este necesar pentru dezvoltarea liberă a spiritului uman.

După cum toţi ştiţi, războaiele sunt o stare permanenta pe pământ şi sunt cauzate de polaritatea luminii şi întunericului, dar asemenea războaie care vor zgudui pământul în viitorul apropiat nu au avut loc niciodată pana acum în istoria omenirii. Forţa distrugerilor va întrece ş. imaginaţia cea mai fantezistă a omului şi sperăm ca măcar aceia care vor supravieţui, vor trage învăţăminte şi vor fi conştienţi că trebuie să se apere mai bine împotriva oricărei

tentaţii viitoare.” .

După aceste cuvinte, fraţii se gândeau la viitorul nefericit al multor naţiuni, pentru că puteau să-şi facă o imagine clara a ceea ce avea să se întâmple în lume.

Ei cei cărora li se permisese să se bucure de armonia Luminii Divine, erau hotărâţi să ajute pe toţi aceia ale căror idealuri vizau realizarea unor ţeluri pozitive.

Frabato, care se încarnase de mii şi mii de ani numai pentru a ajuta omenirea în dezvoltarea ei spirituală, fusese martor la războaiele şi acţiunile distructive de-a lungul istoriei şi de aceea putea să-şi dea seama de gravitatea cuvintelor lui Urgaya. Ce sarcină va avea de data aceasta? „Fie ca Providenţa Divină să-mi recunoască credinţa şi statornicia”, gândi în sinea sa. Fiind un spirit perfect, ar fi putut să se dizolve în Lumina Divină universală, dar asta ar fi însemnat pierderea definitivă a individualităţii sale. In afară de aceasta, misiunea sa ar fi trebuit dată altui frate.

Frabato se bucura de încredere deplină în Frăţia Luminii, în funcţie de natura sarcinii care i s-a dat, adesea i s-a permis să facă uz de cele mai importante facultăţi magice. Meditând asupra viitorului luminos, dar foarte îndepărtat, al omenirii era hotărât să contribuie la dezvoltarea acesteia, chiar dacă sarcina sa i-ar fi creat cele mai mari dificultăţi.

Urgaya începu să împartă sarcinile pentru perioada următoare. Făcu semn cu mâna fiecăruia să se apropie de el şi informă pe fiecare de noua sa misiune. Erau sarcini de tot felul, dificile sau mai puţin dificile, în funcţie de ţara în care iniţiatul trebuia să acţioneze şi de importanţa ei pentru voinţa Providenţei Divine.

Întâi, cei 360 de maeştri îşi primiră sarcinile, apoi Urgaya începu să cheme la el pe cei 72 de iniţiaţi, cărora Ie-a dat sarcini de dificultate deosebită. Spre surprinderea sa, Frabato, care era primul dintre cei 72 de înţelepţi, nu fusese

chemat când îi venise rândul. Fără şovăire, Urgaya continuă să dea sarcini celor 12 adepți, care au primit cele mai dificile misiuni, fără excepție.

Frabato era surprins şi alarmat. Cărui fapt se datora omiterea lui în timpul distribuirii sarcinilor? Nu mai era nici o misiune pentru el? Deşi uneori fusese obosit de viață, întotdeauna îşi rezolvase misiunile încredințate. Ce urma să facă cu el de data aceasta? în timp ce aceste întrebări treceau prin mintea lui Frabato, ultimul dintre cei 12 adepți îşi primi sarcina.

în cele din urmă Urgaya privi spre Frabato şi îi făcu semn cu mâna să se apropie de el. înainte ca Frabato să poată îngenunchea în fața reprezentantului Providenței Divine, acesta se ridică şi punând ambele sale mâini pe capul lui Frabato, spuse:

„Frate al Luminii, te binecuvântez. Nu trebuie să-ți faci griji, Providența Divină te iubeşte şi apreciază cooperarea ta. Slujeşti Lumina de mii de ani. Eşti liber să-ți dizolvi individualitatea oricând doreşti, dar cred că toți am considera aceasta o mare pierdere pentru timpurile viitoare, pentru că nici unul dintre cei prezenți nu s-a încarnat pe pământ de atâtea ori ca tine. Planeta Pământ se confruntă cu timpuri grele şi nimeni nu este mai bine familiarizat cu locuitorii ei ca tine. Frabato, sunt convins că vei duce la bun sfârşit această încarnare a ta, incluzând misiunea legată de aceasta, deşi ar putea fi una dintre cele mai dificile."

O asemenea distincție deosebită nu mai fusese acordată vreunui inițiat de mii de ani. Surprins la culme, Frabato se prăbuşi în genunchi înaintea lui Urgaya şi atinse cu capul podeaua.

„Niciodată nu mă voi gândi la dizolvarea entității mele şi voi continua să slujesc cu lealitate Providența Divină", gândi şi aceste gânduri erau ca un jurământ.

Urgaya îl rugă pe Frabato să se aşeze în fața sa şi apoi se întoarse la locul său, solemn. De acolo se adresă încă o dată adunării:

„Dragi Frați ai Luminii! Aşa cum ştiți, ştiințele naturale au înregistrat mari progrese în lume. Viteza progresului tehnic se va mări extraordinar în acest secol. Datorită acestei dezvoltări, omul va pune mâna pe arme puternice. Pericolul este că aceste arme ar putea fi folosite negativ de către aceia care sunt responsabili pentru ele şi, desigur, că dezvoltarea spirituală a tuturor națiunilor va avea de suferit. O contragreutate trebuie creată împotriva acestor tendințe negative, prin activitățile voastre. Astăzi, unul dintre frații noştri şi-a luat deja ca sarcină să influențeze anumiți lideri în a aplica invențiile tehnice pentru pacea şi bunăstarea omenirii."

Un inițiat cu ochi profunzi încuviință, fiindcă el primise această sarcină.

„Dragă Frabato", spuse Urgaya, adresându-i-se „tendința negativă în dezvoltarea omenirii nu poate fi ignorată. Filozofia^ materialistă deja a acaparat o mare parte a omenirii şi va continua. Ca urmare, se va da o luptă acerbă

pentru bani, profit şi putere, precum şi pentru satisfacerea unor pasiuni inferioare. Unde pot conduce ideile materialiste şi faptele iresponsabile, tu experimentai pentru tine încă din timpul atlanților."

Frabato încuviință, deoarece îşi amintea foarte bine de scufundarea Atlantidei. în timpul unui experiment tehnic (pus la cale şi realizat de savanți iresponsabili), axa pământului^ şi-a pierdut atunci echilibrul şi, în consecință, Atlantida a fost distrusă în foarte scurt timp. Toate detaliile acestei drame au fost înregistrate pentru totdeauna în Akasha şi orice bun inițiat poate avea o imagine clară asupra întregului trecut al cosmosului, prin citirea acesteia.

Frabato însă nu ştia detalii asupra misiunii sale viitoare. Frații erau de obicei informați despre sarcinile lor în câteva cuvinte explicative. Ei nu erau obişnuiți cu discursuri lungi şi de aceea, o tensiune aparte se născuse acum printre cei prezenți.

„Toată strădania ştiințelor naturale este orientată spre descoperirea secretelor materiei", continua Urgay a, „şi pentru asta ele se bizuie în totalitate pe metodele fizice şi chimice. Această încredere în eficiența mijloacelor tehnice rezultă din faptul că în multe părți ale lumii aproape a dispărut credința în existența şi activitatea ființelor spirituale în spatele materiei. Numai inițiații ştiu că există, de asemenea, o ştiință spirituală, a cărei muncă de cercetare este bazată numai pe calitățile şi forțele umane. Este ştiința magiei, care a existat chiar de la începutul omenirii.

Toți sunteți familiarizați cu legile magiei şi ştiți că în ciuda deplinei voastre libertăți, chiar şi vouă vă este permisă folosirea puterii acestei ştiințe numai în conformitate cu legea divină. Fratele Cristos a exprimat această idee în acele zile, spunând: «Nu am venit în această lume să schimb legile ei, ci să mă supun lor». Vă rog deci din adâncul inimii să urmați întotdeauna legile spirituale, ca atare."

După aceste cuvinte, Urgaya îl fixă pe Frabato. Acesta din urmă, încuviință cu pocăință din cap pentru că ştia că această aluzie fusese făcută special pentru el. Se întâmplase uneori să oprească forțe negative înainte ca aceasta să-i fie permis de către legea Karmei. Mai ales în legătură cu activitatea aşa-numiților magicieni negri, el nu rezistase întotdeauna tentației.

Urgaya remarcă faptul că spusele sale avuseseră efectul scontat şi, de aceea, consideră problema ca şi rezolvată. Apoi continuă, spunându-i lui Frabato:

„Ştiința magiei a fost şi a rămas o ştiință secretă. Adevăratele legi spirituale erau accesibile numai unor anumite cercuri, care, în schimb, îşi primeau discipolii după examinări dificile. Această cale de pregătire avea avantajul că majoritatea ființelor umane au fost scutite de tentația de a folosi mijloacele magiei în sens negativ. Pe de altă parte, exista dezavantajul că ființele umane care nu aveau acces în cercurile magice nu cunoşteau drumul de la credință la cunoaştere şi, în consecință, nu puteau şti să continue pe această cale.

Conflictele armate din trecut au adus moartea a milioane de oameni. Multe dintre aceste ființe umane ucise s-au plâns în lumea spirituală că adevăratele căi ale dezvoltării spirituale nu le-au fost niciodată accesibile.

Aceasta este sarcina ta, dragă frate, să dezvălui omenirii inițierea adevărată în hermetică, publicând materiale adecvate."

întrucâtva şocat, Frabato privi fix la Urgaya, dar înainte de a-i putea răspunde, Urgaya se ridicase de la locul său, se întoarse spre el şi îl însoți spre prima dintre coloanele sălii. Calm şi sigur, el spuse apoi:

„Frabato, ştii că această coloană simbolizează prima filă din „Cartea înțelepciunii". Va trebui să publici secretele acestei prime file dezvăluite, dar fără utilizarea simbolurilor. Arată omenirii cum să treacă de la credință la cunoaştere."

Apoi, Urgaya îl duse pe Frabato, care era profund afectat, la cea de-a doua coloană şi, arătând spre ea cu mâna, îi spuse că şi secretele celei de-a doua file din „Cartea înțelepciunii" ar trebui făcute accesibile omenirii.

Sigur, Frabato ştia că a doua coloană era cheia magiei sferelor. în ea sunt ascunse secretele ierarhiei. Spera ca Urgaya să nu meargă mai departe, dar acesta din urmă, imperturbabil, îşi îndreptă paşii spre a treia coloană simbolizând *cuvântul creator* şi apoi îi spuse lui Frabato:

„«La *început a fost cuvântul».* Cât de greu le este oamenilor să înțeleagă aceasta, de vreme ce ei nu cunosc limbajul divin! Din acest motiv va trebui să faci cunoscute şi secretele celei de-a treia file din «Cartea înțelepciunii»„.

îl conduse apoi pe Frabato la cea de-a patra coloană, o atinse uşor cu mâna, spunând: „Şi a patra filă din «Cartea înțelepciunii» va trebui s-o explici omenirii."

Ajungând la cea de-a cincea coloană, el îi spuse lui Frabato:

„Aici, cu a cincea coloană, misiunea ta este completă. Ți se permite să dezvălui doar prima parte a filei. înțelegi de ce, nu-i aşa?" Tăcut, Frabato se întoarse, alături de Bătrânul Stăpân. Urgaya se aşează din nou la locul său şi părea că aşteaptă ca Frabato să spună ceva despre noua sa sarcină.

între timp, Frabato devenise conştient de întreaga importanță a misiunii sale. Căzu în genunchi şi spuse cu ochii implorând:

„Magnificule reprezentant al Providenței Divine, păstrător al tuturor secretelor cosmice! Te implor din adâncul sufletului meu să mă eliberezi de această îndatorire! Când m-ai chemat ultima dată, mi-am îndeplinit leal misiunea ce mi-a fost încredințată. Aşa cum ai dorit, m-am întrupat în corpul unui băiat de paisprezece ani pentru a fi mentorul spiritual al tatălui său. Mai mult, am călătorit în toată lumea pentru a oferi omenirii evidența existenței lumii spirituale. Cu permisiunea ta binevoitoare, mi-am folosit puterile magice să dovedesc Omnipotența Divină, să vindec pe cei bolnavi şi să arăt viitorul.

Prea onorat Stăpân, ştii că, în principiu, nici o sarcină nu e prea dificilă pentru mine, dar te rog să iei în considerare situația mea deosebită. Te slujesc pe tine şi Providența Divină ca inițiator în hermetică de mii de ani. în temple ascunse am dezvăluit tainele acestei ştiințe secrete numai discipolilor maturi, am respectat cu strictețe legile. Ca preot al templului am realizat inițiați în hermetică sub cele mai solemne jurăminte. Cum aş putea deconspira acum întregul mister oamenilor imaturi? Am fost întotdeauna, în mod special, devotat tăcerii. Cum aş putea arunca acum mărgăritare la porci şi să eliberez lumina care îi va arde pe aceşti imaturi? Cu siguranță, omenirea nu este încă suficient de matură pentru aceste învățături. Vor târî înțelepciunea divină în noroi, o vor înțelege greşit, o vor dezonora! Te implor să mă eliberezi de această sarcină şi să-mi dai oricare alta." Fusese foarte rar cazul ca unul dintre adepți sau inițiați să nu vrea să accepte sarcina încredințată. Dacă nu era posibil un schimb între frați, atunci unii dintre ei o acceptau şi pe aceasta, pe lângă a lor.

Urgaya se adresă adunării cu gravitate:

„Dragi frați, ați auzit sarcina încredințată lui Frabato. Este vreunul dintre voi care ar vrea să schimbe misiunea sa cu cea a lui Frabato?"

După această întrebare, Urgaya privi întrebător adunarea, dar nu veni nici un răspuns.

întrebarea răsuna în minților Fraților Luminii, în timp ce Urgaya aşteptă nemişcat câteva minute. Apoi îl privi binevoitor pe Frabato, spunând:

„Dragă frate, sarcina ta este dificilă şi chiar îți înțeleg obiecțiile. Cu toate acestea, îndeplinirea acestei misiuni a fost ordonată de Dumnezeu pentru perioada următoare, de aceea va trebui realizată cu orice preț. Fiindcă ai fost aproape întotdeauna profesor în numeroasele tale încarnări şi fiindcă, fără îndoială, ai fost întotdeauna unul dintre cei mai capabili frați în acest domeniu, de aceea te-am desemnat pentru această misiune. Tu ştii să găseşti cuvintele potrivite pentru a explica omenirii adevăratele legi ale armoniei şi dezvoltării spre perfecțiune.

Mulți dintre frații care sunt prezenți au început pe calea pietății, fiindcă n-au avut un mentor personal şi pentru că le lipseau cunoştințele necesare despre căile adevăratei magii.

Precum vezi, nici unul dintre frați nu e pregătit să-ți preia sarcina, aşa încât te-aş ruga să duci la bun sfârşit această misiune, pentru prosperitatea dezvoltării umane şi pentru revelarea înțelepciunii divine."

în acest timp, Frabato începuse să vadă necesitatea sarcinii sale şi, cu toate că era conştient de faptul că avea multe oprelişti de depăşit, se simți liniştit şi înviorat de cuvintele lui Urgaya.

„Onorat Stăpân", replică el, făcând o plecăciune, „voi încerca să îndeplinesc această sarcină cât voi putea de bine."

Acestor cuvinte le urmă o răsuflare recunoscătoare de uşurare din mulțimea adunată, pentru că nimeni n-ar fi fost fericit să-şi asume şi această sarcină.

Frabato voi să se întoarcă la locul său, dar Urgaya îi făcu semn aşa că trebui să stea cu el. După câteva momente chipul lui Urgaya se transfigura. O aureolă trecu prin corpul său astral care devenea mai transparent şi eteric.

Frabato ştia că Urgaya era capabil să producă în corpul său astral o astfel de stare a celei mai înalte binecuvântări şi unificări cu Providența Divină. Cuvintele veniră din adâncul Luminii de nepătruns:

„Frabato, eşti fiul meu devotat şi te iubesc. Sunt mulțumit că ai acceptat sarcina de a publica adevărata inițiere în magie, deşi vei avea de înfruntat, mai mult decât atât, o Karma dificilă.

Ştii că aceia care înțeleg numai un aspect al naturii mele, vor experimenta o dezvoltare oarecum dezechilibrată. E dorința mea ca fiecărei ființe umane să i se dea posibilitatea de a parcurge drumul spre perfecțiune. Trebuie ca flecare om să înțeleagă natura şi personalitatea mea şi să învețe cum am creat lumea prin legile universale. Fiecare ființă umană trebuie sase reîncarneze pe pământ atâta timp până când îşi va realiza un echilibru magic deplin."

Ascultând aceste cuvinte mulți dintre frați îşi amintiră de propriul lor trecut, când întâi au parcurs drumul indirect al pietății, acesta dezvoltându-i inegal, apoi, mai târziu, când trebuiau să recupereze lipsurile în încarnările următoare. Numai aceia care fuseseră îndrumați de către un magician au fost capabili să parcurgă drumul direct spre perfecțiune.

Vocea lui Dumnezeu continuă prin Urgaya:

„Pentru a-ți îndeplini sarcina nu e recomandabil să faci miracole în fața oamenilor în public. Pe viitor nu va mai trebui să-ți demonstrezi forțele magice, aşa cum ai făcut până acum, pentru a convinge oamenii de existența celor mai înalte forțe şi legi. Când te vei întoarce în corpul tău, va trebui să-ți schimbi strategia şi, fără îndoială, vei reuşi s-o faci. îți apreciez eforturile foarte mult şi nu mă vei dezonora făcând cunoscute legile mele, ci vei arăta omenirii adevărata cale care îi conduce la mine. Fiecărui om trebuie să i se ofere posibilitatea de a-şi începe drumul propriu spre inițiere, spre adevărata perfecțiune, din punctul în care destinul l-a aşezat.

Acumulează toate cunoştințele medicale, aşa încât nu va fi nici o diferență între tine şi un om având această profesie. Vindecând prin cuvânt, vei provoca senzație şi va trebui să faci față inutilelor animozități. Totuşi, poți utiliza pentru vindecarea oamenilor legile celei de-a cincea coloane, a cincea filă din „Cartea înțelepciunii", a alchimiei.

Eşti conştient de faptul că, pe cât de mare e misiunea, pe atât de mare va fi rezistența forțelor negative.

Spiritual, nu te vor putea ataca, dar, prin Karma corpului tău fizic, vei avea de înfruntat supărări, necazuri şi mizerie. Mulți duşmani te vor persecuta,

multe boli te vor afecta şi viaţa ta va fi adesea în pericol. Soarta la care corpul tău pământean va fi supus va lucra împotriva ta, fiindcă spiritele negative ştiu că eşti un Frate al Luminii şi te vor ataca ori de câte ori vor avea ocazia.

Dacă vei îndeplini această misiune cu bine, vei aduce o mare contribuţie la dezvoltarea omenirii şi în viitorul apropiat vei putea să continui munca de profesor numai în lumea spirituală, în cercuri de discipoli maturi, cu un grad înalt de dezvoltare."

După aceste cuvinte, chipul lui Urgaya reveni la înfăţişarea sa iniţială.

Frabato ştia că Providenţa Divină însăşi îi vorbise direct prin Urgaya. Se simţi inundat de o nemărginită fericire şi fiind plin de încredere şi energie pentru viitoarea sa misiune, el mulţumi Providenţei Divine printr-o rugăciune tăcută de adoraţie, jurând să îndeplinească sarcina cu devotament, indiferent cât de mari vor fi obstacolele.

Urgaya privi amabil la Frabato şi îl rugă, cu un gest de binecuvântare, să se aşeze la locul său. Apoi se ridică şi făcând un semn de preaslăvire cu mâinile asupra adunării, spuse:

„Fiţi binecuvântaţi în numele Providenţei Divine, pentru colaborarea voastră voluntară la marea lucrare a dezvăluirii umane şi cosmice. Sunt mulţumit că toţi aţi dovedit a fi buni fii ai lui Dumnezeu. Vă mulţumesc şi declar închisă adunarea." La scurt timp după aceasta, Fraţii Luminii părăsiră templul şi Urgaya, care crease totul, prin forţa propriei imaginaţii, dizolvă totul şi se retrase în acea zonă impenetrabilă şi inaccesibilă.

Capitolul XI

Frabato se reîntoarse în corpul său pământean. Bineînțeles că nu se putea gândi să doarmă vreun pic. Zorile se iviseră şi înțelese că fusese plecat câteva ore. întâmplările de la adunare i se învălmăşeau în memorie. în zilele care au urmat el îşi făcu multe probleme referitoare la noua sa misiune, fiind foarte greu să se concentreze asupra îndatoririlor sale cotidiene.

Urmând sfatul Providenței Divine, el începu curând să studieze pe larg ştiințele medicale, deşi aceasta era adesea posibil numai în condiții grele, pe lângă munca sa de fiecare zi. Terminându-şi studiul se devota în întregime artei medicale şi curând îşi făcu un renume ca diagnostician şi ca practician.

El încă spera că publicarea „Cărții înțelepciunii" va fi amânată un timp nedefinit, deoarece ştiințele oculte se confruntau cu timpuri grele.

Temându-se de opoziție şi de darea în vileag a propriilor afaceri murdare, conducătorii de state au început persecutarea cu cruzime a scriitorilor şi suporterilor ştiințelor oculte. Loje şi societăți metafizice au fost dizolvate şi mulți dintre membri acestora au fost persecutați, arestați şi executați.

Frabato, care era cunoscut în cercurile oculte, avu mult de suferit de pe urma acestor persecuții crescânde. Din nefericire, corpul fizic în care se întrupase era împovărat de o Karma grea. Şi el era, de asemenea, împins în acest vârtej infernal. El împărțea această greutate cu sute de mii de alți oameni, fiindcă fu trimis, pentru trei ani, într-un lagăr de concentrare. De când a refuzat să-şi pună forțele magice la dispoziția acelora care conduceau țara, el se expuse la cele mai mari umilințe şi cele mai nemiloase torturi, cărora Ie-a supraviețuit totuşi cu neînfricată credință. Războiul bântui timp de şase ani cu o aşa putere distructivă, cum lumea nu mai încercase vreodată.

Cu puțin timp înainte de sfârşitul războiului, Frabato fu condamnat la moarte, dar înainte ca sentința să poată fi executată, lagărul de concentrare fu bombardat. Frabato fu eliberat de câțiva dintre prizonierii de acolo şi evada. Providența Divină îl protejase şi, în cele din urmă, îl ținuse în viață. Jefuit de toate, lovit de boli, dar eliberat din lanțurile închisorii, Frabato se întoarse la casa sa de la țară.

După ce se restabili, el începu imediat să lucreze pentru cei suferinzi, folsindu-şi toate cunoştințele medicale. Mai târziu, veneau la el îndeosebi pacienți care prin medicina tradițională fuseseră declarați ca incurabili şi pe care avea posibilitatea să-i vindece parțial sau complet, în concordanță cu Karma fiecăruia. Când uneori era prea târziu să mai salveze corpul pământean, el dădea consolare printr-o psihoterapie adecvată.

Numărul celor care veneau la el după ajutor era în creştere, grație metodelor sale neobişnuite de tratament, reuşite, aşa că, în final, el se dedică cu totul celor bolnavi şi neputincioşi.

Când, într-o noapte, după o zi încordată, vru să se odihnească câteva ore, fu chemat de Urgaya cu numele său spiritual.

„Ce o fi însemnând asta?", gândi Frabato. „Nu e o dată pentru vreo întâlnire. Probabil că vor să-mi reamintească îndatoririle pe care le am."

Fără ezitare el se separă spiritual şi fizic de corpul său şi, după ce-l proteja împotriva influenţelor demonice, apăru în faţa lui Urgaya în momentul imediat următor.

Frabato îl salută pe Conducătorul Fraţilor Luminii cu o plecăciune adâncă, după care acesta din urmă răspunse cu un gest de binecuvântare. Frabato era singur cu Urgaya, care stătea cu picioarele încrucişate pe o mică carpetă, într-o grotă. Doar o lumină difuză ilumina împrejurimile. Grota era situată la marginea unui munte foarte înalt, însă orice fiinţă din cosmos s-ar fi uitat în zadar după ea, fiindcă Urgaya o făcea vizibilă numai pentru aceia pe care voia el să-i întâlnească.

„Fii binevenit, Frabato! Aşează-te, te rog, lângă mine!" spuse Urgaya, arătând cu mâna spre o a doua carpetă, aşezată acolo tocmai pentru asta. Frabato îi mulţumi şi făcu precum i se spusese.

Câteva minute le petrecură într-o rugăciune mută în onoarea Providenţei Divine. Acesta era un obicei al Fraţilor Luminii, de câte ori se întâlneau. Apoi, Urgaya îşi fixă privirea pe Frabato, spunând:

„întâlnirea de astăzi nu e oficială, ci doar o discuţie între noi doi, de la suflet la suflet. După cum ştii, eu nu chem pe cineva individual, decât atunci când cred că ajutorul meu personal este necesar în îndeplinirea misiunii sau când am de învinuit pe cineva. Totuşi, nu acestea sunt motivele pentru care te-am chemat, ci altceva. Trebuie să-ţi mulţumesc, în numele Providenţei Divine şi al Fraţilor Luminii pentru credinţa, devotamentul şi, mai ales, pentru respectarea legilor karmice în timpul conflictelor marţiale, tragice. Providenţa Divină priveşte şi te protejează.

Unul dintre fraţii din grupul celor doisprezece şi-a dizolvat individualitatea după ce şi-a îndeplinit misiunea şi s-a întors la Lumina Originară. Locul său a devenit liber, iar Providenţa Divină m-a autorizat să ţi-l ofer ţie. Aceasta înseamnă că ai fost admis în consiliul Bătrânilor şi, de acum încolo, tu, ca şi ceilalţi unsprezece fraţi, aveţi cel mai înalt rang pe care o fiinţă umană îl poate obţine în ierarhia iniţiaţilor. Desigur, ai de luat asupra ta toate câte le datorăm Luminii. Nu e un pas înapoi pentru tine şi poţi renunţa oricând la individualitatea ta pentru a te dizolva în Lumina Originară. Providenţa Divină speră că vei continua să rezolvi multe sarcini în folosul dezvoltării cosmice. Sunt foarte fericit că eşti acum irevocabil legat de Providenţa Divină şi că eu am fost acela care ţi-am transmis aceasta."

Cuvintele lui Urgaya îl umplură pe Frabato de emoţie şi fericire, fiindcă admiterea în Consiliul Bătrânilor reprezenta cea mai înaltă distincţie posibilă.

„Sublime Stăpân”, răspunse Frabato, „îți mulțumesc pentru această informație. Sunt adânc mişcat că Dumnezeu m-a considerat destul de merituos să mă admită în Consiliul Bătrânilor. A fost întotdeauna o onoare pentru mine să slujesc Providența Divină cu toată energia mea şi procedând astfel, țelul meu suprem a fost întotdeauna progresul umanității.”

Urgaya încuviință binevoitor şi replică:

„Dragă frate, mă aşteptam să-mi spui asta. Dintre toți frații, tu eşti unul dintre cei mai maturi şi sunt mulțumit că intenția de a sluji omenirea îți rămâne ideal în continuare. Cu siguranță că îți aminteşti că ți s-a dat sarcina de a revela primele cinci file din „Cartea înțelepciunii”. A sosit momentul ca aceasta să se realizeze. Acesta este unul dintre motivele întâlnirii noastre şi trebuie să te rog să îi acorzi o mare importanță.”

Speranța negrăită că din anumite motive Providența Divină îi va lua această sarcină lui Frabato se spulberă. Nu era nici o cale de ieşire: sarcina aceasta dificilă trebuia îndeplinită.

Urgaya observă o anume rezistență ce persista împotriva acestei sarcini. Aşa că încercă să explice din nou motivele ei:

„Dragă Frabato”, spuse el, „ultimul război mondial dezastruos şi alte războaie purtate în permanență pe pământ au trimis milioane de oameni în cealaltă lume, în zona ce înconjoară pământul, în ultimii ani, şi sunt din nou mulți printre ei cărora, în timpul existenței lor, nu li s-a dat şansa de a învăța adevăratele legi ale inițierii. Ei s-au plâns serios în lumea spirituală că numai destinul Ie-a fost profesor, în timp ce calea spre individualitatea umană liberă fusese păstrată în secret.

Pentru a pune capăt plângerilor de acest fel, în cele din urmă, Providența Divină te-a ales pentru sarcina de a iniția ființele umane care iubesc adevărul şi prețuiesc înțelepciunea şi adevărata ştiință spirituală.

Deşi spiritele negative vor continua să pună obstacole în calea ta am încredere că Providența Divină îți va da întotdeauna sprijinul necesar pentru publicarea acestor taine. Fii sigur, în sufletul tău, totdeauna, că arăți semenilor tăi drumul spre perfecțiune.”

„Onorabile Stăpân”, încercă Frabato să obiecteze, „când voi publica misterele magiei, adevărata mea personalitate nu va mai putea fi ascunsă. Mulți dintre cei care vor citi cărțile mele vor afla, mai devreme sau mai târziu, că aparțin unui alt stadiu de dezvoltare. Vor veni la mine cu problemele lor materiale şi mă vor ruga să le dau ceea ce doresc. Sublime Stăpân, chiar tu mi-ai spus la ultima întâlnire să fac din maturitatea mea spirituală un secret, prin orice mijloace.

Cum îmi voi păstra secretă identitatea când voi dezvălui toate secretele?”

Se părea că Urgaya aşteptase această întrebare, fiindcă răspunse, zâmbind delicat:

„Dragă frate, din câte cunosc eu, te-ai descurcat cu toate ființele pe care le-ai întâlnit în cosmosul nostru, timp de mii de ani. Aşa că sunt convins că ştii destule feluri şi căi de a te adapta şi nu-i nevoie să-ți dau sfaturi.

Când vei scrie despre căile magiei, oamenii, fără îndoială, vor realiza că eşti un inițiat şi nu trebuie să negi aceasta în fața cititorilor tăi. Nu trebuie să consideri aceasta b încălcare a tăcerii, ci o parte a misiunii tale. Providența Divină îți va

trimite acei oameni pe care îi vei avea de ajutat. Fără doar şi poate că vei spune ceea ce trebuie acelora care vor fi doar curioşi şi dornici de senzații. Vei arăta celor care vor avea curajul de a cunoaşte cum se pot autoeduca, pentru a putea să facă față propriului lor destin.

Nu va fi nevoie să-ți utilizezi forța magică pentru a convinge oamenii, deoarece aceia care au nevoie de a fi convinşi înainte să aibă credință nu sunt suficient de maturi pentru drumul în magie. Asemenea oameni nu ştiu să țină soarta în frâu, prin forțe proprii, astfel încât aceasta să le fie singurul învățător. Pe de altă parte, oamenii vor veni la tine şi pentru că luptă pentru adevăr şi îți vor cere sfaturi. Sigur că nu le vei refuza ajutorul tău spiritual, dacă vor pune întrebări legate de dezvoltarea lor spirituală.

Dragă Frabato, chiar dacă, în prezent, doar câțiva oameni de pe pământ ar reuşi să capteze maturitatea necesară pentru inițierea lor prin seriozitate, rezistență şi muncă grea, sarcina ta ar fi îndeplinită. Aceia care doar îşi lărgesc cunoştințele prin lucrările tale, sprijinindu-se pe teorie doar, în actuala lor încarnare, vor avea posibilitatea de a începe munca practică asupra lor înşişi în încarnarea lor următoare.

Sarcinile tale se vor răspândi în lumea întreagă. In timp, fiecare căutător de adevăr şi înțelepciune va ajunge să le cunoască. Oricum, fără cercetări serioase, nimeni nu va culege roadele înțelepciunii, Providența Divină va urmări aceasta şi doar aceia care sunt destul de maturi pentru conținuturile ei se vor bucura de ele. Apoi, plângerile celor decedați în Zona Centurii Pământului vor înceta, fiindcă nimeni nu va mai putea afirma că drumul spre lumea spirituală nu a fost accesibilizat!”

Cuvintele impresionante ale lui Urgaya făcuseră clară sarcina lui Frabato, încă o dată.

„Sublime Stăpân”, se adresă el lui Urgaya, „cea ce ai spus m-a convins complet şi definitiv şi voi duce până la capăt misiunea încredințată. Fie ca Providența Divină să protejeze misterele, fiindcă eu îmi voi face doar datoria.”

Urgaya a mulțumit lui Frabato, îi mai dădu câteva instrucțiuni referitoare la misiunea sa şi, după ce îl binecuvânta, se despărțiră.

Reîntors în corpul său fizic, se gândi la felul în care să-şi îndeplinească sarcina şi astfel nu dormi toată noaptea.

începu curând după aceea. Pe deplin încrezător în ajutorul Providenței Divine, el trecu la executarea sarcinii sale cu credință şi apelând la cele mai vaste cunoştințe ale sale. Scrise într-un limbaj comun, accesibil, înțelepciunea Divină îşi găsea drumul în lume, iluminând calea mai ales acelora însetați de cunoaşterea adevărată şi care au înțeles că drumul spre perfecțiune a fost într-adevăr revelat de către Frabato.

Epilog

Frabato a fost numele de scenă al lui *Franz Bardon,* nume sub care a avut foarte mare succes pe scenele germane, în anii '20 - '30.

Originea deosebită a acestei lucrări m-a obligat la multă stăpânire de sine înainte de a o publica sub numele de Franz Bardon. în cele din urmă, importanța subiectului tratat a determinat apariția ei.

Pentru a respecta adevărul, nu voi ascunde cititorilor că Franz Bardon ne-a lăsat doar „scheletul" evenimentelor pentru această carte. Fiind presat de timp, el a lăsat munca de realizare şi finisare a ei, în totalitate, în seama secretarei mele, Otti Votavova. Din păcate, manuscrisul postum nu era pregătit pentru tipărire, aşa că a trebuit ca eu să-l revizuiesc.

In cele ce urmează, aş dori să dezvălui câteva lucruri pe care Otti Votavova le ştia direct de la Franz Bardon. Astfel, Adolf Hitler a fost membru al lojei 99. în afară de asta, Hitler şi câțiva dintre prietenii săi intimi au fost membri ai „Ordinului Thule", reprezentând instrumentul extern al unui grup de puternici practicanți ai magiei negre din Tibet, care foloseau membrii acestui ordin pentru a-şi atinge scopurile. Pentru a se camufla, Hitler avea o mulțime de dubluri care îl reprezentau în diferite ocazii.

Din pricina neglijenței lui Wilhelm Quintscher (Rah Omir Quintscher), discipolul şi prietenul lui Bardon, care nu a ars corespondența sa cu acesta, deşi fusese rugat să o facă, Bardon a intrat în atenția naziştilor din ce în ce mai mult. El a fost arestat împreună cu Quintscher. In timp ce erau biciuiți, Quintscher n-a mai rezistat, şi-a pierdut controlul şi a rostit o formulă kabalistică; imediat după aceasta, cei care îl torturau au paralizat pe dată, complet. Mai târziu, după ce a anulat efectul formulei, el a fost împuşcat din răzbunare.

Lui Franz Bardon i s-au oferit poziții înalte în cel de-al treilea Reich de către Adolf Hitler, cu condiția să-l ajute să câştige războiul folosindu-se de puterile sale magice. Mai mult, Franz Bardon urma să-i dezvăluie lui Hitler adresele celorlalte 98 din 99 de loje, răspândite în întreaga lume. Când a refuzat să colaboreze, el a fost expus celor mai nemiloase torturi. Printre altele, ei făceau operații pe trupul lui, pe viu, fără să folosească narcotice. Gleznele i le-au strâns cu inele de care erau atârnate bile foarte grele din metal.

Franz Bardon a împărtăşit soarta celorlalți prizonieri în lagărele de concentrare naziste timp de trei ani şi jumătate, în 1945, cu puțin înainte ca războiul să se termine, *el* a fost condamnat la moarte. Totuşi, înainte ca sentința să fie executată, închisoarea unde era întemnițat a fost bombardată. Franz Bardon a fost salvat de sub ruine de câțiva prizonieri ruşi şi a reuşit să se ascundă de poliție până la sfârşitul războiului, apoi s-a întors în oraşul său natal. După război, Franz Bardon a aflat, cu ajutorul puterilor sale magice, că

Adolf Hitler îşi găsise scăparea peste hotare. De teama de a nu fi recunoscut acesta îşi făcuse numeroase intervenţii chirurgicale faciale.

Fotografiile lui Hermes Trismegistos şi Lao Tse reproduse în această carte au fost luate de Franz Bardon din Akasha, prin intermediul unei oglinzi magice.

Atât despre povestirea lui Otti Votavova. In toţi anii cât am cunoscut-o am putut să mă conving de dragostea ei pentru adevăr.

în cartea sa, „Practica evocării magice", Franz Bardon face o discuţie amplă asupra faptului că atunci când se face un pact de orice fel, întotdeauna ai de acceptat nenumărate dezavantaje. Celui care a studiat profund ştiinţele oculte nu-i va fi greu să stăvilească forţa lojelor, ordinelor, sectelor şi cercurilor. Acolo unde banii sau legăturile prin jurământ sunt cerute prin instrucţiuni spirituale şi unde secretele sunt păstrate de gradele mai înalte şi tăinuite de gradele mai mici, oricine, care are un interes în această privinţă trebuie să aibă cel mai mare grad. Dovezile evenimentelor prezentate în această carte vor fi rezervate fiinţelor umane dezvoltate şi iniţiate în magie. Omenirea va trebui să se resemneze la gândul că multe taine ale cosmosului nostru pot fi arătate numai prin mijloace spirituale.

Wuppertal, iunie 1979

Dieter Ruggerberg

Cuprins

PREFAȚA....2
IN MEMORIAM....4
Capitolul I....7
Capitolul II....13
Capitolul III....21
Capitolul IV....27
Capitolul V....33
Capitolul VI....42
Capitolul VII....56
Capitolul VIII....60
Capitolul IX....71
Capitolul X....78
Capitolul XI....88
Epilog....93
Cuprins....95